

Epistola lui Iuda

H. L. Heijkoop

Introducere

Chiar dacă această epistolă este una dintre cele mai mici cărți ale Bibliei (pe lângă Obadia, Filimon, a doua și a treia epistolă a lui Ioan), totuși conținutul ei este de o semnificație extraordinară și de o mare importanță. Scrise în stilul concis și energic specific profeților, cele 25 de versete ale epistolei cuprind o adevărată comoară de învățătură; forma și scopul epistolei devin clare pentru fiecare cititor credincios atent.

Epistola cuprinde o mare perioadă de timp din istorie. Găsim istoria decăderii creștinătății de la început – din primele zile ale apostolilor, când s-au strecurat în Adunare primele elemente ale răului – și până în ziua în care Domnul va veni cu zecile de mii de sfinți ai Săi pe pământ pentru a face judecata definitivă asupra creștinătății, adică atunci când va veni pentru a instaura Împărăția de o mie de ani, venire pe care o găsim descrisă în Apocalipsa 19 (a se compara cu Apocalipsa 3.3).

Epistola a fost scrisă, ca să-i demaște pe înșelătorii, care s-au strecurat în Adunare, promițând o mare libertate, prăbușind sufletele în păcat și desfrânare, negând venirea Domnului și tăgăduind toate drepturile Sale asupra lor. A doua epistolă a lui Petru și epistolele lui Ioan urmăresc același scop. Chiar dacă în toate aceste epistole se descrie decăderea Adunării și se prezintă profetic vremea sfârșitului, între ele este totuși o mare deosebire.

Fără îndoială, mai ales cea de-a doua epistolă a lui Petru coincide în multe privințe cu epistola lui Iuda. Din această cauză, aproape toți învățații au tras concluzia că ori Petru cunoștea epistola lui Iuda, ori Iuda cunoștea a doua epistolă a lui Petru, înainte ca fiecare dintre ei să fi scris epistola sa. Cei mai mulți merg așa de departe, încât consideră că una este copia fidelă a celeilalte. Dar acest mod de a gândi nu dovedește decât neștiința lor duhovnicească și aroganța lor, care rezultă din faptul că nu recunosc inspirația „absolută” a Sfintei Scripturi, așa cum citim, de exemplu, în 1 Corinteni 2.13.

Cele două epistole nu numai că sunt de o semnificație deosebită, dar se și vede foarte clar că au fost inspirate de Dumnezeu. Fiecare are subiectul ei aparte, special în gândurile Duhului Sfânt care le-a inspirat. Oricine le citește în deplină dependență a credinței, care singură convinge, va recunoaște, spre marele lui folos, diferențele care ne-au fost dăruite de înțelepciunea divină.

În a doua epistolă a lui Petru remarcăm un adevăr care iese în evidență: cârmuirea dreaptă a lui Dumnezeu. În prima epistolă a lui Petru remarcăm cârmuirea dreaptă a lui Dumnezeu în favoarea credincioșilor și a vieții lor zilnice, aplicată asupra Casei Sale. Aici însă, în a doua epistolă a lui Petru, este vorba despre cârmuirea lui Dumnezeu, pe care o aplică asupra celor necredincioși și a lumii vinovate până în ziua Domnului, când cerurile și pământul de acum, care sunt păstrate prin Cuvântul Său pentru foc, vor arde, adică până în ziua judecății și a pieirii oamenilor neevlavioși (2 Petru 3.7-10). De aceea Petru vorbește și despre dreptate, nedreptate și păcat!

Iuda îi vede pe creștini ca fiind o grupare de oameni, care recunosc o singură credință pe pământ. La început, într-adevăr, ei erau ceea ce și recunoșteau că sunt. Dar acum s-au strecurat unii oameni care au lepădat practic mărturia lor. Astfel, Iuda a trebuit să descrie același rău, ca și Petru, dar din perspectiva mult mai profundă și mai gravă a abaterii sau a lepădării de Dumnezeu. Din acest motiv, Iuda vorbește mai mult despre credință și despre voia sfântă a lui

Dumnezeu decât despre dreptate. Aceasta ne conduce la diferențele cele mai clare, care le-au scăpat din vedere criticilor și care, spre păcatul, rușinea și nebunia lor, și-au susținut orbește descoperirile lor pretinse împotriva Duhului Sfânt, în loc să admire deosebirile necesare în contextul lor ca și desăvârșit Cuvânt al lui Dumnezeu.

Acești oameni, care s-au strecurat, sunt decăzuți moral (ei Îl tăgăduiesc pe singurul Stăpân și Domn Isus Hristos, ei sunt numiți oameni neevlavioși care schimbă în destrăbălare harul lui Dumnezeu), dar nu public, ei se află încă în mijlocul credincioșilor. Și când se va ține judecata (versetul 15), ei vor fi socotiți tot „cei neevlavioși dintre ei“, chiar dacă credincioșii adevărați sunt deja răpiți în acea clipă. În prima epistolă a lui Ioan vedem o decădere publică; și ea merge mai departe. „Dintre noi au ieșit“ (1 Ioan 2.19). Acesta este începutul decăderii, despre care se vorbește în 2 Tesaloniceni 2, care va avea loc abia după răpirea Adunării.

Iuda urmărește harul. Nimic nu este asemănător harului! Dar ce se întâmplă când harul este lepădat, când este schimbat în destrăbălare? Tocmai despre acest adevăr vorbește Iuda. Acest lucru face ca epistola de față să fie una dintre cele mai grave cărți ale Cuvântului lui Dumnezeu. Numai o altă carte este mult mai gravă: prima epistolă a lui Ioan. El nu tratează numai abaterea de la har, ci și lepădarea de Hristos, de Tatăl și de Fiul. Scriptura nu cunoaște nimic mai rău decât negarea slavei Aceluia, în al cărui Nume am fost botezați și despre care am mărturisit că prin El primim orice binecuvântare pe care ne-o dă Dumnezeu! Nu este nimic mai fatal, nimic mai groaznic decât starea unui om care Îl leapădă pe Domnul și care neagă că El este Hristosul și Fiul lui Dumnezeu. A scrie despre acestea a revenit aceluia care a fost conștient în mod deosebit de dragostea Domnului: Ioan.

În aceste trei epistole (2 Petru, 1 Ioan și Iuda) vedem trei trepte ale decăderii în creștinătate. Epistola lui Iuda descrie treapta de mijloc, iar epistola lui Ioan, pe cea de sus. În ceea ce privește conținutul, epistola lui Iuda își are deci locul înaintea primei epistole a lui Ioan. Trebuie să știm că ceea ce conține fiecare carte biblică este inspirat de Duhul Sfânt, dar aceasta nu se poate spune și despre ordinea în care ele au fost preluate. În unele traduceri, în alte limbi, există chiar o altă ordine, necunoscută nouă. În această privință, noi nu suntem în dezavantaj față de primii credincioși. Ei aveau o altă ordine a cărților: epistolele generale, urmate de cele ale lui Pavel. Ne gândim poate că toți credincioșii, care au trăit imediat după apostoli, au avut mai multă cunoștință decât noi. Dar nu este așa. Numai Duhul Sfânt poate da cunoștință și înțelepciune. Dar pentru a le primi, trebuie să fim în totul dependenți de El. Însuși Domnul a spus că Duhul Sfânt ne va călăuzi în tot adevărul. Deoarece și noi avem Duhul Sfânt, nu suntem mai puțin favorizați decât ei în această privință.

Citind epistola lui Iuda, vom observa că numărul trei este folosit mereu, iar de câteva ori și numărul doi. În versetul 1 avem trei semne caracteristice ale credincioșilor. În versetul 2 găsim trei urări. În versetul 4 avem trei semne caracteristice pentru oamenii care s-au strecurat printre ei. În versetele 5-7 găsim trei pilde de judecată. În versetul 8 sunt trei lucruri, pe care le fac acești visători; în versetul 11, același lucru. Versetul 16 conține trei lucruri făcute de ei, dintre care primul se compune tot din trei lucruri. În versetele 22-23 găsim trei lucruri, pe care trebuie să le facă cei credincioși. Putem să ne gândim și la versetele 17 și 19. Și ca încheiere, la sfârșitul versetului 25, citim: „mai înainte de orice veac, și acum și în toate veacurile!“ Pentru numărul doi, a se vedea, de exemplu, versetele 9, 10, 15 (de două ori), 24. Oare nu ar sta aceasta în legătură cu depunerea unei mărturii desăvârșite? „...prin gura a doi martori sau prin gura a trei martori să fie întemeiat un lucru“ (Deuteronom 19.15 și Matei 18.16).

Dumnezeu a găsit cu cale să ne comunice că primele elemente ale decăderii au pătruns în Biserică încă din zilele apostolilor. De aceea atât Pavel și Petru, cât și Ioan și Iuda au scris despre această stare. Ba chiar mai mult: în versetele 14 și 15 ale epistolei lui Iuda, Dumnezeu ne spune că prima înștiințare profetică, de care știm noi (și care a fost exprimată cu mai mult de 2.500 de ani înainte de a se fi format Adunarea lui Dumnezeu în ziua Cincizecimii), profetește că Adunarea va părăsi poziția ei dată de Dumnezeu, și de aceea ea va fi lovită de judecata lui Dumnezeu. Răul a intrat în ea și va continua până la sfârșit, când va fi pregătit în chip desăvârșit

pentru judecată. Apostolul Ioan a trebuit să-i spună celei mai bune adunări – pe care Cuvântul lui Dumnezeu o dă ca exemplu și unde, conform istoriei, el însuși a locuit și a lucrat ani de zile – sentința lui Dumnezeu: „Dar am împotriva ta că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Amintește-ți deci de unde ai căzut și pocăiește-te și fă lucrările dintâi; dar, dacă nu, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești“ (Apocalipsa 2.4-5). Apostolul Pavel trebuia să spună la despărțirea de bătrânii aceleiași adunări: „Eu știu aceasta, că, după plecarea mea, vor intra între voi lupi îngrozitori, care nu cruță turma; și dintre voi înșivă se vor ridica oameni vorbind lucruri stricate, ca să-i tragă pe ucenici după ei“ (Faptele Apostolilor 20.29-30).

Noi trăim în timpul descris de Pavel, Petru, Iuda și Ioan. Urmași, bărbați îmbrăcați cu putere apostolică, nu există. Dar ceea ce au avut efesenii după plecarea lui Pavel, avem și noi: „Și acum vă încredințez lui Dumnezeu și Cuvântului harului Său, care poate să vă zidească și să vă dea o moștenire între toți cei sfințiți“ (versetul 32). Nu cred că a mai existat vreun timp, în care „Cuvântul harului Său“ să ne fi bucurat mai mult ca în ultimul secol. Dar marea întrebare este dacă eu și cu tine ne bucurăm de acest Cuvânt! Văzând marea decădere și ruină a Adunării, n-ar trebui oare să ne preocupăm, ca drepturile lui Dumnezeu să fie păstrate?

De ce ne-a trimis Dumnezeu această înștiințare? Ca să descurajăm văzând această ruină vizibilă? Nu! Intenția lui Dumnezeu este de a ne face conștienți de faptul că omul este incapabil să păstreze ceva bun ce Dumnezeu i-a încredințat. De aceea trebuie să simțim tot mai mult necesitatea de a fi pe deplin dependenți de Domnul și de a avea înțelepciune de la El, ca să știm cum să ne comportăm în aceste împrejurări. Dumnezeu nu ne cere să readucem Adunarea (Biserica) la vechea ei slavă, așa cum era la început. Dacă am încerca acest lucru, atunci am dovedi că nu avem părtașie cu Dumnezeu în ceea ce privește sentimentele Sale. Chiar dacă nu a fost păstrată prima stare, totuși Dumnezeu este îndelung-răbdător, dar nu va exista nicio reabilitare. Iar dacă Dumnezeu intervine cu judecata Sa, atunci El Se întoarce întotdeauna la prima abatere de la starea pe care El a stabilit-o. Când Ștefan a vorbit despre abaterile și păcatele Israelului, a mers pe firul decăderii înapoi până la vițelul de aur, care a fost prima abatere de la Dumnezeu (Faptele Apostolilor 7). Și noi trebuie să ne întoarcem la început, ca să putem aprecia starea actuală. Trebuie să mergem pe calea noastră, fiind profund conștienți de ruina iremediabilă care există în Adunare. Noi trebuie să umblăm cu această convingere, după indicațiile lui Dumnezeu date în Cuvântul Său pentru acest timp. Niciodată nu avem libertatea de a renunța la ceva ce este de la Dumnezeu. Starea decăderii nu este o scuză de a trece cu vederea lucrurile care ne-au fost făcute cunoscut ca fiind voia Sa. Decăderea trebuie să ne determine să veghem și să îngenunchem mai mult. Și mai întâi de toate, ea trezește dorința după Dumnezeu și Cuvântul harului Său, deoarece greutățile sunt mai mari decât puterea și înțelepciunea omului. Oare sunt ele mai mari decât Duhul lui Dumnezeu? Și în această privință trebuie să știm că El stă deasupra tuturor lucrurilor și Își va sfârși lucrarea în chip desăvârșit. Un creștin poate să-L slăvească pe Dumnezeu în timpul decăderii tot așa cum un altul o făcea în timpul fericit de la începutul Adunării. Domnul să facă să se poată spune despre fiecare dintre noi: „...ai păzit Cuvântul Meu și nu ai tăgăduit Numele Meu“ (Apocalipsa 3.8).

Versetul 1

„Iuda, rob al lui Isus Hristos și frate al lui Iacov, către cei chemați, preaiubiți în Dumnezeu Tatăl și păstrați în Isus Hristos.“

Iuda înseamnă: „Lăudat să fie Domnul!“ Ce nume minunat pentru bărbatul, care a trebuit să descrie decăderea creștinătății prin care Dumnezeu este dezonorat, dar care, în finalul epistolei, a putut scrie: „Singurului Dumnezeu, Mântuitor al nostru prin Isus Hristos, Domnul nostru, fie glorie, măreție, putere și autoritate, mai înainte de orice veac, și acum și în toate veacurile! Amin.“

Iuda este numele căpeteniei seminției împărătești și astfel al regatului sub conducerea casei lui David (Geneza 49.8-12). Primul Iuda amintit în Noul Testament este Iuda Iscarioteanul, fiul pierzării, o imagine a poporului care L-a lepădat pe Mesia (Geneza 49.16-17). Dar Iuda, scriitorul acestei epistole, este un „rob al lui Isus Hristos“, o imagine a Israelului viitor.

Ce trebuie să se fi petrecut în inima acestui bărbat, când a scris această epistolă! El a fost un martor ocular (de fapt, un părtaș) al decăderii poporului pământesc al lui Dumnezeu. Acum, el trebuia să fie martor al faptului că mărturia nouă a lui Dumnezeu pe pământ, poporul ceresc, decădea și ea. Ce dovadă a incapacității omului! Nu mai exista nicio speranță în afara îndurării lui Dumnezeu.

Cine era acest Iuda? El se numește numai: rob al lui Isus Hristos și frate al lui Iacov. În Noul Testament, în afară de Iuda Iscarioteanul, se vorbește despre mai multe persoane care poartă numele de Iuda. Dar cel mult doi corespund expresiei „frate al lui Iacov“. Primul este amintit în Luca 6.16; Ioan 14.22 și Faptele Apostolilor 1.13. Nu este absolut sigur dacă expresia „frate al lui Iacov“ este corectă în aceste locuri; mulți cred că trebuia să fie scris „fiul lui Iacov“. Acest Iuda era un apostol. Totuși, din versetul 17 se poate deduce că scriitorul epistolei nu era un apostol. Dar mai mult decât atât, nu găsim nicăieri că acest Iacov era așa de cunoscut, încât o indicație „frate al lui Iacov“ să fie suficientă pentru a ști cine a fost scriitorul.

Pe al doilea „Iuda, frate al lui Iacov“ îl găsim în Matei 13.55. Acest Iacov era, într-adevăr, cunoscut întregii Biserici. El era acel Iacov care, în Galateni 2.9, împreună cu Petru și Ioan sunt numiți „stâlpi“, iar el este amintit chiar pe primul loc. Din Faptele Apostolilor 12.17 și din capitolele 15 și 21 se vede clar că era fratele conducător în Ierusalim, chiar în perioada în care apostolii Petru și Ioan erau acolo. În Faptele Apostolilor 15, Petru, Barnaba și Pavel *vorbesc*, iar Iacov *răspunde*. Se pare că el ar fi avut conducerea în această discuție. Nu este împotriva Scripturii când un frate exercită conducerea, dacă a primit darul pentru aceasta. În 1 Corinteni 12.28, este amintit darul de a putea cârmui. Desigur, este împotriva Scripturii, ca cineva să conducă fără să aibă puterea și darul duhovnicesc pentru a face această lucrare! Este posibil ca Dumnezeu să vrea să folosească o dată un frate și altă dată un alt frate pentru a pași mai mult în prim-plan. În Scriptură, cârmuirea sau conducerea nu este legată niciodată de o persoană. Dar se pare că Iacov a ocupat continuu o poziție conducătoare.

Deci, acest Iacov se pare că era fratele lui Iuda. Dar aceasta înseamnă că el era și fratele Domnului Isus după trup, pentru că în Galateni 1.19 se arată clar că Iacov era fratele Domnului. Aceste afirmații sunt în deplină concordanță cu Matei 13.55: „...Nu se numește mama Lui Maria, iar frații Lui, Iacov și Iosif și Simon și Iuda?“ (a se vedea și Marcu 6.3).

Când Și-a început Domnul slujba publică, frații Săi nu credeau în El. Domnul Însuși spune acest lucru în Marcu 6.4. Dar în Marcu 3.21 găsim ceva mai rău: „Și, când au auzit ai Săi, au venit ca să-L prindă, pentru că spuneau: «Și-a ieșit din minți!»“. Acesta a fost modul de gândire al celor care au fost în apropierea Sa încă de la nașterea Lui și care apoi toată viața lor au văzut desăvârșirea Lui, pentru că ei erau copiii lui Iosif și ai Mariei, născuți după Domnul Isus. Iată o altă dovadă a decăderii totale a inimii omului! Ce a însemnat aceasta pentru Domnul!

Chiar și după multele minuni din timpul celor 3 ani, în care a acționat public și a trăit în mijlocul lor, au rămas neschimbați (Ioan 7.5). Se pare că nici la cruce nu au fost prezenți (Ioan

19.25-27). Dar după înălțarea la cer, îi găsim în mijlocul apostolilor (Faptele Apostolilor 1.14). Crucea, care după gândurile oamenilor trebuie să fi fost un obstacol de netrecut pentru inimile lor necredincioase, ca, de altfel, și învierea, au fost folosite de Dumnezeu, ca să le zdrobească inimile lor împietrite. Oare apariția Domnului să fi fost motivul pocăinței lor (1 Corinteni 15.7)?

Fără îndoială, vedem, în cele de mai sus, înțelepciunea lui Dumnezeu. Niciun om nu poate spune că Domnul Isus a câștigat influență prin rudele Sale sau că a fost sprijinit de ele în lucrarea Sa, așa cum se întâmplă în lume în majoritatea cazurilor. Să ne gândim la Napoleon și Mahomed.

Despre surorile Domnului și despre Iosif și Simon nu auzim vorbindu-se nimic altceva în Scriptură. Despre Iacov am văzut că avea o poziție conducătoare în adunarea din Ierusalim și că era cunoscut peste hotarele acestei cetăți. Despre Iuda auzim numai în această epistolă. Mai departe citim în 1 Corinteni 9.5 că frații Domnului erau căsătoriți. De ce nu se numește Iuda „frate al Domnului“? Dacă Iuda ar fi dorit să se înalțe și să-și caute propria-i onoare, ar fi făcut lucrul acesta. Ce poziție deosebită ar fi obținut prin aceasta la toți credincioșii cu o înțelegere duhovnicească slabă sau fără nicio înțelegere spirituală! Dar cât de puțin ar fi corespuns Duhului lui Dumnezeu sau modului de gândire al Aceluia care a spus: „Eu sunt smerit cu inima“. Iuda a acționat conform principiului creștin din 2 Corinteni 5.16: „Astfel încât noi, de acum, nu cunoaștem pe nimeni potrivit cărnii; și chiar dacă L-am cunoscut pe Hristos potrivit cărnii, totuși acum nu-L mai cunoaștem astfel.“ Despre el se mai poate spune că, atât timp cât a trăit Domnul Isus pe pământ, nu a crezut în El. De aceea se pare că a vrut să accentueze că nu este altceva decât un rob al lui Isus Hristos. Din textul din limba greacă rezultă aici o anumită comparație, încât am putea traduce: „rob al lui Isus Hristos, *dar* frate al lui Iacov“. Nu este tocmai această smerenie și acest adevărat mod de gândire creștin cea mai înaltă onoare pentru Iuda? Ce exemplu pentru toți credincioșii cu privilegiul pământesc! Și ce contrast față de aceia care își arogă un loc de frunte în mijlocul credincioșilor pe baza poziției lor pământesci sau a bogăției lor!

„...cei chemați...“

Ei au fost chemați nu numai de chemarea dragostei lui Dumnezeu (2 Corinteni 5.20), la care omul poate răspunde sau nu, ci și de chemarea puterii lui Dumnezeu (Romani 8.30), căreia i se răspunde întotdeauna. Aceasta este o denumire generală, valabilă pentru toți credincioșii, fără nicio excepție. Aceasta este de o importanță deosebită în contextul epistolei. Ea nu a fost adresată către credincioșii dintr-un anumit loc. Nici măcar nu știm către cine a fost trimisă inițial această epistolă. Intenționat, Dumnezeu a lăsat deoparte destinatarul, ca nu cumva vreun credincios să-și spună că această epistolă serioasă nu ar fi pentru el. Nu există nicio îndoială că această epistolă este pentru *toți*, adică pentru toți cei care au fost chemați, indiferent în ce perioadă trăiesc (cu toate că noi cunoaștem responsabilitatea deosebită pe care o avem în vremurile de pe urmă și la care epistola face referire profetic), unde locuiesc, ce pricepere au, care este umblarea lor și ce-i desparte de restul credincioșilor. Dar pe cât de cuprinzător este acest titlu „chemați“, pe atât de minunat este el. După hotărârea Sa veșnică, Dumnezeu ne-a chemat să fim asemenea chipului Fiului Său (Romani 8.29-30). „Iar pe cei pe care i-a rânduit dinainte, pe aceștia i-a și chemat; și pe cei pe care i-a chemat, pe aceștia i-a și îndreptățit; iar pe cei pe care i-a îndreptățit, pe aceștia i-a și glorificat.“ Aceasta ne amintește de alegerea minunată, divină și de scopul alegerii noastre: de a fi asemenea chipului Fiului Său. Cât de mult ar trebui să ne determine aceste cuvinte să ascultăm îndrumările divine, pentru a recunoaște cum trebuie să ne comportăm în acest timp al decăderii!

„...preaiubiți în Dumnezeu Tatăl...”

Noul Testament folosește în limba greacă pentru *iubire* două cuvinte diferite: *phileo* și *agape* (sau *agapao*). Primul înseamnă mai mult prietenie, ultimul, în afară de Tit 3.4, este folosit peste tot pentru dragostea lui Dumnezeu față de oameni și a oamenilor față de Dumnezeu. De asemenea, este folosit pentru dragostea Tatălui față de Fiul, în afară de Ioan 5.20, și pentru dragostea Tatălui față de ucenici, în afară de Ioan 16.27. *Phileo* este o emoție, care este trezită de ceva atrăgător la obiectul dragostei, care produce bucurie. „Agape” înseamnă mai mult o stare durabilă, stare care inevitabil duce la acțiune. Deci, punctul de plecare este persoana care iubește, chiar dacă stă în legătură cu măreția obiectului dragostei. „Dumnezeu este dragoste” – acesta este punctul de plecare al acestei dragoste, chiar și acolo unde este vorba despre dragostea omului față de Dumnezeu.

„*Phileo*” îl regăsim în cuvântul Filadelfia = iubirea frățească (cuvântul este compus din *Philia* și *adelphos* = frate). Dar aici, în Iuda 1, găsim cuvântul „agapao” ca verb la un timp care exprimă o acțiune încheiată. Deci, acțiunea a fost finalizată în trecut, dar în același timp are urmări în prezent, iar în contextul de aici chiar urmări care rămân. El ilustrează starea participării continue la dragoste, o stare de a fi înconjurat complet de dragoste.

În limba greacă nu este scris „Dumnezeu Tatăl”, ci „Dumnezeu Tată”. Gândul aici este deci de a-L prezenta pe Dumnezeu ca Tată; cei chemați sunt iubiți în El. Aceasta nu înseamnă că Iuda îi iubește. Cuvântul „în” mai are și înțelesul „prin”, dar „în” este o expresie mai puternică. Acest cuvânt este folosit de multe ori în Scriptură pentru a arăta legătura credinciosului cu Hristos. Expresia „în Dumnezeu Tatăl” mai apare, după câte știu eu, numai aici și în 1 Tesaloniceni 1.1 și în 2 Tesaloniceni 1.1. În ultimul caz este scris: „în Dumnezeu Tatăl nostru”.

Tesalonicenii erau tineri în credință. Din primele zile ale pocăinței lor, au fost prizonieri. Știm că și apostolul Pavel a trebuit să fugă de acolo din această cauză (Faptele Apostolilor 17). În prima epistolă pe care le-a scris-o (care a fost și prima sa scriere inspirată), îi numește adunarea tesalonicenilor care este în *Dumnezeu Tatăl*. Apostolul folosește foarte conștient această adresare. Acest lucru îl recunoaștem foarte bine în repetarea acestei expresii în a doua epistolă, de unde aflăm că, pe lângă prigonirile persistente, au pătruns învățături false (și, odată cu ele, și răul). Pe acești credincioși tineri, neliniștiți, care au avut parte de atâta prigoană și înșelăciune, Duhul Sfânt a vrut să-i îmbărbăteze prin apostol cu expresia „adunarea tesalonicenilor care este în *Dumnezeu Tatăl*”. Dacă așa stăteau lucrurile, ce li se putea întâmpla acestor credincioși? Cunoștința că Dumnezeu a devenit Tatăl nostru este urmarea faptului că L-am cunoscut când am auzit toată Evanghelia. În 1 Ioan 2.13 li se spune copilașilor în credință: „V-am scris, copilașilor, pentru că L-ați cunoscut pe Tatăl.”

În epistola lui Iuda avem cealaltă latură. Epistola este una dintre ultimele scrieri din Cuvântul lui Dumnezeu. Credincioșii, cărora le-a fost adresată această epistolă, cu siguranță nu mai erau tineri în credință, deși existau, desigur, și tineri în mijlocul lor. Ei însă sunt văzuți ca trecând prin multe greutăți și necazuri. Și chiar lor le este spus că nu va fi mai bine, ci va fi din ce în ce mai greu până la sfârșit, când Domnul va veni cu judecata Sa. Nu sunt oare în stare aceste lucruri să neliniștească pe oameni, dacă nu sunt fundamentați în adevăr?

De aceea Iuda scrie către cei *chemați* că sunt iubiți de Dumnezeu Tatăl „și păstrați în (sau: prin, sau: pentru) Isus Hristos”. Din limba greacă nu rezultă clar dacă este *în*, *pentru* sau *prin*. Toate cele trei gânduri sunt corecte. Desigur, Duhul Sfânt a vrut să exprime numai un gând. Deci, de la El trebuie să primim răspuns la întrebarea: Care cuvânt este corect aici?

Nu ne ducem cu gândul fără să vrem la Ioan 17.11, unde Domnul Se roagă: „...Sfinte Tată, păzește în Numele Tău pe aceia pe care Mi i-ai dat...”? Ce minunat început al acestei epistole în care ne este descrisă decăderea progresivă și în care se pune accent pe rămânerea în credincioșie în mijlocul ruinii! Celor cărora le-a fost adresată această epistolă, adică tuturor credincioșilor, dar în mod deosebit celor de astăzi, le este spus că au fost strămutați din locul pierzării, în care se aflau, în dragostea divină, în dragostea lui Dumnezeu Tatăl nostru și că vor fi

păstrați în, pentru sau prin Domnul Isus. Dumnezeu ne iubește la fel cum L-a iubit pe Domnul Isus (Ioan 17.23). Siguranța noastră este tot așa de mare ca și a Domnului Isus. Și cuvântul „păstrați“ este un verb care exprimă aceeași acțiune încheiată, ca și cuvântul „iubiți“. Deci, aceasta înseamnă că o acțiune încheiată în trecut are urmări în prezent și în viitor. Cu alte cuvinte, ei sunt ascunși în Isus Hristos pentru totdeauna, așa încât dușmanul nu-i poate smulge.

Cât de mult ne îmbărbătează aceste cuvinte, când vedem în jurul nostru atâta infidelitate și decădere, când privim la slăbiciunea și lipsa noastră de putere! Cât de măreț este să fim înăuntrul nostru conștienți de dragostea lui Dumnezeu și să umblăm în deplină recunoaștere a faptului că Dumnezeu ne iubește! Aceasta înseamnă putere pentru umblarea noastră. Dumnezeu nu poate să fie infidel chemării Sale, nici să renunțe la sfaturile dragostei față de iubiții Săi.

Versetul 2

„Îndurare vouă și pace și dragoste să vă fie înmulțite!“

Ce este îndurarea? Acest cuvânt are un înțeles asemănător cu termenul „har“, dar totuși nu este același lucru. Harul vorbește mai mult despre sursă, despre caracterul lui Dumnezeu. Îndurarea este în legătură cu nevoile acelor care sunt obiectul îndurării. Harul poate să-mi dea slava, însă îndurarea se poate manifesta în ajutorul acordat în nevoile mele.

Ca urmare, vedem că în epistolele Noului Testament există urarea „har și pace“ în special când ea este adresată unei adunări sau unei grupări mai mari de persoane. În schimb, „îndurarea“ apare mai ales în epistolele personale (a se vedea epistolele către Timotei și a doua epistolă a lui Ioan). În epistola către Tit, anumite manuscrise importante nu conțin cuvântul „îndurare“, pe când altele îl au. În legătură cu regula de mai sus, consider că ultimele au dreptate în acest punct. Fiecare persoană în parte are nevoie de îndurare în slăbiciunile sale. De aceea, în Evrei 4.16, citim: „Să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim *îndurare* și să găsim *har*, pentru ajutor la timpul potrivit.“ În slăbiciunile noastre, când suntem neîncetat încercați, avem nevoie de ajutor și de susținere. De aceea trebuie să ne apropiem cu îndrăzneală de tronul harului, ca să obținem îndurare în marea nevoie de susținere; astfel, inima lui Dumnezeu este mișcată să ne acorde ajutor și să Se ocupe de noi în har. Unde găsim în Scriptură amintite în aceeași frază îndurarea și harul, putem observa că îndurarea este amintită prima.

Este foarte interesant să observăm că în epistola lui Iuda, care nu este adresată unei singure persoane, destinatarilor li se urează îndurarea. Epistola nu se adresează credincioșilor ca Adunare, ci ca persoane individuale. În ultimele scrieri ale Bibliei, Adunarea este văzută ca fiind judecată, aceasta însemnând că Adunarea este văzută ca creștinătate cu numele. Dumnezeu o judecă, pentru că stă în opoziție cu gândurile Sale. Dacă judecata lui Dumnezeu stă deasupra Adunării, nu pot să-mi îndrept ochii spre ea pentru a primi sfat, ajutor și ocrotire. Părerea ei nu mai înseamnă nimic pentru mine. De aceea, în Apocalipsa capitolele 2 și 3, se spune de fiecare dată: „Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor.“ Nu părerea Adunării, ci glasul Duhului Sfânt este decisiv în timpul decăderii în care trăim.

Astfel, mărturia creștină primește tot mai mult un caracter personal. Aceasta nu înseamnă că fiecare credincios trebuie să stea singur! Va exista o mărturie comună până va veni Domnul: Filadelfia rămâne până la răpirea Adunării, dar trebuie să menționăm că Filadelfia nu cuprinde întreaga creștinătate cu numele. Ea este numai o parte mică din aceasta. Afară este Tiatira, Sardes și Laodiceea. Nu Filadelfia este semnul caracteristic al creștinătății, nici măcar al părții care se află în afara Tiatirei și a Sardesului. Rămâne totuși o mărturie comună. Chiar și epistola lui Iuda dovedește acest lucru. Aici s-au strecurat oameni în mijlocul credincioșilor adevărați. De aici putem deduce că există o umblare împreună a credincioșilor adevărați. Deși merg împreună

și formează astfel o mărturie, esențială rămâne o mărturie personală. Și în Filadelfia se adresează fiecăruia în parte: „Cine are urechi să audă!“ La fel se vorbește la singular despre „învingător“!

Mărturia personală nu trebuie să fie mai slabă în timpul decăderii decât într-o perioadă înfloritoare. Noi personal am primit aceleași binecuvântări ca și credincioșii de după moartea apostolilor. Avem un Domn în cer care este obiectul inimilor noastre. Avem Cuvântul lui Dumnezeu care ne învață cum să acționăm în toate împrejurările. Da, noi avem Cuvântul lui Dumnezeu mai complet și ne este mai accesibil decât în vremea dinaintea descoperirii tiparului, când existau doar copii ale diverselor cărți ale Bibliei. Dumnezeu, Duhul Sfânt, locuiește încă în noi ca și în fiecare credincios de la început (Efeseni 1.13) și El vrea să ne călăuzească pe fiecare în tot adevărul (Ioan 16.13). Puterea Sa este tot așa de nemărginită ca și în zilele de atunci ca să ne mențină ca mărturie, dacă nu permitem să existe în inima și în viața noastră piedici.

Însă împrejurările, în care trebuie să dăm mărturie, au devenit mult mai dificile. Domnul creșterea aproape că nu este cunoscut nici măcar de către adevărații credincioși. Mulți Îl cunosc doar ca Domnul care a trăit aici pe pământ și a murit pe cruce. Câți mai recunosc Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind în totalitate inspirat, în care fiecare cuvânt are autoritate? Și unde se mai găsește o cunoștință dreaptă despre Persoana și lucrarea Duhului Sfânt? Unde se mai recunoaște că, într-adevăr, El locuiește în trupul fiecărui credincios (1 Corinteni 6.19) și în Adunare ca întreg (1 Corinteni 3.16; Efeseni 2.22) și că acolo este Unicul care are dreptul să conducă și să călăuzească totul așa cum vrea El: „...ca să nu faceți ceea ce ați dori“ (Galateni 5.17)? Din această cauză ne este dorită îndurarea.

„...*pace...*“

Nicăieri în Vechiul Testament nu găsim o astfel de urare. Chiar și atunci când Domnul Isus trăia aici pe pământ, nu auzim o astfel de urare. Numai după ce Domnul a înfăptuit lucrarea de la cruce și a înviat, a spus ucenicilor Săi: „Pace vouă!“ (Ioan 20.19, 26). Mai întâi a trebuit să fie pusă pe crucea de la Golgota temelie și prin sângele Său să fie făcută pacea, ca apoi să se poată vorbi despre pacea pentru oamenii pierduți, vinovați.

„Deci, fiind îndreptățiți din credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos“ (Romani 5.1). Aceasta este pacea între un Dumnezeu sfânt și drept și oamenii păcătoși. După moartea și învierea Domnului Isus, aceasta este poziția cunoscută a tuturor adevăraților credincioși.

Dar Scriptura mai vorbește și despre o altă pace: „Vă las pacea; vă dau pacea Mea“ (Ioan 14.27). Aceasta este pacea pe care a savurat-o Domnul Isus, când a fost aici pe pământ în împrejurări asemănătoare cu ale noastre. El a savurat o pace netulburată, din cauză că niciodată nu a existat ceva între El și Tatăl și pentru că împrejurările nu L-au putut neliniști, oricât de dureroase au fost. El a mers pe calea credinței, care este calea ascultării depline și a încrederii nemărginite în Tatăl. Tronul lui Dumnezeu nu se clatină niciodată prin necredința sau prin dușmănia oamenilor. Dumnezeu conduce toate lucrurile și nimic nu se poate întâmpla, decât ceea ce îngăduie El. Noi știm că El este Tatăl nostru și că ne iubește. Dacă avem încredere deplină în El, împrejurările nu ne vor neliniști nici pe noi și nici nu ne vor clătina. Atunci vom putea savura aceeași pace, pe care Dumnezeu o savurează și pe care Domnul Isus a savurat-o pe acest pământ (Filipeni 4.7). Tocmai aceasta urează apostolul aici.

„...*dragoste...*“

Aici este vorba din nou despre dragostea divină (*agape*). Nu cred că aici este vorba despre dragostea lui Dumnezeu față de noi. Poate fi această dragoste înmulțită, când Scriptura spune că Tatăl ne iubește cum L-a iubit pe Domnul Isus (Ioan 17.23)? Probabil, dovezile

dragostei și revărsările ei vor putea lua amploare, dar dragostea în sine nu se poate înmulți. Aceasta este tematica de aici. Este vorba despre dragostea divină în noi, care a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat (Romani 5.5). Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit întâi (1 Ioan 4.19). Noi am primit natura divină care este dragoste. Deci, fiecare credincios are dragoste. Dar această dragoste poate să crească și să devină desăvârșită (1 Ioan 4.12, 16).

Într-o lume care nu cunoaște dragostea și într-o creștinătate care nu mai are dragoste naturală, ci numai dragoste pentru plăcere și dragoste pentru sine însăși (2 Timotei 3.2-4), Iuda urează ca dragostea divină (nu dragostea naturală) să fie înmulțită în credincioși: dragostea față de Dumnezeu, dragostea față de frați, dragostea față de cei care sunt pierduți. Dragostea față de Dumnezeu trebuie să ne îndrume să căutăm să-I dăm doar Lui onoarea. Dragostea față de frați trebuie să ne îndemne să căutăm binele lor și să le slujim. Prin dragoste le arătăm celor pierduți starea lor decăzută față de Dumnezeu și mântuirea în Hristos. Deci, Iuda ne urează ca atât îndurarea, cât și pacea și dragostea¹ să ne fie înmulțite. Forma timpului verbal, care apare în limba greacă, ne lasă să recunoaștem că urarea nu este doar pentru viitor, ci și pentru prezent, deci o stare constantă.

Versetul 3

„Preaiubiților, dându-mi toată silința să vă scriu despre mântuirea noastră comună, am fost nevoit să vă scriu, îndemnându-vă să luptați pentru credința dată sfinților o dată pentru totdeauna.“

Cuvântul „preaiubiților“ este derivat din cuvântul „agape“ și este deci în legătură cu versetul 1. Iuda îi iubește, pentru că sunt obiecte ale dragostei divine. „...oricine Îl iubește pe Cel care a născut îl iubește și pe cel născut din El“ (1 Ioan 5.1). Aceasta este adevărata dragoste frățească. Ea nu iubește pe cineva din cauza trăsăturilor sale de caracter plăcute, ci pentru că este un obiect al dragostei lui Dumnezeu. De la începutul epistolei sale, scriitorul vrea să-i diferențieze fundamental de cei neevlavioși, despre care începe să scrie în versetul 4. Pe aceștia nu-i iubește, căci în acești oameni nu se găsește nimic ce ar putea trezi dragostea sa. Dimpotrivă, îi urăște, pentru că îi vede cum distrug lucrarea lui Dumnezeu (a se compara cu Galateni 1.8-9; 1 Corinteni 3.17; Psalm 139.21-22).

„...dându-mi toată silința să vă scriu despre mântuirea noastră comună...“

Cuvântul „mântuire“ poate fi tradus și cu „salvare“. Aici nu este vorba numai despre ceea ce înțelegem noi de cele mai multe ori prin Evanghelie, adică iertarea păcatelor celui ce s-a întors la Dumnezeu, ci este vorba despre tot ceea ce Dumnezeu vrea să dea și va da fiecăruia, care Îl primește pe Domnul Isus, în acest timp (timp în care El formează Adunarea). Aceasta nu este numai iertarea păcatelor, ci și faptul că am devenit plăcuți în Cel Preaiubit. Aceasta înseamnă că stăm în fața lui Dumnezeu în aceeași favoare, în care stă Domnul Isus, care a săvârșit lucrarea de pe cruce, prin care Dumnezeu a fost onorat nespus de mult. Dumnezeu ne iubește la fel cum Îl iubește pe Domnul Isus (Ioan 17.23). Domnul este Acela care „n-a făcut păcat“ (1 Petru 2.22). Noi suntem aceia care „printr-o *singură* jertfă“ am fost făcuți desăvârșiți pentru totdeauna (Evrei

¹ Să observăm succesiunea urării: mai întâi, îndurarea, care vine în întâmpinarea tuturor nevoilor noastre în zilele decăderii, în care trăim.

Apoi pacea, ca stare a inimilor noastre, care este rezultatul îndurării.

La sfârșit dragostea, sfera vieții sufletului, care se revărsă atât în sus spre Dumnezeu, cât și în jos spre credincioși și necredincioși. Ce plinătate și desăvârșire în această scurtă urare de binecuvântare!

10.14) și „ne-a învrednicit să avem parte de moștenirea sfinților în lumină“ (Coloseni 1.12). Noi avem deja acum intrare liberă în Locul Preasfânt, în prezența unui Dumnezeu care este un foc mistuitor (Evrei 10.19; 12.29). Domnul este Fiul lui Dumnezeu și Moștenitorul tuturor lucrurilor (Evrei 1.2). Noi suntem fii ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos (Romani 8.14-17). Domnul este acum în slavă, iar noi suntem transpuși în El în locurile cerești (Efeseni 2.6) și în curând vom fi pe veci cu El în Casa Tatălui (Ioan 14).

Deja de acum putem avea părtășie cu Tatăl și cu Fiul (1 Ioan 1.3) prin puterea Duhului care locuiește în noi (Ioan 4.14). În curând vom primi un trup care va fi asemenea trupului Său (al Domnului Isus) de slavă (Filipeni 3.21), pentru ca atunci să se împlinească în întregime planul lui Dumnezeu, care spune că vom fi pe deplin asemenea chipului Fiului Său, pentru ca „El să fie Cel întâi-născut între mulți frați“ (Romani 8.29). „...vom fi asemenea Lui, pentru că-L vom vedea cum este“ (1 Ioan 3.2).

Aceasta este mântuirea, salvarea, care ne este oferită în Evanghelie. Noi o vom avea pe deplin abia atunci când vom avea un trup de slavă și vom domni împreună cu Domnul peste univers (1 Petru 1.5). De aceea, de regulă, salvarea este prezentată în Scriptură ca un lucru viitor. Fiecare om, care a primit *deja acum* prin credință mântuirea sufletului (1 Petru 1.9) și realizează în inima sa în credință ceea ce Dumnezeu îi va dăruia mai târziu, este numit în Scriptură „mântuit“ (Efeseni 2.4-8).

Mântuirea este partea tuturor credincioșilor adevărați, începând de la cruce până la răpirea credincioșilor, pe care Iuda o împărtășește împreună cu cei cărora le scrie și, în aceeași măsură, cu noi. Este o mântuire comună, așa cum Pavel îi spune lui Tit (și de altfel și nouă) despre credința comună (Tit 1.4). Cine se gândește la această mântuire, nu poate să nu spună și altora despre această lucrare incomparabilă a dragostei lui Dumnezeu. Și fiecare, care a primit din partea Domnului un dar pentru zidirea Adunării, va fi îndemnat să vorbească sau să scrie, pentru ca *toți* credincioșii să cunoască bogăția lor și prin aceasta „bucuria lor să fie deplină“ (1 Ioan 1.4). Aceasta este adevărata zidire prin slujba Duhului Sfânt (Ioan 16.13-14). Și Iuda și-a dat toată silința să scrie despre aceste lucruri.

„...am fost nevoit să vă scriu, îndemnându-vă să luptați pentru credința dată sfinților o dată pentru totdeauna.“

Forma timpului verbal al cuvântului „a scrie“ arată aici, în comparație cu același cuvânt din rândul anterior, că scrierea acestei epistole a trebuit efectuată imediat și că nu mai era timp de amânare. Nu era o lucrare plăcută. Dar necesitatea aceasta i-a fost impusă. Puterea Duhului Sfânt, care îi conducea penița, îl obliga să scrie despre altceva decât ar fi dorit el să scrie. Acesta este un exemplu concludent, aici la sfârșitul Noului Testament, despre modul în care ne-a fost dat Cuvântul lui Dumnezeu. Iuda a vrut să scrie despre mântuirea noastră comună. Dar Duhul Sfânt l-a mânat să scrie despre altceva, și anume numai ceea ce-i dicta El (1 Corinteni 2.13). Iuda trebuia să se ocupe cu descrierea împotrivorilor, a apostatilor, pentru ca astfel credincioșii să-i recunoască și să se ferească de ei.

Dacă Satan, prin oamenii săi, a pătruns în Adunare și caută să submineze temelia adevărului și să o distrugă, este inutil să vorbești despre zidire. În astfel de timpuri, Dumnezeu ne cheamă la luptă și numai în luptă poate fi apoi realizată lucrarea Sa.

Iuda a vrut să scrie despre lucruri mângâietoare și dulci pentru inima credincioșilor, dar împrejurările l-au chemat la o veghere foarte serioasă. Aceasta nu este plăcut pentru nimeni! Sufletele timide se sperie la cel mai mic semn de contrazicere. În general, ele vor mai degrabă să ascundă realitatea lucrurilor. Ele sunt întotdeauna pentru pace și cedare și se tem de pericolele pe care le aduce cu sine lupta pentru suflete. Dar oare această retragere din câmpul de luptă, din fața dușmanilor, înseamnă ea dragoste față de Dumnezeu și față de oameni, când este în joc adevărul creștinismului? Nu a făcut David cel mai mare bine pentru poporul lui Dumnezeu, când Goliat a

ocărât oștirile lui Israel și L-a blestemat pe Dumnezeu? Cine a slujit mai mult spre binecuvântarea credincioșilor din Antiohia: Petru care, ținând seama de credincioșii iudei cu gândire legalistă, a tăgăduit adevărul harului în timp ce a refuzat să mănânce cu credincioșii dintre națiuni sau Pavel care i s-a împotrivit public și l-a pedepsit? Când Dumnezeu ne cheamă la luptă și noi nu mergem, sub pretext că vrem să ne ocupăm cu ocrotirea credincioșilor, nu este oare aceasta o dovadă a celui mai mare egoism (a se vedea Judecători 6.16, 17, 23)? În Neemia 4, citim că zidarii lucrau cu o mână și cu alta țineau arma, iar „cel care suna din trâmbiță“ era lângă Neemia. În momentul când auzeau trâmbița, se opreau din construirea și repararea zidurilor și se pregăteau să lupte în dependență de Domnul contra dușmanului.

Aceasta a fost și lucrarea lui Iuda. El a înțeles foarte bine învățătura din Numeri 10 și, de asemenea, pe aceea din versetul 9. Trâmbițele de argint sunt mărturia lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. Ele sunt din argint! Acesta este glasul Celui care a plătit un preț așa de mare pentru ai Săi (argintul vorbește simbolic despre prețul care a fost plătit pentru răscumpărare; a se vedea, de exemplu, Exod 30.11-16; 1 Petru 1.18, 19 și 1 Corinteni 6.20). Fiii lui Aaron, preoții, trebuiau să sune din trâmbițe. „Și când veți ieși la război în țara voastră împotriva vrăjmașului care vă va asupra, atunci să sunați alarmă din trâmbițe; și veți fi amintiți înaintea Domnului Dumnezeului vostru și veți fi salvați de vrăjmașii voștri“ (Numeri 10.9).

Alarma nu se suna în primul rând ca să adune poporul, chiar dacă trâmbița suna în mijlocul poporului ca fiecare să o audă și să vină la luptă, ci ca să se știe că dușmanii vor fi bătuiți cu ajutorul lui Dumnezeu. Pe aceasta ne putem baza: „...veți fi amintiți înaintea Domnului Dumnezeului vostru“. Abia a înțeles lucrul acesta (2 Cronici 13.12-15), dar Saul nu l-a înțeles. Saul a sunat din trâmbiță și a spus: „Să audă evreii!“ (1 Samuel 13). El nu s-a gândit la Dumnezeu, ci a numit poporul cu numele, pe care dușmanii lui Dumnezeu i l-au dat, dar pe care Dumnezeu nu l-a folosit niciodată. Urmările le vedem în același capitol.

În limba greacă, cuvântul „a lupta“ a fost folosit inițial pentru o competiție. Această imagine este preluată în Noul Testament, în texte ca cele din 1 Corinteni 9.24-27; 1 Timotei 6.12. Versetele din 1 Corinteni 9 arată clar că alergătorul are o țintă bine stabilită și pentru ea trebuie să renunțe la tot.

„...pentru credința dată sfinților o dată pentru totdeauna.“

Aici nu este vorba despre credința personală, despre starea sufletului, ci despre ceea ce se acceptă în credință; deci nu este puterea spirituală care primește mărturia lui Dumnezeu, ci mărturia însăși.

În general, în limba greacă, deosebirea se face prin întrebuintarea articolului. Dacă se întrebuintează cuvântul „credință“, fără articol, atunci înseamnă de obicei credința personală. Dar dacă este articulat, „credința“, atunci este vorba despre adevărul credinței, despre întreaga învățătură creștină. Iuda scrie că această credință a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna. Aceasta se referă numai la adevăr, la învățătură. Așa este, de exemplu, și în Galateni 1.23; 3.23 și 25; Filipeni 1.27 și altele.

„O dată“ (hapax) are aici înțelesul: „o dată pentru totdeauna“. Cuvântul acesta grecesc mai este folosit în 2 Corinteni 11.25; Filipeni 4.16; 1 Tesaloniceni 2.18 și probabil și în Evrei 9.27, dar cu un alt înțeles. Însă în toate celelalte texte menționate, acest cuvânt este folosit pentru ceva care a avut loc o dată și nu se mai poate repeta și nici nu mai trebuie să se repete (Evrei 6.4; 9.26, 27, 28; 10.2; 12.26, 27; 1 Petru 3.18 și Iuda, versetele 3 și 5).

Prin „sfinți“ se înțelege, în general, în uzul limbii, aceia care sunt fără păcat. Dar Cuvântul lui Dumnezeu înțelege cu totul altceva. Aici, sfințenia înseamnă despărțirea de ceea ce ai fost legat până atunci, cu un scop bine definit; și sfânt este oricine ocupă acest loc. A se vedea, de exemplu, 1 Cronici 23.13; 2 Timotei 2.21; Ieremia 1.5. Toți adevărații născuți din nou sunt sfinți de la începutul lucrării harului în ei. Odinioară erau din lume, în părtășie cu oamenii care

au ca stăpân și dumnezeu pe Satan, acei oameni care L-au lepădat și răstignit pe Domnul Isus. Când au venit la pocăință și și-au văzut starea lor pierdută ca păcătoși, s-au judecat și astfel Duhul Sfânt a putut să pună în ei o viață nouă prin nașterea din nou. Prin această lucrare, ei au fost despărțiți de lume. În Ioan 3.5; 2 Tesaloniceni 2.13 și 1 Petru 1.2 vedem că Duhul Sfânt este inițiatorul acestei sfințiri. În 1 Petru 1.2 și în Evrei 10.10 (a se vedea și Romani 8.30), voia lui Dumnezeu Tatăl este prezentată ca inițiatorul acestei sfințiri. Și tot aici, în Evrei 10.10, ne este arătat că prin „jertfirea trupului lui Isus Hristos, o dată pentru totdeauna“ am fost făcuți sfinți. Astfel, vedem că Trinitatea divină a efectuat această lucrare.

Când a fost deci dată sfinților credința? Epistola către Galateni ne dă răspunsul. „Dar, mai înainte de a veni credința, eram păziți sub lege, închiși pentru credința care urma să fie descoperită. Astfel că legea a fost îndrumătorul nostru spre Hristos, pentru ca să fim îndreptățiți din credință. Însă, după ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumător; pentru că toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus. Pentru că toți câți ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos. Nu este nici iudeu, nici grec; nu este nici rob, nici liber; nu este bărbat și femeie; pentru că toți sunteți una în Hristos Isus“ (Galateni 3.23-28; a se vedea și capitolul 4, versetele 1-7).

Aici găsim două epoci diferite. Mai întâi a fost un timp în care credința nu era încă prezentă. Acest timp este caracterizat prin „lege“ (fără articol; prin urmare, nu Legea de pe Sinai, ci timpul avea caracterul de a fi sub lege – deci sclavie și minoritate).

Prin folosirea cuvintelor „noi“ și „voi“ (de exemplu, în Galateni 3.25-29 și 4.3-9, ca și în altele), înțelegem că prin „noi“ se adresează iudeilor credincioși. Ei se aflau în acel timp, care a fost caracterizat de lege, sub legea ca îndrumător. Galatenii erau în acel timp păgâni, deci nu erau sub lege, căci ea a fost dată numai lui Israel. Mai mult decât atât, în acea vreme nu erau credincioși și deci nu erau moștenitori (Galateni 4.1). Iudeii credincioși au fost sub lege până a sosit vremea, care a fost caracterizată prin „credință“.

În timpul legii, credincioșii erau socotiți ca robi din punct de vedere al poziției lor (Galateni 4.1-3). Cu toate acestea, erau moștenitori. Ei trebuiau să-și primească partea împreună cu Avraam, Isaac și Iacov. Cu privire la aceasta, nu exista nicio deosebire, pentru că pocăința și nașterea din nou au fost în orice timp la fel. Dar ei erau minori și în necunoștință de moștenirea lor și nu puteau dispune de ea în niciun fel. Erau în robie sub primul principiu al lumii: legea. Cât timp a durat această stare? Până a venit „credință“!

A doua perioadă este marcată și caracterizată prin „credință“. Credința înseamnă a crede ceea ce nu se vede!

„Iar credința este siguranța celor sperate, o convingere despre lucrurile nevăzute“ (Evrei 11.1).

Prima perioadă este caracterizată prin minoritate și robie, prin faptul că cei credincioși nu-și cunoșteau partea și nici nu o posedau. Această perioadă este caracterizată și prin lucruri vizibile (spre deosebire de a doua perioadă). Legea de pe Sinai era pentru oamenii *naturali* aici pe pământ. Ca urmare, lucrurile erau vizibile: templul, slujba divină, jertfele, marele preot în haine pompoase și Legea care descria în cele mai mici amănunte ce era voie să se facă și ce nu. Bindecuvântările promise celor care ascultau erau materiale, pământești (Deuteronom 28) și îi conducea un conducător vizibil prin pustiu.

A doua perioadă, cea a credinței, este caracterizată prin cunoașterea deplină a lui Dumnezeu (Ioan 1.18) și a ceea ce dă harul lui Dumnezeu oamenilor (mântuirea) și prin aceea că noi putem lua practic în posesie mântuirea. Dar ea este caracterizată și prin lucruri invizibile, care stau în legătură cu credința: un templu duhovnicesc, o adorare în Duh și în adevăr, un Mare Preot și Mijlocitor în cer, bindecuvântări duhovnicești și un Conducător invizibil, Dumnezeu Duhul Sfânt, care locuiește în fiecare credincios și în Adunare ca întreg. Toți cei care au parte de acestea, sunt văzuți ca fiind morți cu Hristos, făcuți vii cu El și înviați și transpuși în locurile cerești în El (Efeseni 2.6).

Tot ce aparține de a doua perioadă trebuie primit prin credință, pentru că totul este duhovnicesc și invizibil pentru ochiul natural. Puterea harului lucrată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, prin care primim lucrurile duhovnicești, invizibile, într-o deplină convingere, este numită de către Scriptură credință. Ceea ce se primește, deci ce trebuie să fie descoperit de către Dumnezeu, din cauză că este duhovnicesc și invizibil, este numit tot credință. Așa cum am spus, în primul caz, cuvântul credință este, de obicei, nearticulat. În celălalt caz, cuvântul este articulat: credința. Aceste două aspecte nu sunt absolut diferite, pentru că nu există credință, dacă nu se crede nimic. Dar când apare sub forma nearticulată, se pune accent pe starea sufletului, deci pe credința personală. În forma articulată ne îndrumă spre tot ceea ce se crede, deci lucrurile descoperite de Dumnezeu.

Deci, ce este „credință“? Ea include toate lucrurile pe care le-a descoperit Dumnezeu ca obiect al credinței pentru perioada credinței. Conform Galateni 3.27 în legătură cu Romani 6.3, această perioadă a început după moartea Domnului Isus; da, într-adevăr, abia în Faptele Apostolilor 2, pentru că acolo se botează pentru prima dată cu botezul creștin. Galateni 4.6 și multe alte locuri ne confirmă aceasta, deoarece coborârea Duhului Sfânt stă în legătură cu această perioadă. Perioada „credinței“ începe deci în Faptele Apostolilor 2. Acesta este creștinismul. „Credința“ este tot ceea ce Dumnezeu a descoperit în creștinism: Noul Testament în întregime *după* Evanghelii, din Evanghelii numai lucrurile care sunt pentru Adunare, iar din Vechiul Testament, umbrele și tablourile, în măsura în care ele se referă la lucrurile duhovnicești din Noul Testament.

Eu nu vorbesc aici despre caracterul Cuvântului lui Dumnezeu. Toată Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, inspirat de Duhul Sfânt și de folos să învețe, să mustre etc. Atât Vechiul Testament, cât și Noul Testament sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Dar nu despre aceasta se vorbește în epistola lui Iuda. Aici este vorba, mai degrabă, despre adevărul descoperit de Dumnezeu pentru acest timp, învățătura creștină descoperită de Dumnezeu în Cuvântul Său, deci, în general, despre toate tainele ascunse în Noul Testament în legătură cu Hristos și Adunarea (Efeseni 5.32), taina lui Hristos (Efeseni 3), taina Evangheliei, taina credinței, taina lui Dumnezeu, taina evlaviei (1 Timotei 3.16) etc. (a se vedea 1 Corinteni 2) și tot ce este în legătură cu ele. O taină a Noului Testament este ceva ce nu a fost cunoscut în Vechiul Testament, dar care este acum descoperit.

Această credință a fost deci dată sfinților o dată pentru totdeauna. Așa era deja când scria Iuda. Credința este un întreg descoperit de Dumnezeu, dată sfinților pentru a o păstra, a o folosi și a o păzi ca pe o comoară. Această credință nu are nevoie și nu suportă adăugiri, dezvoltare sau abateri (a se vedea, de exemplu, Galateni 1.8-9), și nici adaptări la gândirea modernă, prin care adevărul este stricat. Ea este statornică, irevocabilă și, asemenea Celui ce a descoperit-o, neschimbată. De aceea trebuie să ne întoarcem întotdeauna la început, dacă vrem să cunoaștem gândurile lui Dumnezeu. De aceea, în cazul unei abateri, Scriptura ne arată întotdeauna începutul: „...ce ați auzit de la început să rămână în voi. Dacă va rămâne în voi ce ați auzit de la început, veți rămâne și voi în Fiul și în Tatăl“ (1 Ioan 2.24).

Dacă un adevăr nu este întemeiat pe Cuvântul lui Dumnezeu, să nu-i dăm crezare niciodată. Adevăruri noi, care nu sunt descoperite în Noul Testament, trebuie excluse. Niciodată nu vom întâmpina greutăți sau abateri de la adevăr, de care să nu fim păziți prin Cuvânt într-un fel sau altul. Niciodată să nu ieșim din granițele Cuvântului lui Dumnezeu! El este suficient pentru toate nevoile noastre.

Putem recunoaște destul de clar de ce a îngăduit Dumnezeu de la începutul Adunării pătrunderea răului în ea. Nu ne surprind abaterile și dezordinea din Galatia și din Corint? Apostolul Pavel a activat mult timp acolo. Ei aveau toate darurile duhovnicești. În puterea Duhului Sfânt, făceau minuni. Acolo erau proroci care proceau (forma cea mai înaltă de învățătură), dar, în același timp, aflăm despre învățături rătăcite (Galateni 1.9; 5.4; 1 Corinteni 15) și despre răul moral cel mai josnic (1 Corinteni 5). Chiar în același timp și loc, unde acționau acele daruri duhovnicești, observăm o dezordine care, în timpul nostru, se întâlnește foarte rar (1

Corinteni 11). Deja atunci, Dumnezeu a îngăduit descoperirea răului sub diferite forme, ca noi să primim la timp învățătura divină cum să ne comportăm în astfel de situații dificile. Cuvântul lui Dumnezeu ne dăruiește tot ce avem nevoie ca oameni credincioși. Pentru tot ce trebuie să facem, avem o pildă, un principiu care este suficient să ne călăuzească, ca să nu fim niciodată nevoiți să facem voia noastră, ci pe cea a lui Dumnezeu.

Deci, pentru această credință trebuie să luptăm neobosiți. A existat vreodată vreun motiv mai mare pentru luptă ca în timpul de acum? Au existat vreodată mai multe atacuri asupra Cuvântului lui Dumnezeu, asupra originii Sale divine, ca în zilele noastre, când aproape nu este posibil să găsești un cerc de oameni care să accepte că toată Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu inspirat pe deplin? Au existat vreodată atacuri mai mari asupra slavei Domnului Isus decât în zilele noastre, când majoritatea celor ce se numesc creștini nu-L mai recunosc ca „venit în carne“ (1 Ioan 4.1-3)? A existat vreodată un timp, în care credincioșii adevărați să aibă atâta lumină, așa cum a dat Dumnezeu în zilele noastre, și, comparativ cu aceasta, să se adeverească așa de puțin poziția cerească, duhovnicească a Adunării? A fost vreodată un timp, în care credincioșii adevărați să aibă atâta lumină câtă este acum, dar să umble așa de puțin în mod practic în credință, să trăiască așa de puțin despărțiți de lume și de formele ei?

Trebuie să *luptăm până la sfârșitul* puterilor noastre. Mai degrabă, aceasta înseamnă să aperi adevărul decât să ataci ce este greșit. Dacă văd că se infiltrează greșeala, abaterea, atunci trebuie să mă împotrivesc cu toată puterea; fața trebuie să mi-o fac ca o cremene, pentru ca adevărul să fie constatat și învățătorii falși să fie demascați. Dar nu este bine să-l provoc pe Satan la luptă, dacă nu pot să-l alung. Nu are nicio valoare să te ocupi cu răul, dacă nu ai fost chemat de Dumnezeu la aceasta.

Versetul 4

„Pentru că s-au strecurat anumiți oameni, care de mult sunt scriși, dinainte, pentru această judecată, neevlavioși, schimbând harul Dumnezeului nostru în destrăbălare și tăgăduindu-L pe singurul nostru Stăpân și Domn, Isus Hristos.“

În limba greacă, în acest verset este accentuat cuvântul: „*strecurat*“.

Adunarea a fost salvată din lume, a fost scoasă din această lume, cu scopul de a arăta bunătatea și sfințenia lui Dumnezeu și autoritatea Domnului Isus. Dar Satan a adus în mijlocul ei oameni care vor fi obiectul deosebit al judecății, când Domnul va veni cu sfinții Săi (versetele 14-15).

Răul a pătruns deci într-o perioadă, în care starea era încă bună, când nu era totul deviat. Prin aceasta, Adunarea ca Trup era în pericol de a se abate de la starea ei inițială, așa cum s-a întâmplat cu fiecare mărturie, care a fost înainte pe pământ. Când ea își părăsește starea inițială și îngăduie în mijlocul ei ceea ce îi tăgăduiește mărturia, atunci rămâne numai judecata.

Pe când oamenii dormeau, vrăjmașul a semănat neghina printre grâu (Matei 13.25). Cele zece fecioare dormeau, deoarece au uitat de venirea Domnului. Mai întâi, ele au ieșit din lume ca să-L întâmpine pe Mire, dar apoi și-au găsit un loc de odihnă pe acest pământ, unde puteau să doarmă. Acest lucru se poate întâmpla numai când ești în legătură cu lumea, căci lumea nu lasă pe nimeni, care este despărțit de ea, să se odihnească. Atât timp cât dorm, nu se vede nicio deosebire între fecioare și nici ele însele nu văd nicio deosebire! Dar în momentul în care ele se trezesc, trebuie să iasă din nou afară, și atunci se recunoaște cine este într-adevăr al Mirelui și cine nu. Dacă un creștin intră în legătură cu lumea ca să se odihnească sau să doarmă, atunci trebuie să iasă din nou afară.

Satan a fost cel care și-a adus slujitorii în Adunare, dar a fost vina credincioșilor că i-au acceptat pe acești oameni. Satan s-a folosit de ușa lăsată deschisă de credincioși. Desigur, acești

oameni nu au venit în adevăratul lor caracter: „Și nu este de mirare, pentru că însuși Satan se prefacă în înger al luminii. Nu este deci mare lucru dacă și slujitorii lui se prefacă în slujitori ai dreptății“ (2 Corinteni 11.14-15). Ei se declară credincioși serioși și adevărați. Neghina, despre care se vorbește în Matei 13.25, se aseamănă foarte mult cu grâul. Dar unde este starea din Faptele Apostolilor 5.13: „dar din ceilalți niciunul nu îndrăznește să li se alăture“? Și unde este părțasia cu Domnul, în care recunoaștem dacă este vocea Păstorului cel Bun sau nu? Iuda nu s-a lăsat înșelat, ci a scos în evidență răul. Desigur, aceste persoane Îl mărturisesc pe Hristos cu gura, dar, în practică, Îl leapădă.

În zilele decăderii, nimic nu este mai important decât slujba ușierilor (2 Cronici 23.19). Ei păzeau porțile casei Domnului, ca să intre numai cei care corespundeau cerințelor și aveau astfel un drept incontestabil de a intra. Care sunt deci cerințele? Prin ce se legitimează cei care doresc să intre? Este oare o înțelegere a gândurilor lui Dumnezeu? Și cum au putut dobândi înțelegerea? Nu există o înțelegere bună a gândurilor lui Dumnezeu și nici o cunoaștere a adevărului separat de împlinirea în ascultare a acestuia.

Textul din Ioan 7.17 ne dă cheia adevăratei cunoașteri: „Dacă dorește cineva să facă voia Lui, va cunoaște despre învățătura aceasta, dacă este de la Dumnezeu.“ Dacă Dumnezeu găsește ascultare într-o inimă, atunci îi dă lumina necesară pentru a face un pas. După acest pas, El dă lumină pentru următorul pas și așa mai departe. Dumnezeu nu ne dă lumină, dacă vede în inimile noastre că nu vom acționa conform acesteia. Aceasta doar ar mări răspunderea noastră și ne-ar face să ne mândrim.

Adevărata înțelegere a gândurilor lui Dumnezeu și adevărata cunoaștere a adevărului nu sunt o problemă a minții. Ele sunt un lucru al inimii și al conștiinței. Se ajunge la ele numai dacă se pun în practică gândurile lui Dumnezeu. Nimeni nu învață adevărul despre Masa Domnului până nu-și ocupă locul la Masă. Nimeni nu înțelege ce este Adunarea până nu-și ocupă practic locul ca mădular al Trupului lui Hristos. Deci, este imposibil să găsești o cunoaștere deplină la o persoană care dorește să-și ocupe locul la Masa Domnului. Cel mult, putem aștepta de la el un început al cunoașterii acestor adevăruri.

Este posibil ca o persoană să aibă multe cunoștințe teoretice despre gândurile lui Dumnezeu. Un om inteligent și cu memorie bună poate reține conținutul unor scrieri, putându-l chiar prelucra. Dar este de dorit acest lucru? Tocmai aceasta era starea din Laodiceea. Acolo exista adevăr, cunoștință rațională, dar nu era fundamentat în inimă, nu era unit cu Hristos. Această cunoștință poate fi găsită tot așa de bine și la un slujitor al lui Satan; mulți o au, dar ea nu este nicidecum o dovadă că persoana respectivă ar fi un copil al lui Dumnezeu și că ar avea un loc în Adunare.

Textul din 1 Petru 1.2 ne arată calea. Adevărații credincioși sunt aduși prin sfințirea lucrată de Duhul la ascultare și la stropirea cu sângele lui Isus Hristos. Aici găsim două condiții: ei sunt aduși prin nașterea din nou la locul pe care-l ocupă numai cei care au într-adevăr parte de lucrarea Domnului Isus. În locul acesta se găsește ascultarea, acea ascultare pe care o arăta Domnul pe pământ și care, conform principiului, există în toți adevărații credincioși prin faptul că L-au primit pe El ca viață a lor.

De fapt, pocăința, adevărata pocăință este primul lucru; dar nu este totul. Și credincioșii Vechiului Testament erau pocăiți și născuți din nou, dar ei nu stăteau pe terenul creștin. Atunci, lucrarea de pe cruce nu fusese încă săvârșită, Hristos nu înviase încă – dovadă desăvârșită că Dumnezeu fusese pe deplin satisfăcut de lucrarea minunată de pe Golgota. Nimeni nu va scăpa de iad, dacă nu este cu adevărat pocăit. Dar Evanghelia (vestea bună) mântuirii noastre (Efeseni 1.13) aduce mult mai mult. Ea ne face fericiți în mod desăvârșit chiar aici pe pământ. Ea ne duce la pacea și libertatea deplină încă în timpul în care mai suntem pe pământ. Aceasta este noutatea care a venit prin și după lucrarea de la cruce: adevărata poziție creștină.

Aici avem prima condiție de a fi primit în mijlocul credincioșilor. Cineva nu trebuie doar să spere că va avea iertarea păcatelor, ci trebuie să se odihnească deplin în Hristos și să posede mântuirea în Hristos ca o parte cunoscută, prezentă. Dacă cineva nu are această parte, atunci

trebuie să-l sfătuim să asculte Evanghelia, nu numai o Evanghelie liberă cum o predica Petru, ci și o Evanghelie deplină cum o propovăduia Pavel (1 Corinteni 15.1-4). O Evanghelie liberă poate să atingă conștiința, să conducă la recunoașterea păcatului, să ațintească ochiul la cruce, dar o Evanghelie deplină dă răspuns la toate întrebările care se ridică în inimă prin Evanghelia liberă.

O tânără, care a fost primită la Masa Domnului, a povestit câțiva ani mai târziu cum s-a îndoit câteodată de mântuirea ei. Fără îndoială, această tânără era pocăită cu adevărat și avea iertarea păcatelor. Ea stătea la Masa Domnului și cânta împreună cu ceilalți cântări ca: „Toate, toate păcatele mele *le-a îndepărtat* sângele Lui“, dar o făcea în nesiguranță că este așa. Pe când mânca din pâine și bea din pahar, exprimând astfel că are părtășie cu trupul și cu sângele Domnului (1 Corinteni 10.16), ea se îndoia adesea în inima ei de acest adevăr. Cât de devastator trebuie să fi fost aceasta pentru viața duhovnicească! Cum putea să existe adevărată creștere în cunoașterea gândurilor lui Dumnezeu în acest caz?

A doua condiție este ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. Etalonul nu este cunoștința și înțelegerea noastră, ci ascultarea. Ascultarea adevărată se găsește numai într-o inimă născută din nou și care trăiește în părtășie cu Domnul. Unde predomină această ascultare strâns legată cu libertatea sufletului, acolo ia repede amploare cunoașterea. Dacă lumina primită este transpusă în practică, atunci suntem pe unicul drum al învățăturilor divine despre gândurile lui Dumnezeu. Acestea sunt singurele condiții, pe care le găsim în Cuvântul lui Dumnezeu pentru a primi pe cineva la Masa Domnului. Dar niciodată nu se poate proceda cu atenție suficientă la aplicarea acestor condiții. Într-un timp al decăderii, oricine pretinde un titlu, trebuie să-și dovedească dreptul (Ezra 2.59-62). Când Satan încearcă mereu să-și infiltreze slujitorii, niciodată nu putem fi destul de atenți. Câte motive avem să ne umilim în fața lui Dumnezeu recunoscându-ne vina, când vedem ce a acceptat Adunarea în mijlocul ei!

„Mulțimea amestecată“ a necurățit întotdeauna poporul lui Dumnezeu. Ea nu a cunoscut cu adevărat sclavagismul egiptean, și, ca atare, nici adevărata izbăvire, și nu avea nicio moștenire în țara Canaan. De aceea s-a trezit în ea repede pofta, și chiar și copiii lui Israel au plâns din nou (Numeri 11.4). Iuda îi numește pe cei ce s-au strecurat „*oameni*“. În general, Scriptura nu îi numește pe credincioși, oameni. Din contră; de exemplu, în Evrei 9.27-28, credincioșii sunt prezentați în contradicție cu oamenii. Oamenii *trebuie* să moară, pe când credincioșii nu mor. Desigur, mulți credincioși au murit, dar va veni clipa când toți credincioșii, care trăiesc pe pământ, vor fi răpiți în cer și astfel nu vor vedea moartea (1 Tesaloniceni 4.17-18; 1 Corinteni 15.51-55).

Deci, acești oameni, aceste fapte slabe au curajul să tăgăduiască autoritatea Domnului Isus. Ei își permit să facă lucruri, pe care nici arhanghelul Mihail nu a îndrăznit să le facă (versetele 8-10); ei rostesc cuvinte aspre împotriva Domnului (versetul 15), ei, care au fost rânduiți de mult pentru judecată.

Chiar dacă ușierii au lipsit, totuși Dumnezeu, care vede totul, i-a recunoscut deja dinainte. Cu mult înainte, Dumnezeu a știut despre lucrarea lor și care va fi motivul condamnării, al judecății lor. Aceasta nu înseamnă că ei fuseseră predestinați pentru această poziție de condamnați. Dumnezeu i-a văzut dinainte în lucrarea lor. Duhul lui Dumnezeu a făcut cunoscut oamenilor acest lucru (a se vedea versetele 15-18).

„...neevlavioși, schimbând harul Dumnezeului nostru în destrăbălare...“

Indiferent cum se exteriorizează, deghizați în îngeri de lumină, ei sunt, în realitate, oameni neevlavioși, oameni fără teamă de Dumnezeu (Romani 3.18); ei lucrează fără să țină seama de Dumnezeu, excluzându-L din gândurile, lucrările și căile lor (a se vedea versetul 15).

Ei subminează cele mai mari principii morale. Ei învață și fac tocmai ce fusese spus despre Pavel ca defăimare (Romani 3.8; a se compara cu 6.1). Oamenii aceștia acceptă harul, dar

îl strică, folosindu-l ca pe un hrisov (act), prin care se acordă anumite privilegii pentru păcat și pentru plăcerile inimii lor decăzute. Ei folosesc harul ca un hrisov, prin care se acordă anumite privilegii pentru a lepăda autoritatea Aceluia prin care ne-a fost adus harul (Ioan 1.17). Câtă decădere!

Există oare ceva mai mare decât harul lui Dumnezeu, decât acest nobil caracter al Dumnezeului-Mântuitor, care, cu toată răzvrătirea ființelor pierdute împotriva Lui și care L-au lepădat și L-au ținut pe Fiul Său pe cruce, a vrut să le salveze dându-L pe singurul Său Fiu la moarte, pentru că numai aceasta era calea prin care putea să le ierte păcatele? Acest har este atacat, pentru ca să se acționeze mai mult împotriva voii Lui, pentru ca să se poată da mai multă libertate inimii rele, despre care Dumnezeu spune că este absolut rea și în dușmănie cu El.

Nu trebuie să credem că toate aceste persoane învață într-un mod vădit și brutal aceste lucruri! Ei se deghizează în îngeri de lumină. De exemplu, acești oameni învață că gândurile lui Dumnezeu descoperite în Cuvântul Său nu trebuie respectate ca un ghid, pe motiv că nu mai suntem sub lege. Pocăința este lucrul principal, spun ei, dar toate celelalte nu mai sunt atât de importante. „Voi sunteți salvați și aceasta este suficient“ – iată învățătura lor!

Să ne cercetăm fiecare viața în lumina lui Dumnezeu și să vedem cât am preluat din acest principiu. Nu trebuie oare să ne fie deseori rușine, când vedem pe unii credincioși supunându-se din neștiință Legii de pe Sinai și trăind conștiincios, pe când noi, care cunoaștem că nu stăm sub lege, ci sub har, putem să trecem așa de multe lucruri cu vederea, atât pe plan personal, cât și în părtășie cu alții?

„...și tăgăduindu-L pe singurul nostru Stăpân și Domn, Isus Hristos.“

Cuvântul „stăpân“ este traducerea cuvântului grecesc „despotes“. În limba greacă, acest cuvânt este folosit pentru următorii termeni:

- 1) Stăpânul casei care, în condiții normale, decide totul în familie și în casă în general;
- 2) Stăpânul în contrast cu sclavul;
- 3) Domnitorul în puterea sa desăvârșită, absolută, nelimitată, neîngrădit prin nicio lege;
- 4) Zeii (în mitologia greacă) pentru a-și arăta puterea. La fel s-a folosit și pentru împăratul roman.

În Septuaginta (traducere grecească a Vechiului Testament), acest cuvânt a fost folosit numai de câteva ori și atunci adesea doar pentru a scoate în evidență autoritatea lui Dumnezeu. În Noul Testament, acest cuvânt se folosește de zece ori: 1 Timotei 6.15 (de două ori); Tit 2.9; 1 Petru 2.18 (în aceste trei texte, pentru oameni ca stăpâni peste sclavi); Luca 2.29; Faptele Apostolilor 4.24; 2 Timotei 2.21; Apocalipsa 6.10 (pentru Dumnezeu); 2 Petru 2.1; Iuda 4 (pentru Domnul Isus). Dacă cercetăm aceste texte, și în mod deosebit 2 Petru 2.1 comparativ cu Iuda 4, vom vedea care este aici însemnătatea: un stăpân care a cumpărat sclavi, care nu vor să asculte de el. Aici nu este vorba despre mântuire. Textul din Matei 13.44 lămurește clar situația. Domnul Isus a răscumpărat nu numai pe ai Săi, ci a cumpărat întregul ogor pentru a avea comoara. Ogorul este lumea, spune versetul 38. Domnul a cumpărat toată lumea, așa cum Iosif altădată a cumpărat întreaga țară Egipt și persoanele pentru faraon (Geneza 47.18-20). De aceea Petru scrie: „...tăgăduindu-L și pe Stăpânul care i-a cumpărat...“ În acest sens vorbește și textul din 1 Corinteni 11.3: „...Hristos este Capul oricărui bărbat...“ Aceasta înseamnă nu numai al celor credincioși, ci al oricărui bărbat. Fiecare om este deci proprietatea Domnului Isus și astfel trebuie să-L asculte ca un rob. Și credinciosul este răscumpărat și este avertizat că nu poate face ce vrea ca și când ar fi propriul său stăpân (a se vedea 1 Corinteni 6.20). Noi înșine nu avem drepturi. Dar credinciosul are pe deasupra și răscumpărarea, răscumpărarea de sub puterea lui Satan, a lumii și a judecății. Acei oameni, care s-au strecurat, Îl tăgăduiesc pe Stăpânul nostru. Ei nu recunosc drepturile Sale și nu-L ascultă.

Dar Domnul nu este numai Stăpân (despotes), ci și Domn (kyrios). Septuaginta are cuvântul ebraic Iehova (Iahwe). În Noul Testament, acest cuvânt este tradus prin kyrios (Domnul). Deoarece Domnul Isus este și Dumnezeu cel veșnic, Domnul, Dumnezeu Israelului (a se vedea, de exemplu, Isaia 6.1-10 și Ioan 12.38-41) este numit adesea astfel. Pe lângă toate acestea, chiar și ca Om, El este numit „Domn“! În Faptele Apostolilor 2.36 scrie: „Să știe deci sigur toată casa lui Israel că Dumnezeu L-a făcut și Domn și Hristos pe acest Isus, pe care voi L-ați răstignit.“

Această ultimă slavă amintită nu este cea mai mare slavă a Domnului. Dumnezeirea Sa veșnică și plinătatea Persoanei Sale nu sunt arătate în aceasta. Dar se spune că Dumnezeu a pus pe Omul Isus ca și Căpetenie peste toate lucrurile, atât în cer, cât și pe pământ (Evrei 2.7-8). În Filipeni 2 găsim temelia acestor lucrări.

Domnul Isus, Fiul veșnic al lui Dumnezeu, S-a înjosit așa de mult, încât a devenit Om, și așa a ocupat locul cel mai de jos. El a fost ascultător „până la moarte, și chiar moarte de cruce“. Ce a însemnat aceasta pentru Domnul Isus! Chiar și ca Om nu trebuia să moară. El a fost unicul Om care nu a păcătuit niciodată; în El nu era păcat. El nu cunoștea păcatul. Dar „întregii plinătăți a Dumnezeirii i-a plăcut să locuiască în El și, prin El, să împace toate față de ea“ (Coloseni 1.19). De aceea Domnul Isus a trebuit să moară. Sufletul Său sfânt a fost cuprins de o întristare de moarte, când a trebuit să poarte păcatele noastre în trupul Său (1 Petru 2.24). El a fost făcut păcat pentru noi (2 Corinteni 5.21). De aceea în Ghetsimani S-a rugat: „Tatăl Meu, dacă este posibil, să treacă de la Mine paharul acesta!“ Dar a adăugat: „însă nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu“. El a fost ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce!

Ce a însemnat pentru Domnul Isus acea situație, când Iuda L-a vândut cu un sărut! Ce au însemnat pentru El acele clipe, când ostașii L-au scuipat în față, L-au bătut, când a fost obiectul batjocurii și al disprețului lor crud, când a fost biciuit, ca apoi să fie răstignit! El trebuia să poarte păcatele noastre și să fie făcut păcat pentru noi, iar apoi să fie judecat de un Dumnezeu sfânt și drept, care nu poate să vadă păcatul. Și în toate acele împrejurări, El a fost înconjurat de acea lume ostilă cu toate grupările ei, a fost ținta batjocurii și a disprețului lor, în timp ce toată puterea răului năvălea asupra Sa. În Psalmi, vedem că aștepta mângâiere și nu găsea. Îl auzim strigând: „Dumnezeul Meu! Dumnezeul Meu! Pentru ce M-ai părăsit?“ Tocmai în acele clipe de adâncă suferință, în ascultare față de Dumnezeu, Domnul Isus L-a descoperit pe deplin pe Dumnezeu și deci L-a proslăvit în mod desăvârșit, pentru că atunci când Dumnezeu este descoperit, El este proslăvit, pentru că la Dumnezeu totul este minunat. Cum s-a arătat dreptatea lui Dumnezeu, când El L-a lovit pe Fiul și a adus judecata mea asupra Sa, când El a purtat păcatele mele, cum s-a arătat sfințenia lui Dumnezeu, când Domnul a strigat: „Dumnezeul Meu! Dumnezeul Meu! Pentru ce M-ai părăsit?“! Cum a strălucit acolo adevărul lui Dumnezeu: „plata păcatului este moartea“! În toate, a ieșit la iveală că Dumnezeu este dragoste! Dumnezeu a dat pe singurul Său Fiu la moarte, El însuși L-a judecat, ca să scape de judecată pe păcătoșii pierduți și vinovați! Niciodată Dumnezeu nu L-a privit cu mai multă plăcere pe Fiul Său decât în acele momente când, din cauză că purta judecata noastră, a trebuit să-Și întoarcă fața de la El. Și ce a însemnat pentru Dumnezeu, când a trebuit să-L părăsească pe Domnul Isus tocmai când era brutalizat de fapte neînsemnate, păcătoase, când era batjocorit de această lume păcătoasă, când era pironit pe cruce, de parcă Dumnezeu S-ar fi pus de partea dușmanilor Săi!

„De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dăruit un Nume care este mai presus de orice nume, ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi, al celor cerești și al celor pământești și al celor de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn“ (Filipeni 2.9-11). Odată va îngenunchea înaintea Domnului Isus orice genunchi, chiar și cei pierduți, chiar și diavolul și îngerii săi. Dar Dumnezeu cheamă azi, când Domnul Isus Hristos este lepădat de această lume, pe oricine vrea să-L accepte ca Domn. Cei care fac acest lucru vor primi o răsplătă minunată! Ei vor domni împreună cu El! Dar cei care refuză, vor pieri pentru veșnicie! Nimeni nu va scăpa de judecată, dacă nu-L primește pe Domnul Isus ca *Domn*, adică dacă nu-I recunoaște autoritatea. „Dacă vei mărturisi cu gura ta pe

Isus ca Domn și vei crede în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre morți, vei fi mântuit“ (Romani 10.9). În 1 Corinteni 1.2 se arată un semn de recunoaștere a creștinilor: „...toți cei care, în orice loc, cheamă Numele Domnului nostru Isus Hristos, Domn și al lor și al nostru.“

Dacă citim Scriptura, vedem că diavolul și demonii săi Îl cunosc bine pe Domnul Isus, deoarece în Matei 8.29 Îl numesc: „Fiu al lui Dumnezeu“, în Marcu 1.24: „Sfântul lui Dumnezeu“, iar în Luca 8.28: „Fiu al Dumnezeului celui Preaînalt“. În Faptele Apostolilor 16.17 mărturisesc despre Pavel și cei care erau cu el că sunt robii Dumnezeului celui Preaînalt, care vestesc calea mântuirii. În Matei 8.29, vedem că ei știu că Domnul Isus îi va arunca mai târziu în iazul de foc, dar niciodată nu auzim că Îl numesc Domn (1 Corinteni 12.3). Ei nu-I recunosc autoritatea. O dovadă sigură, dacă ceva este din Duhul Sfânt sau de la diavolul, este recunoașterea Domnului Isus ca Domn în cuvinte și în fapte (1 Corinteni 12.3).

Cei care cheamă *acum* Numele Domnului Isus s-au supus autorității Sale. Ei Îl recunosc ca *Domnul* Isus. Dumnezeu îi consideră răspunzători să realizeze în practică aceasta, deci în întreaga lor viață, atât în lucrurile mici, cât și în cele mari, să întrebe care este voia Sa și să acționeze potrivit acesteia.

Cuvântul „Stăpân“ (despotes) vorbește de dreptul pe care Îl are Domnul asupra tuturor oamenilor. Cuvântul „Domn“ este în legătură cu acel cerc mai mic, care cuprinde pe credincioși ce se supun autorității Lui. Și după cum am spus, prin aceasta se arată că Domnul Isus este Dumnezeu adevărat. Dar în asemenea cazuri, în limba greacă acest lucru este mult mai vizibil, pentru că acolo în fața cuvântului *kyrios* lipsește articolul.

Apostolul Petru (2 Petru 2.1) spune numai că aceștia tăgăduiesc Stăpânul. Iuda însă merge mai departe arătând că ei leapădă nu numai pe Domnitorul suveran al lumii, ci și pe „Domnul nostru“ căruia Îi aparținem, în al cărui Nume am fost botezați, despre care am mărturisit că ne-a salvat de la pierzarea veșnică și că ne-am pus nădejdea în El. Aceasta este o tăgăduire mult mai mare. Ei nu tăgăduiesc Numele Său, ci leapădă autoritatea Sa, ca astfel să poată urma calea poftelor lor proprii, a voinței lor proprii. Nu este numai o abatere, ci este un duh de răzvrătire, care tăgăduiește autoritatea Sa prin neascultare. Este o aroganță a omului pe tărâmul (Adunarea), unde Hristos și autoritatea Sa înseamnă totul. Ei caută autoritatea numai în ei înșiși și în ceea ce numesc ei conștiință. Acesta este un principiu al păcatului, al nelegiurii, așa cum spune Ioan (1 Ioan 3.4). Chiar dacă acești oameni mai aparțin formal creștinătății, de fapt se vede apostazia. Așa scrie și apostolul Pavel: „Pentru că taina fărădelegii lucrează deja, numai până când cel care o oprește acum va fi luat din cale; și atunci va fi descoperit cel fărădelege...“ (2 Tesaloniceni 2.7-9).

Acești oameni, care s-au strecurat între credincioși, erau deci prevestitori ai apostaziei publice și ai descoperirii omului fărădelegii, omului păcatului. Același duh, care se va manifesta în omul păcatului în fața tuturor, îi stăpânește și pe ei. Acești oameni existau deja pe timpul lui Iuda. Să nu uităm însă că Duhul Sfânt a vrut să ne arate prin Iuda cum va fi la sfârșitul timpului, adică tocmai aceste timpuri în care trăim (versetul 18). Acești oameni sunt și acum în mijlocul nostru! Cât de necesar este să fim veghetori, ca să nu fim influențați de acest duh! Cât de necesar este să depunem tot efortul pentru a ține sus onoarea și autoritatea Domnului nostru și să ne străduim, ca nicio abatere de la Cuvântul Său și nici cea mai mică înclinație de a abuza de har să nu-și găsească intrarea la noi!

Sămânța decăderii poate fi ceva care să pară o mică pretenție nejustificată a voinței omenești. Dar unde sfârșește această voință? Începutul abaterii este foarte mic; dar dacă cineva întoarce spatele Domnului și înaintează pe acest drum, atunci unde va sfârși? Niciun om nu poate spune, dar Duhul lui Dumnezeu ne învață. El ne lasă să vedem că aceste mici abateri vor sfârși în cutremurătoarea prăpastie a dușmanului. Să dea Dumnezeu har să recunoaștem pe deplin autoritatea Domnului Isus, pentru ca să nu facem voia noastră în niciun lucru, fie mare, fie mic, ci *întotdeauna* să întrebăm: „Doamne, ce vrei Tu să fac?“!

Versetele 5 – 7

„Aș vrea dar să vă amintesc, vouă, care ați cunoscut toate o dată pentru totdeauna, că Domnul, după ce a salvat pe popor din țara Egiptului, apoi i-a omorât pe cei care nu au crezut. Și pe îngerii care nu și-au păstrat starea inițială, ci și-au părăsit locuința, îi ține în lanțuri eterne, sub întineric, pentru judecata zilei celei mari; după cum Sodoma și Gomora și cetățile din jurul lor, dedându-se curviei, la fel ca ei, și umblând după altă carne, sunt puse înaintea ca un exemplu, suferind chinul unui foc etern.“

Aceste versete formează, de fapt, un fel de intercalare. În versetul 8, Duhul Sfânt reia gândul despre cei neevlavioși din versetul 4, dar în versetele 5-7 nu se vorbește despre ei. Răul nu consta numai în faptul că acești oameni s-au strecurat, ci și în faptul că Adunarea era în primejdie de a-și părăsi starea ei dintâi. Începutul era deja făcut. Trebuiau reamintite acele lucruri necesare, pe care le uitaseră. În limba greacă, acest adevăr este evidențiat mult mai clar. Acolo, textul începe cu: „Să vă amintesc așa vrea...“ Un mare accent se pune pe cuvântul „să vă amintesc“. A fost o vreme, în care nu era nevoie de amintire. Ei știau toate adevărurile. Cuvântul „o dată“ (hapax) are aceeași însemnătate ca și în versetul 3, deci „o dată pentru totdeauna“ (a se vedea explicația versetului 3). Expresia este însă mult mai cuprinzătoare și ea se referă la faptul că ei știau toate lucrurile aflate în legătură cu ceea ce Iuda a scris în aceste versete.

Găsim acest lucru și în 1 Ioan 2, versetele 20-21 și 27. Cu privire la aceiași învățători falși ca aici în epistola lui Iuda, scrie și apostolul Ioan către toți copilașii în Hristos: „Dar voi aveți ungera de la Cel Sfânt și știți toate. V-am scris nu pentru că nu știți adevărul, ci pentru că îl știți și pentru că nicio minciună nu este din adevăr. Și, cât despre voi, ungera pe care ați primit-o de la El rămâne în voi și nu aveți nevoie să vă învețe cineva; ci, după cum aceeași ungeră vă învață despre toate, și este adevărată și nu este o minciună și, după cum v-a învățat ea, veți rămâne în El.“

Erau oare primii credincioși și chiar și cei întorși de curând la Domnul așa de înțelepți? Aveau ei o așa mare cunoaștere despre prorocii și imagini ale Vechiului Testament, încât să poată să explice tot Cuvântul lui Dumnezeu? Puteau să se afirme toți ca învățători? Erau în măsură toți să aplice tot Cuvântul care este folositor pentru învățatură, pentru muștrare, pentru îndreptare, pentru instruire în dreptate (2 Timotei 3.16)? Bineînțeles că nu la aceasta se referă textul. Pentru aceasta trebuia cunoaștere în sensul bun al cuvântului. Dar nu despre aceasta este vorba în textul de față.

Copilașii în Hristos l-au primit pe Hristos ca și apostolii. Și cine Îl are pe Hristos are adevărul întreg. Ei au primit de la Cel Sfânt o ungeră (2 Corinteni 1.21-22; 1 Ioan 2.20): Duhul Sfânt care locuiește în ei (a se vedea și 1 Ioan 5.20). Prin aceasta, ei au putere.

Locuirea Duhului Sfânt, ca o ungeră și ca o pricepere duhovnicească în inimile lor, și descoperirea desăvârșită a lui Hristos (a adevărului pe care l-au primit la început) reprezentau ocrotire împotriva încercărilor ispititorului. Dacă ungera Celui Sfânt este în noi, judecând totul, va demasca orice învățatură falsă, orice învățatură rătăcită, orice abatere de la adevăr, ca o abatere de la prima descoperire divină a adevărului. Și aceasta este posibil nu pentru că am cunoaște fiecare învățatură rătăcită sau fiecare detaliu al adevărului, ci pentru că recunoaștem glasul Bunului Păstor și auzim dacă este glasul Său cel care vorbește sau nu.

Vedem acest adevăr și la cei care au o pocăință adevărată și vin la lumină. Ei sunt fericiți. Totul este foarte simplu pentru ei. Nu se poticnesc de nimic în Cuvântul lui Dumnezeu. Îl primesc în simplitate și își pun nădejdea în el. Aceasta înseamnă „a ști totul“. Aceasta nu are nimic comun cu cunoașterea. Trebuie numai să avem un ochi curat și, „dacă ochiul tău este curat, tot trupul tău va fi plin de lumină“ (Matei 6.22). Aceasta înseamnă să privim cu un ochi curat spre Hristos și să vedem acolo adevărul. Această ungeră este partea celui mai tânăr copilaș în Hristos, iar noi trebuie să-l îmbărbătăm să realizeze aceasta.

Dar dacă dragostea se răcește, totul se schimbă. Atunci nu mai este nicio bucurie pentru inimă, ca să facă ceea ce este scris în Cuvânt, ci devine o obligație. Pe urmă, vin greutățile. Începem să ne gândim: oare astfel trebuie să interpretăm lucrurile? Atunci nu mai vedem clar și nu mai avem lumină. „Dacă dorește cineva să facă voia Lui, va cunoaște despre învățătura aceasta, dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine Însuși“ (Ioan 7.17).

Aceasta era situația celor cărora le scria Iuda. Ei au primit cândva ungera de la Cel Sfânt și știau totul. Ei nu puteau primi ungera a doua oară, pentru că ea este dăruită „o dată pentru totdeauna“! Dar, din cauză că inimile începuseră să se răcească și Domnul Isus nu mai era punctul central al inimilor lor, starea lor practică decăzuse. Ei nu mai aveau lumină și astfel au uitat ceea ce au știut cândva. Nu este o dovadă clară în acest sens strecurarea în rândurile lor a celor neevlavioși? De aceea era necesar să li se reamintească gândurile lui Dumnezeu, și anume „că Dumnezeu este lumină și în El nu este nicidecum întuneric“ (1 Ioan 1.5) și „Dumnezeul nostru este foc mistuitor“ (Evrei 12.29).

În Apocalipsa, capitolele 2 și 3 găsim prezentat profetic acest mers înapoi al Adunării. În capitolul 1, versetele 12-20 vedem adunările în slava lor, așa cum le-a dat-o Dumnezeu. Ele erau niște lumini pregătite să lumineze. Ele erau din aur, care este o imagine a slavei și a dreptății divine. Domnul slăvit, Acela căruia I S-a dat toată puterea, era în mijlocul lor. Puterea asupra morții și a Locuinței morților era la dispoziția Sa (versetele 17-19). Însă primei adunări, Domnul a trebuit să-i reproșeze că a părăsit dragostea dintâi. Ultima adunare, Laodiceea, nu avea nici aur, nici untdelemn (alifie pentru ochi – a se compara cu 1 Ioan 2.20), prin care lumina să poată fi răspândită.

Iuda a văzut pericolul. El știa unde se va sfârși cea mai mică abatere, dacă nu se vor întoarce. De aceea vrea să-i avertizeze foarte serios și să-i elibereze din starea lor indiferentă pe aceia care credeau că nu-i va putea clinti nimeni, pentru că fuseseră binecuvântați și învățați în adevăr. De aceea Iuda le prezintă aceste trei judecăți grave din partea lui Dumnezeu asupra unor fapte care, odinioară, primiseră de la El un loc binecuvântat:

„...că Domnul, după ce a salvat pe popor din țara Egiptului, apoi i-a omorât pe cei care nu au crezut...”

În limba greacă scrie „un“ popor. Desigur, este vorba despre Israel. Dar harul lui Dumnezeu, care a dat toate aceste binecuvântări poporului, ne este prezentat aici. Și de ce au primit acestea? Nu pentru că I-au dat lui Dumnezeu prilejul, ca să țină mai mult la ei decât la alte popoare. Ei erau „un“ popor ca și celelalte popoare. „Nu pentru că ați fi mai mulți decât toate popoarele S-a alipit Domnul de voi și v-a ales, pentru că voi sunteți cel mai mic dintre toate popoarele“ (Deuteronom 7.7). Și nu numai că au fost ocrotiți de judecățile Domnului pentru moment (Exod, capitolele 7-10) și au fost păziți când a venit judecata definitivă peste Egipt (Exod 12), ci i-a și salvat din Egipt. Mâna Sa puternică a nimicit dușmanii și i-a salvat la Marea Roșie. Dumnezeu i-a dus în pustiu, ca să le arate ce era în inima lor și ce era în inima Sa.

Ei n-au văzut nimic prețios în Canaan și în roadele țării – imagine a locurilor cerești și a binecuvântărilor duhovnicești, care se găsesc acolo (Efeseni). Inimile lor tânjeau după Egipt (Numeri 11.5; 14.1-4). În prima lor bucurie asupra salvării, totul a fost bine (Exod 15). Ei au văzut lucrările puternice ale lui Dumnezeu, pe care nu-L puteau vedea cu ochii lor, ci în care trebuiau să creadă. Inimile lor erau pline cu salvarea lor, și de aceea nu exista nicio îndoială pentru ei nici măcar cu privire la viitor care, pentru ochii lor naturali, era de nepătruns. „Domnul este tăria mea și cântarea mea“ (versetul 2). „Prin îndurarea Ta, ai condus poporul pe care l-ai răscumpărat; l-ai călăuzit prin puterea Ta spre locuința sfințeniei Tale ... i-a cuprins groaza pe locuitorii Filistiei ... toți locuitorii Canaanului sunt topiți“ (versetele 13-15). „Tu îi vei duce și îi vei sădi pe muntele moștenirii Tale, la locul pe care l-ai făcut locuința Ta, Doamne, locașul sfânt, Doamne, pe care mâinile Tale l-au întemeiat“ (versetul 17). Dar câteva versete mai departe, în

același capitol, citim că au început să cârtească din pricina necazurilor din pustiu. Este cu totul altceva să lăudăm pe Dumnezeu după ce am fost salvați din Egipt și stăm pe malul Mării Roșii văzând cadavrele dușmanilor noștri care au fost loviți de judecata lui Dumnezeu, decât să fim în pustiu unde ochiul nostru firesc vede numai foamete, sete și dușmani. Atunci când avem de luptat cu dușmani puternici pentru a intra în țara făgăduinței – țară despre care știm numai atât cât Dumnezeu ne-a spus –, se arată dacă inima noastră se încrede în Dumnezeu.

În Exod 32, versetul 1 vedem indiciul clar al necredinței. Poporul nu se mulțumea cu un Dumnezeu invizibil pentru ochiul firesc. Ei și-au dorit un Dumnezeu vizibil, care să poată fi perceput cu simțurile lor naturale. Aceasta este necredință, căci „credința este siguranța celor sperate, o convingere despre lucrurile nevăzute. Iar fără credință este imposibil să-I fii plăcut, pentru că cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că-i răsplătește pe cei care-L caută“ (Evrei 11.1, 6).

Rezultatul final al necredinței este întotdeauna desconsiderarea moștenirii date de Dumnezeu în harul Său și râvnirea după lucrurile din Egipt, ba chiar a Egiptului însuși. În momentul în care inima nu mai este plină numai cu Domnul, există ceva între Domnul și inima mea. Atunci nu mai există lumină, dar nici încredere în Domnul, pentru că încrederea poate fi menținută numai în părtășie practică cu El. Acolo unde nu există această încredere practică în Domnul, inimii nu-i mai este nimic prețios din ceea ce a promis El. Cuvântul promisiunii și împlinirea lui depind în totalitate de credincioșia și încrederea în Acela care a dat promisiunea. De aceea poporul a vrut mai întâi să cerceteze țara (Deuteronom 1.22) și, după ce a făcut acest lucru, s-a împotrivit să intre în țara în care curgea lapte și miere, pe care Dumnezeu o numise „țară de care îngrijește Domnul Dumnezeul tău; ochii Domnului Dumnezeului tău sunt neîncetat asupra ei, de la începutul anului până la sfârșitul anului“, o țară pe care Dumnezeu a numit-o ca fiind țara *Lui* (Deuteronom 11.12; Levitic 25.23). Din cauza necredinței, această țară a devenit pentru ei „o țară care mănâncă pe locuitorii ei“ (Numeri 13.32). Și poporul a cântit: „...«De am fi murit în țara Egiptului! Sau de am fi murit în acest pustiu! Și pentru ce ne-a adus Domnul în țara aceasta, ca să cădem prin sabie, ca soțiile noastre și copilașii noștri să fie de pradă? N-ar fi mai bine pentru noi să ne întoarcem în Egipt?» Și au zis unul către altul: «Să punem o căpetenie și să ne întoarcem în Egipt»“ (Numeri 14.2-4).

Acolo unde este disprețuit harul, respingându-se ceea ce a dat el, deci dându-L la o parte pe Dumnezeu, acolo rămâne numai judecata unui popor care a devenit, prin îndurarea lui Dumnezeu, poporul *Său*. Dumnezeul nostru este un foc mistuitor. „Pentru că toți bărbații aceia care au văzut gloria Mea și semnele Mele pe care le-am făcut în Egipt și în pustiu... nu vor vedea nicidecum țara...“ (Numeri 14.22-23). Pe cei care n-au crezut, Dumnezeu i-a nimicit, scrie Iuda.

„...*apoi*...“

Așa cum prima dată i-a scăpat din Egipt, tot așa apoi îi va nimici. Aceasta este însemnătatea cuvântului „*apoi*“. Prima dată, El a acționat pentru a-i salva din Egipt pe baza mielului pascal. Dumnezeu Și-a arătat slava și a stat în fruntea poporului. A doua oară, El a lucrat ca să-i nimicească. Înălțarea vițelului de aur a fost începutul acestui „*apoi*“. A durat aproape patruzeci de ani până când Dumnezeu i-a nimicit, în afară de Iosua și Caleb.

Ce avertizare serioasă pentru cei cărora le scrie Iuda! Dar este o avertizare serioasă atât pentru credincioșii vremii sale, cărora le este adresată epistola, cât și pentru noi, care trăim în timpul descris profetic în această epistolă. În versetul 3, am văzut că timpul Adunării este timpul credinței, că Adunarea este cerească și duhovnicească și că este condusă de Omul proslăvit în ceruri, care este Capul ei și care L-a trimis pe Duhul Sfânt, ca să rămână la ea și în ea pentru veșnicie și, astfel, să nu facă ce vrea (Galateni 5.17). Am văzut mai departe că și binecuvântările ei sunt cerești și duhovnicești (Efeseni 1.3), iar slujba ei se face în duh și în adevăr (Ioan 4.23-24).

Cum a pus Biserica în practică aceste lucruri? Ea și-a ales un „locțiitor vizibil al lui Hristos“ (un papă). Ea a înlocuit conducerea Duhului Sfânt cu ordinea bisericească, menită să domine viața în Adunare, și-a ales un preot sau un predicator plătit, care să conducă slujba divină după ordinea bisericească. În loc să fie un Trup ceresc, duhovnicesc, în loc să arate caracterul de străin și călător aici pe pământ, ea dorește să ocupe o poziție pământească dominantă peste puterile pământești sau să fie recunoscută de acestea. În locul adorării în duh și în adevăr, a fost introdusă o liturghie cu forme omenești și fast, atât cât mai poate fi vorba de slujba divină de mulțumire și de adorare, și aceasta pe lângă așa-numita slujbă din Cuvânt. În loc să umple inimile cu binecuvântări cerești, duhovnicești, ele sunt pline de lucruri pământești, toate fiind făcute sub pretextul onorării lui Dumnezeu în toate aspectele vieții.

Care este situația la cei care mărturisesc că s-au întors la „ce era de la început“? Este adevărată mărturia lor? Aduc ei adorare în duh și în adevăr? Recunosc cu desăvârșire autoritatea Domnului slăvit în cer? Respectă și pun ei în practică în inimile lor, în străngerile lor laolaltă, călăuzirea Duhului Sfânt, în așa fel încât El să poată folosi pe cine vrea? Se lasă ei călăuziți în viața particulară de Duhul Sfânt? Merg ei pe calea lor cu ochii țintă la Domnul slăvit în cer, fără să se bizuie pe lucrurile firești (Matei 14.29)? Pe scurt: umblă ei în *credință*?

„Și cel drept va trăi prin credință; și dacă cineva dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el“ (Evrei 10.38).

„...Și pe îngerii care nu și-au păstrat starea inițială, ci și-au părăsit locuința, îi ține în lanțuri eterne, sub întuneric, pentru judecata zilei celei mari...”

Cuvântul „și“ face legătura dintre versetele 6 și 7 cu versetul 5. Așa cum am remarcat la versetul 5, aceste trei versete formează un întreg. În limba greacă nu este scris „îngerii“, ci doar îngeri. Acest lucru este foarte important. Poate apărea gândul că este vorba despre toată mulțimea îngerilor, deci totalitatea îngerilor căzuți, care sunt caracterizați mai îndeaproape prin cuvântul „care“.

Cuvântul grecesc „arhe“, care este tradus prin „starea inițială“, apare în Noul Testament de 55 de ori. Prima însemnătate a cuvântului este „început“ și așa este tradus de 40 de ori, de exemplu, în Ioan 1.1-2; în Faptele Apostolilor 10.11 și 11.5 este tradus prin „colțuri“ (începutul pânzei). În Luca 12.11; 20.20; 1 Corinteni 15.24; Efeseni 1.21; 3.10; 6.12; Coloseni 1.16; 2.10, 15; Tit 3.1 și Romani 8.38 este tradus cu „stăpâniri“ sau „autorități“, dar atunci se află întotdeauna în legătură cu cuvântul grecesc „exousia“ (domnie). O excepție face textul din Romani 8.38, unde în unele scrieri vechi lipsește cuvântul „exousia“, iar altele îl au. Mai rămân textele din Ioan 8.25 și Iuda 6. În Ioan 8.25 scrie: „Întocmai ceea ce vă și spun“ (de la început).

În Iuda 6 nu se putea traduce cuvântul cu „stăpânire“, pentru că, în primul rând, nu este adăugat cuvântul „exousia“, așa cum este la celelalte texte din Noul Testament. În al doilea rând, șirul de idei al epistolei conduce să se traducă acest cuvânt prin „poziția inițială“, „origine“, „starea de la început“. Epistola tratează exclusiv căderea din prima stare.

Cuvântul grecesc pentru „locuință“ se mai găsește, în afara textului nostru, în 2 Corinteni 5.2 (locuința noastră cea din cer). Îngerii și-au părăsit locul pe care Dumnezeu li l-a hotărât la început. Ei au părăsit cerul ca *domiciliu* și tot ce este în el. Acești îngeri au părăsit locul în care Dumnezeu i-a așezat în creația Sa și, așa cum arată prefixul „apo“ înaintea verbului în limba greacă, ei au părăsit pentru totdeauna acest loc, cu toate că acest loc, pe care Dumnezeu l-a dat expres îngerilor de la creație, era locul lor „propriu“. Verbul lasă să se vadă că este o acțiune încheiată o dată pentru totdeauna.

Acești îngeri decăzuți sunt păstrați „pentru“ (aceasta nu înseamnă „până atunci“, ci „cu privire la“) judecata zilei celei mari în lanțuri veșnice, sub întuneric. Cuvântul grecesc pentru „etern“ îl găsim numai aici și în Romani 1.20 (eterna Sa putere și divinitate). „Sub întuneric“ ne lasă să ne gândim că întunericul i-a cuprins în întregime, deci sunt izolați de orice lumină. În 2

Petru 2.4 este scris că au fost predați, ca să fie ținuți în lanțurile întunericului. Acolo este amintit și locul unde sunt păstrați, și anume în adânc. Locul acesta nu este cel din Apocalipsa 20.3, unde Satan va fi legat o mie de ani. În 2 Petru 2.4 este folosit cuvântul „tartaros“; acest cuvânt nu apare nicăieri altundeva în Noul Testament. Aici nu este deci vorba despre toți îngerii căzuți, ci numai despre o anumită grupă care a căzut într-un anumit mod și care a primit deja o pedeapsă deosebită. Satan și îngerii săi, pe care îi găsim din Geneza 3 până la Apocalipsa 22, nu și-au părăsit în acest mod locuința. Satan nu este păstrat pe veci cu lanțuri sub întuneric. Vedem că și cea mai înaltă creatură cade când este lăsată în voia ei. De aceea, îngerii care nu au căzut, sunt numiți „îngeri aleși“ (1 Timotei 5.21).

Putem deduce că au existat mai multe căderi ale îngerilor. Prima dată, înainte de Geneza 3, este vorba despre căderea celui care este numit în Cuvântul lui Dumnezeu Satan sau diavolul și a demonilor săi. Aceștia nu și-au părăsit în acest sens locul lor inițial, și de aceea nici nu sunt păstrați cu lanțuri eterne sub întuneric. Din cartea Iov știm că Satan mai avea acces în fața lui Dumnezeu. Efeseni 6 ne spune că el și demonii săi mai sunt acum în cer. Din Apocalipsa 12 aflăm că va fi aruncat din cer cu toți ai săi (deci forțat), pe când Mireasa (Adunarea) va fi deja în cer. Satan a ispitit și a înșelat pe oamenii din Geneza 3 și va face acest lucru până în Apocalipsa 20. În tot acest interval, el este acuzatorul și va rămâne atât timp cât va avea intrare la Dumnezeu, adică până în Apocalipsa 12.

Iuda și Petru vorbesc despre alți îngeri căzuți. Acești îngeri au făcut lucruri atât de grave, încât Dumnezeu nu a putut să-i mai suporte și astfel i-a pus în lanțuri eterne sub întuneric, pentru ca să nu-și continue faptele rele. Care era răul lor? Ei nu și-au păstrat starea inițială, ci și-au părăsit locuința lor. Nepăstrarea stării lor inițiale este punctul principal, felul răului, iar părăsirea locuinței este acțiunea, în care nepăstrarea stării a acționat.

În ordinea creației Sale, Dumnezeu a dat fiecărei creaturi un loc bine stabilit. Nicio creatură nu are dreptul să părăsească acest loc și să schimbe această ordine. Acesta este un principiu, care străbate tot Cuvântul lui Dumnezeu (a se vedea, de exemplu: Exod 22.19; Levitic 18.22-23; 20.15-16) și este una din multele dovezi că teoria evoluției este în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu și de aceea este falsă. Numai Dumnezeu are dreptul să intervină în ordinea creației stabilite de El. Dumnezeu a făcut acest lucru, când Fiul Său a devenit Om (Filipeni 2.7; 1 Timotei 3.16), și-l va mai face, când va da Adunării unite cu Hristos un loc mai presus de îngeri (1 Corinteni 6.3; Evrei 2.5-8; Apocalipsa 5.6-11). A se compara și cu textul din Apocalipsa, capitolele 4 și 5. În Apocalipsa 4, unde Îl vedem pe Creator în strânsă legătură cu creația Sa, făpturile vii iau locul îngerilor; astfel, în Ezechiel sunt heruvimii, iar în Isaia 6 găsim serafimii. În Apocalipsa 5, unde ne este arătat rezultatul mântuirii, vedem făpturile vii unite cu sfinții proslăviți, în timp ce pe îngeri îi vedem separat. Ei formează un cerc exterior în afara cercului interior, care este format din sfinți și făpturile vii.

Îngeri amintiți mai sus și-au părăsit starea pe care au avut-o la început. Noi găsim acest lucru descris în Geneza 6. În Vechiul Testament, niciodată oamenii nu au fost numiți fiii lui Dumnezeu. Acesta este numele îngerilor (a se vedea Iov 1.6-12; 2.1). Dumnezeu i-a creat pe îngeri altfel decât pe oameni. Dumnezeu a creat doi oameni, cărora le-a poruncit să se înmulțească (Geneza 1.28). El a făcut dintr-un singur sânge orice națiune de oameni (Faptele Apostolilor 17.26). Îngeri au fost creați altfel. Ei nici nu se mărită și nici nu se însoară (Luca 20.35). În prezent există tot atâția îngeri câți au fost creați la început. Dar Geneza 6 ne istorisește că în acel timp erau fii ai lui Dumnezeu pe pământ, care și-au părăsit locuința lor și au preferat să ocupe un loc între oameni făcând aceleași lucruri ca și ei. Aceasta a fost contrar ordinii lăsate de Dumnezeu în creație. A fost o atât de mare împotrivire față de Dumnezeu, încât El nu a vrut ca pământul să continue în acest mod. Aceasta a fost cauza potopului. Fără îndoială, nedreptatea era, în general, mare în om. Omul era stricat, rău, și această stare a adus judecata peste toți oamenii, în afară de Noe și de casa lui. Dar, în plus, era o nedreptate deosebită, o lezare groaznică a granițelor, care separă într-un mod tainic creaturile lui Dumnezeu. Acest fapt a fost așa de groaznic în ochii lui Dumnezeu, încât a nimicuit întreaga creatură pământescă și pe acei

îngeri căzuți și pe aceia care s-au născut în urma relațiilor lor cu oamenii (uriașii, puternicii, bărbați cu nume). Acești îngeri căzuți au fost puși „în lanțuri eterne, sub întuneric“, ca să nu mai poată continua și să atragă oamenii în acest rău groaznic. Oamenii care s-au unit cu ei, așteaptă în Locuința morților, în chinuri (Luca 16.23), ziua judecății lor.

Deosebirea dintre acești îngeri și Satan este deci aceasta: Satan și toți care îl urmează s-au îngâmfat în inimile lor împotriva lui Dumnezeu (1 Timotei 3.6; Ezechiel 28.11-17), pe când acești îngeri s-au înjosit în răutatea inimilor lor tocmai la nivelul oamenilor, care căzuseră foarte mult. O deosebire foarte mare! Dumnezeu nu explică mai în amănunt acest rău. Principiul divin, conform căruia trebuie să ne comportăm față de rău, îl găsim în Romani 16.19: „...dar doresc să fiți înțelepți față de bine și simpli în ce privește răul.“ Conform acestui principiu acționează Dumnezeu și cu noi. El nu ne relatează amănunte despre răul acestor îngeri. Ce folos ar fi pentru noi să ne ocupăm cu acele lucruri cutremurătoare? Doar ne-am întina. În Geneza 6, Cuvântul lui Dumnezeu ne arată numai strictul necesar despre răul săvârșit, pentru a vedea că judecata lui Dumnezeu va pedepsi definitiv la sfârșit răul. În epistola lui Iuda este amintită și judecata acestor creaturi cerești căzute, ca să ne dăm seama ce urmări are căderea chiar și la o asemenea faptură nobilă. Starea Adunării este comparată cu acești îngeri care nu și-au păstrat prima lor stare, pentru că nici Adunarea nu a făcut acest lucru.

Să remarcăm faptul că, în epistola sa, Iuda compară acest comportament, această repudiere oribilă a tot ceea ce desparte pe îngeri de oameni, cu Sodoma și Gomora. Să fie oare păcatul acestor cetăți tot așa de mare ca al îngerilor căzuți? Eu cred că nu la aceasta se referă aici, ci aceste cetăți, care au făcut un păcat asemănător (cu toate că nu a fost așa de îngrozitor ca al îngerilor numiți), au avut parte de aceeași judecată.

„...după cum, Sodoma și Gomora și cetățile din jurul lor, dedându-se curviei, la fel ca ei, și umblând după altă carne, sunt puse înainte ca un exemplu, suferind chinul unui foc etern.“

Acest exemplu se deosebește de primele două prin faptul că aici sunt amintite numai răul și judecata, și nu poziția lor, în care au fost mai întâi aduse prin har. Conform textului din Deuteronom 29.23, pe lângă aceste două cetăți, au mai fost și cetățile Admei și Țeboimului. Cetatea Țoar, care era așezată tot acolo, nu a fost nimicită din pricina rugămintii lui Lot (Geneza 19.18-23). Cuvântul grecesc pentru „dedându-se curviei“ ne lasă să concluzionăm că acei oameni s-au dat aceluși păcat în totul, fără nicio excepție. „Altă carne“ înseamnă un alt fel de trup decât a fost rânduit de Dumnezeu. În cazul îngerilor am văzut că a fost vorba de fiicele oamenilor, dar la Sodoma era vorba de lucrurile nefirești din Romani 1, versetul 27. Conform textului din Geneza 19, toți bărbații Sodomei erau căzuți în acest păcat.

Unii sunt de părere că „ei“ se referă la cetățile Sodoma și Gomora, astfel încât ar însemna că cetățile din jurul acestora curveau și umblau după altă carne exact ca ele. Alții sunt de părere că acest cuvânt s-ar referi la visătorii din versetul 8. După Wuest², singura soluție gramaticală acceptabilă este aceea că se referă la îngerii din versetul 6. Mi se pare să fie corect în context acest lucru, altfel, „după cum“ de la începutul versetului, care unește clar gândurile cu versetul 6, n-ar avea sens. Altfel, partea de mijloc a versetului („dedându-se curviei, la fel ca ei, și umblând după altă carne“) nu ar mai fi avut valoare în context. Eu nu cred că în Cuvântul lui Dumnezeu se reia un gând, dacă nu are o însemnătate deosebită. Dacă se citesc argumentele celor care doresc să facă referire prin cuvântul „ei“ la Sodoma și Gomora, avem impresia că nu doresc să recunoască legătura dintre versetul 6 și Geneza 6. Ei nu vor acest lucru.

Ideea care rezultă, este că cetățile Sodoma, Gomora și cetățile din jur, care păcătuiseră ca și îngerii din versetul 6 (deci păcatul lor avea același caracter), sunt un exemplu despre judecata

² A se vedea: The Expositors Greek Testament și The Expositors Bible: Alford, Gaebelein și alții. Același lucru mai este menționat de Lud, Appel, Herder, Augusti, Schneckenberger, Lachmann, De Wette, Arnaud, Stier și Huther.

lui Dumnezeu asupra căderii din starea în care au fost așezați de El. Această judecată se numește: „suferind chinul unui foc etern“. Dacă citim în comparație Geneza 19.24 cu Apocalipsa 20.10, observăm în Sodoma și Gomora un exemplu grăitor al suferinței unei pedepse a focului etern. Dumnezeu a făcut să plouă foc și pucioasă peste aceste două cetăți, iar în Apocalipsa 20 avem amintit iazul „de foc și pucioasă“ (a se vedea și Apocalipsa 19.20 și 21.8). Marea Moartă a fost descrisă de cineva în următoarele cuvinte: „În acest loc domină o temperatură mare și se ridică continuu vapori așa de denși ca o ceață, uneori ca niște coloane de fum. Se crede că sunt niște izvoare termale pe fundul mării, care ne duc cu gândul la un foc subteran.“

Acest exemplu îl poate înțelege fiecare în contrast cu starea prezentă a acestor îngeri căzuți, stare ce o cunoaștem doar prin descoperire.

Dacă cercetăm aceste versete, observăm următoarea succesiune: în versetul 5, necredința, în versetul 6, lepădarea autorității lui Dumnezeu, deci neascultarea, iar în versetul 7, dedarea cu totul desfrânării. Această ordine o găsim de mai multe ori în Cuvântul lui Dumnezeu. Necredința atrage după sine întotdeauna neascultarea și împotrivirea. Ultima duce acolo, încât să faci voia personală, adică poftele trupești.

Comparații între epistola lui Iuda și a doua epistolă a lui Petru

Așa cum am amintit în introducere, aceste două cărți au multe lucruri comune, dar sunt și diferențe mari între ele. Epistolele sunt scrise în același timp și cu privire la aceleași împrejurări. Superficial văzute, sunt destul de asemănătoare. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu repetă niciodată ceva fără a lega de aceasta un gând nou. Tot așa, și Iuda și Petru văd aceleași lucruri, dar dintr-o altă perspectivă. Amândoi recunosc cum răul, lucrurile rele care existau și înainte pătrund în Adunare. Iuda vede aceasta ca și *decădere* din poziția, pe care a dat-o Dumnezeu cândva în har. Prin aceasta, el se limitează și trebuie să se limiteze la Adunare, care a primit o așa înaltă poziție de la Dumnezeu. Petru vede aceasta ca *păcat*. Vederea lui Petru depășește granițele Adunării și atinge toată creația. El tratează toată problematica în legătură cu responsabilitatea omului față de Dumnezeu, chiar dacă în lumina creștinismului, în timp ce Iuda tratează legătura Adunării cu Dumnezeu și cu Hristos, adică tratează Adunarea ca răspunzătoare de mărturia în har. Când Iuda vorbește despre judecată, atunci nu merge mai departe decât până la judecata care va lovi creștinătatea, când Domnul va veni cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să judece pe toți și fiecare nelegiuit *dintre ei* să-și primească pedeapsa. Iar când vorbește adevăraților credincioși, amintește de răpirea lor (versetele 24, 21). Petru merge însă până la ziua Domnului, când cerul va trece cu mare zgomot și elementele se vor topi de mare căldură, iar pământul și lucrările de pe el vor arde. Chiar dacă tema pe care o tratează Iuda este mai limitată față de cea a lui Petru, la o citire atentă vedem culorile mult mai sumbre. Schimbarea harului lui Dumnezeu în destrăbălare merge mult mai adânc decât termenul general de păcat.

Astfel, vedem în 2 Petru 2.1 că învățătorii falși Îl tăgăduiesc pe Stăpânul (despotes) care i-a cumpărat. Am văzut că aici nu este vorba despre *mântuire*, ci despre *cumpărare*. În acest sens, toți oamenii, indiferent dacă sunt întorși la Dumnezeu sau nu, se află sub puterea Lui. Dar Iuda nu spune că numai Stăpânul este lepădat, ci și *Domnul* nostru Isus Hristos. Aceasta se poate găsi numai la cei care au recunoscut că au fost mântuiți prin El și care L-au primit ca *Domn*, și astfel se numără în rândurile creștinilor. În ordine istorică, și Petru amintește trei imagini pentru păcat și judecată din Vechiul Testament. Despre îngeri însă nu spune că și-au părăsit starea lor dintâi, ci numai că au păcătuit, fără să facă referire la caracterul păcatului. El prezintă potopul ca imagine a judecății *generale* care va veni peste o lume, ce trăiește în nedreptate și răzvrătire, și adaugă principiul că Noe, ca un predicator al *dreptății*, a rămas în viață; el confirmă acest principiu la judecata de la Sodoma și Gomora, unde Lot cel *drept* a fost scăpat. După cum am văzut, Iuda nu prezintă lucrurile respectând ordinea istorică, ci potrivit unei ordini cronologice morale. El începe cu judecata asupra Israelului, care a căzut de la locul harului în care îl așezase

Dumnezeu. Petru nu amintește nimic despre această judecată. Iuda nu vorbește despre potop, dar spune despre îngerii nu numai că au păcătuit, ci și că nu și-au păstrat starea lor dintâi. Chiar și Sodoma și Gomora ilustrează căderea din poziția dată de Dumnezeu. În niciunul din cele trei cazuri nu se vorbește despre o rămășiță care a fost salvată. Dacă Petru spune în a doua sa epistolă, capitolul 2, versetele 9, 10 că Domnul știe să păstreze pe cei nedrepti pentru ca să fie pedepsiți în ziua judecării, aceasta se referă nu numai la creștinii decăzuți, ci și la evrei, mahomedani etc.

Așa cum am spus, amândoi vorbesc despre răul cel vechi care se manifestă mereu; dar când apare în Adunare, cei care se află în legătură cu acesta devin răzvrățiți. Aceasta este tocmai ceea ce arată Iuda: conducerea firii, aroganța mare în Adunare se încheie cu vorbe aspre împotriva Domnului (versetul 15). Această lucrare atrage după sine judecata la venirea Sa, așa cum a prorocit Enoh.

În timpul apostolilor, existau trei principii prin care se descoperea răul: păgânism, iudaism și gnosticism (legătura dintre cele două). Gnosticismul (cunoștința falsă, 1 Timotei 6.20) învâța că duhul omului trebuie să lupte pentru a cunoaște și a găsi explicații asupra lucrurilor invizibile într-o luptă strânsă împotriva firii pământești negând căsătoria și mâncarea de carne (a se vedea ca exemplu Coloseni 2.8, 16-23 și 1 Timotei 4.3).

Pușini au claritate cât de mult s-a unit această filozofie păgână cu iudaismul și în ce măsură a intrat în creștinism și l-a întinat. Influența ei asupra episcopilor, în mod deosebit asupra școlii din Alexandria, a fost groaznică. Nu putem să citim scrierile lor fără să avem această impresie (de exemplu, în cazul lui Origenes).

Europa Occidentală a rămas mai tradițională și a ajuns mai mult sub influența iudaismului, pentru că simțurile oamenilor nu au fost așa de speculative, iar puterea de imaginație a fost mai slabă. Cu toate acestea, nu a rămas ferită de influența păgână: închinarea la sfinți și îngerii, interzicerea căsătoriei, interzicerea anumitor mâncăruri. La acestea se mai adaugă dreptatea omenească prin fapte bune ca urmare strictă a anumitor reguli. În realitate, prin toate acestea, oamenii tăgăduiesc harul și autoritatea Domnului. Toate elementele păgânismului, ale iudaismului și ale gnosticismului pot fi regăsite aici. Dezvoltarea deplină a răului este încă reținută, dar este gata să se descopere pe deplin, când Dumnezeu va lua la Sine pe aceia care împiedică dezlănțuirea judecării.

În timpurile noastre nu suntem conștienți de eliberarea produsă de Reformă. Dar protestantismul a pierdut mult din puterea lui morală îndreptându-se spre necredință. Lumina, care nega sistemul păgân, gnostic și iudaic, a devenit întuneric. Ea a preluat elemente ale acestui rău vechi, dovadă a pierderii puterii interioare, așa cum: „Câinele s-a întors la vărsătura lui“ (mișcarea înapoi la Roma).

Versetul 8

„Totuși, și acești visători întinează în același fel carnea și disprețuiesc stăpânirea și hulesc gloriile.“

Așa cum am spus, versetele 5-7 reprezintă o anumită intercalare. În versetul 8 se vorbește iarăși despre nelegiuirile care s-au strecurat în Adunare. Neluând în seamă judecățile amintite în versetele 5-7 asupra decăderii și asupra păcatului, acești oameni acționează „în același fel“, deci în același mod ca Israelul necredincios, ca îngerii decăzuți și ca cetățile curve Sodoma, Gomora ș.a.m.d.

Ei sunt visători; ei au pierdut adevărul divin (atât cât l-au avut vreodată). Ei nu și-au încins „coapsele minții“ cu adevărul (Efeseni 6.14; 1 Petru 1.13), ci au fost călăuziți de puterea de închipuire a inimii lor, care nu cunoștea nicio îngrădire. Fără îndoială, ei se îndreptătesc și se

înaltă deasupra celorlalți oameni (a se vedea versetul 19). Ei se află într-o siguranță falsă, în timp ce judecata stă deasupra lor gata să se declanșeze în orice clipă. În momentul în care omul părăsește Cuvântul lui Dumnezeu – ghidul său călăuzitor pentru acțiune – nu mai are nicio oprire și, astfel, este expus fanteziei iraționale a puterii sale de închipuire.

De ce este așa? Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este expresia autorității divine. Omul trebuie să se lase călăuzit numai de voia lui Dumnezeu. Fiecare faptură are obligația să respecte această voie. Și dacă fiecare faptură, fiind o creație a lui Dumnezeu, are această obligație, cu cât mai mult o are acela, pe care El l-a născut din nou prin Cuvântul adevărului. Fiecare credincios în parte este chemat în mod deosebit să primească și să păzească Cuvântul lui Dumnezeu (Ioan 17.6; Apocalipsa 3.8b).

Această lucrare este de o mare importanță practică! Dacă ar trebui să spunem într-un cuvânt ce înseamnă de fapt creștinism, atunci ar trebui să spunem: ascultare! Nu ascultarea primului Adam față de lege (față de porunca pe care o primise), ci ascultarea ultimului Adam, care înseamnă ascultarea credinței. Obligația lui Adam de a asculta era de a nu mânca din pomul cunoștinței binelui și a răului. Acum, când Dumnezeu ne-a descoperit toată voia Sa, suntem legați de toată voia descoperită. Și aceasta merge așa de departe, încât nu numai efectuarea unui lucru greșit este rău, ci pe aceeași treaptă se află și situația în care nu se face binele. „Deci aceluia care știe să facă bine și nu-l face, aceasta îi este păcat“ (Iacov 4.17).

Legea lui Moise a fost o lege a robiei (Galateni 3.23; 4.9). Toată Legea avea scopul de a-i arăta omului că în natura sa locuiește păcatul, pentru a-i distruge propria îndreptățire. Iacov nu vorbește despre această Lege. El vorbește despre acțiunea vieții noi, care ne-a fost dăruită de harul lui Dumnezeu în nașterea din nou, precum și despre dragostea pe care a descoperit-o Hristos, ca noi să arătăm că urmăm exemplul Lui. El se ocupă de „...legea desăvârșită, aceea a libertății...“ (Iacov 1.25).

Ascultarea primului Adam, a israelitului era: „tu trebuie să faci acest lucru“ sau „tu nu ai voie să faci acest lucru“. Ascultarea ultimului Adam, Hristos (1 Corinteni 15.45), dimpotrivă, era dorința de a-I fi plăcut lui Dumnezeu în fiecare acțiune a vieții Sale, în fiecare simțământ al sufletului, în tot ce însemna umblarea cu Dumnezeu pe pământ (Ioan 8.29). La aceasta suntem și noi chemați. Acesta este gândul lui Petru când scrie: „aleși după știința dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, în sfințirea Duhului, spre ascultare și stropire cu sângele lui Isus Hristos...“ (1 Petru 1.2).

Fără îndoială, Petru se gândește aici la Exod 24, unde Moise a stropit cu sânge atât poporul, cât și cartea legământului (Evrei 9.19). Totul era astfel supus morții, ca să facă mai clar ce-i așteaptă pe cei care nu respectau Legea. Dar prin aceasta, Petru arată marea diferență dintre poziția lui Israel și cea a creștinilor. Creștinii sunt aduși într-o poziție de ascultare, într-o poziție a unei ascultări mult mai profunde și mai extinse. Aceasta nu este ascultarea față de Hristos, ci ascultarea lui Hristos, deci ascultarea pe care a descoperit-o Hristos în viața Sa pe pământ. Noi suntem în această poziție prin sfințirea Duhului, adică prin nașterea din nou care a fost efectuată în noi de Duhul Sfânt, care ne-a dat viață nouă (a se vedea Ioan 3 și 2 Tesaloniceni 2.13). Această poziție este caracterizată prin stropirea cu sângele lui Hristos, sânge care vorbește despre lucruri mult mai bune decât sângele taurilor și al țapilor. El vorbește despre o lucrare pe deplin efectuată, prin care păcatele au fost îndepărtate, și despre curățirea de păcate (1 Ioan 1.7; Evrei 9.14)

Această natură nouă, pe care am primit-o prin „sfințirea Duhului“, diferă complet de natura cu care ne-am născut. Despre ultima, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „orice imaginație a gândurilor inimii lui era numai rău toată ziua“. „Gândirea cărnii este moarte; iar gândirea Duhului, viață și pace. Pentru că gândirea cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu se supune legii lui Dumnezeu; pentru că nici nu poate. Și cei care sunt în carne nu pot să-i placă lui Dumnezeu“ (Romani 8.6-8). Ce minunată este natura cea nouă! Din clipa în care am fost născuți din nou, dorim să facem voia lui Dumnezeu chiar înainte de a avea pace cu Dumnezeu sau înainte de a fi eliberați! A se vedea, în acest sens, Pavel în Faptele Apostolilor 22.10 și sufletul născut din nou, dar neeliberat din Romani 7.22. Eu nu vorbesc acum despre

slăbiciunile noastre și despre natura noastră veche, care este în continuă contradicție cu dorințele naturii noastre noi, și nici despre calea pe care ajungem la o pace trainică cu Dumnezeu și la o libertate deplină pentru Dumnezeu, ci despre caracterul naturii noastre noi.

Acești „visători“, despre care vorbește Iuda, nu au avut dorința de a face voia lui Dumnezeu. Cuvântul Lui nu a fost pentru ei autoritatea care le hotărâ umblarea. Ei trăiau mai mult după închipuirea inimilor lor. Pentru acești oameni, Cuvântul lui Dumnezeu și, mai ales Noul Testament, este un ajutor deosebit. Dacă simțurile și mintea folosesc Noul Testament, atunci primim, de exemplu, un socialism creștin, o „evanghelie socială“ etc. Libertatea, în care ne-a așezat Hristos, devine atunci o libertate a firii noastre de a trăi după plăcerile ei. Harul nemărginit al lui Hristos, care nu s-a rușinat de noi să ne numească frați și care ne spune: „Voi toți sunteți frați“, este folosit pentru a respinge orice autoritate divină. Mărețele binecuvântări, pe care le-am primit, devin motivul de a huli „gloriile“. Și arătarea vieții noi este prezentată altora ca lege pentru propriile lor avantaje. Cuvântul lui Dumnezeu este prezentat tuturor ca obligație, pentru ca fiecare să extragă din el drepturile sale. Astfel, Cuvântul devine pentru ei fără putere și orice adevăr este tăgăduit, pentru că întregul principiu al Noului Testament este să simțim cum a simțit Hristos și să acționăm cum a făcut El. Care a fost principiuul vieții Sale? Dragostea Sa, care a dat totul și nu a reținut nimic pentru El! „Oricine va fi mare între voi va fi slujitorul vostru; și oricine va fi cel dintâi între voi să fie robul vostru; după cum Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți“ (Matei 20.26-28).

„...întinează ... carnea...“

Cuvântul „carnea“ este nearticulat în limba greacă. Nu este vorba deci despre ceva limitat, ci se referă la caracter; ceea ce poate fi caracterizat prin „carne“ este întinat prin ei. Prin aceasta se face referire nu numai la răul moral, ci și la stricăciunea morală și naturală în general (a se vedea Tit 1.15). Dacă citim cu atenție Scriptura, vom constata cu surprindere că o mărturisire fără viață este de cele mai multe ori sau întotdeauna în legătură cu păcate mari (a se vedea, de exemplu: Matei 23.25-28; 2 Timotei 3.1-5; Tit 1.15-16).

„...disprețuiesc stăpânirea...“

Și aici cuvântul în limba greacă este nearticulat. Mulți au încercat să constate la ce autoritate sau stăpânire se referă aici. Unii (de exemplu, Calvin și Beza) au crezut că este vorba despre regi și împărați. Alții s-au gândit la apostoli și conducători bisericești. Iar unii au crezut că se referă la îngeri, deoarece în alte trei texte (Efeseni 1.21; Coloseni 1.16; 2 Petru 2.10), unde apare acest cuvânt în Noul Testament în limba greacă, ar fi vorba, după părerea lor, despre îngeri. În Coloseni 1 și în Efeseni 1 este probabil așa, dar în ce privește 2 Petru 2 cred că acest cuvânt este folosit la modul general ca în epistola lui Iuda. Pe lângă aceasta fac referire la versetele 6, 9 și 10. Unii cred că se referă la Domnul Isus și la Dumnezeu ca în versetul 4.

Dar eu mă gândesc că, dacă în greacă este fără articol, atunci nu este vorba despre o anumită autoritate, ci de autoritate în general. Pe acești oameni îi caracterizează duhul fărădelegii, al democrației. Acesta este principiuul, pe care Cuvântul lui Dumnezeu îl indică deseori ca un semn pentru vremurile din urmă ale creștinismului. Să ne gândim la 2 Timotei 3.2, „neascultarea de părinți“; 2 Timotei 4.3; 2 Petru 2.10 și Apocalipsa 3.15 etc. (Laodiceea înseamnă: „dreptul poporului“). Este descoperirea deplină a voinței proprii a omului, prin care el se pune pe *sine* și drepturile *sale* în prim-plan, împotrivindu-se să recunoască o autoritate superioară lui.

Cine nu știe că „dreptul poporului“ este lozincă vremurilor noastre? Într-o lume plină de apăsare, această lozincă pare pe deplin justificată. Dacă Dumnezeu nu este acceptat (și nu este acesta duhul acestor timpuri?), de ce să se supună marea masă stăpânirii celor puțini? Și aceasta cu atât mai mult, cu cât acești puțini acționează conform zicalei: „Puterea este legea“? Nu poate fi oare susținută democrația chiar cu expresii biblice atât timp cât „înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere fața omului“ (Romani 2.11)? Cuvântul lui Dumnezeu spune clar: „Orice suflet să fie supus autorităților care sunt mai presus de el. Pentru că nu este autoritate decât de la Dumnezeu; și cele care există sunt rânduite de Dumnezeu. De aceea, cine se opune autorității se împotrivesc rânduiei lui Dumnezeu“ (Romani 13.1-2). După potop, Dumnezeu a rânduit stăpânirile să stăvilească stricăciunea și faptele brutale ale oamenilor păcătoși. Dumnezeu este mai înțelept decât noi oamenii. Mai mult decât atât: creatura nu are dreptul să judece legitimitatea și utilitatea desemnărilor divine, ci trebuie numai să se supună.

Deoarece Adunarea s-a unit așa de mult cu lumea, încât se vorbește despre o lume creștină și despre puteri creștine, nu este de mirare că acest duh democratic al lumii a pătruns în Adunare într-un mod așa de puternic. A existat un timp în care a condus Biserica – întunecatul timp al Evului Mediu. Acum, în majoritatea bisericilor protestante se găsește principiul democratic. Fiecare își alege biserica. Fiecare își alege singur persoanele de răspundere, care au deplină împuternicire peste ei (presbiteri-bătrâni) și, dacă nu le mai sunt pe plac, nu-i mai alege. Își alege păstori și învățători (2 Timotei 4.3). Se hotărăște cum să fie organizate slujbele divine. Se face o rânduială bisericească proprie. Oare nu în ambele cazuri, atât în timpul când a condus biserica, cât și acum când conduce poporul, se tăgăduiesc drepturile Aceluia care singur este Domnul, drepturile Aceluia de la care provine Adunarea? Cuvântul lui Dumnezeu a prezis că această conducere a poporului va intra în Adunare și numește ca semn caracteristic al decăderii totale fărădelegea, care caracterizează timpul sfârșitului Adunării pe acest pământ.

„...și hulesc gloriile.“

Hulirea este o vorbire de rău despre care se știe că nu este adevărată. Unicele versete în Noul Testament, în care găsim cuvântul „glorii“ la plural, sunt 1 Petru 1.11; 2 Petru 2.10 și aici. În 2 Petru 2.10 apare practic în același context ca aici. În 1 Petru 1.11 este vorba despre gloriile viitoare ale Domnului Isus, despre care au vorbit prorocii Vechiului Testament. De aceea cred că aici, în epistola lui Iuda, este vorba în general despre cei care au primit onoare de la Dumnezeu sau poate chiar despre lucruri care primesc onoare. În primul caz, poate fi vorba chiar de persoanele din alineatul precedent care exercită „stăpânirea“. Dar aici se vede o altă latură a poziției lor. Pe de o parte, ei își exercită stăpânirea, iar pe de cealaltă parte, posedă glorie. Acești oameni neevlavioși, despre care vorbește Iuda, disprețuiesc această stăpânire și hulesc această glorie. Posedarea gloriei este urmarea exercitării stăpânirii. Este acea libertate fără îngrădire a limbii aceluia care nu respectă pe Dumnezeu și pe oameni și care nu vor să aibă nicio obligație de credincioșie și ascultare. „Cu limba noastră vom învinge; buzele noastre sunt cu noi: cine este stăpân peste noi?“ (Psalm 12.4).

Regăsim astfel și în acest verset cele două mari principii ale răului, pe care Satan le-a strecurat, prin uneltele sale, în Adunare. În versetul 4 vedem aceste principii în faza de început: tăgăduirea drepturilor lui Hristos ca Stăpân și Domn și schimbarea în destrăbălare a harului. Aici vedem aceste două principii ale răului cu efectele lor generale: în întinarea cârnii și în disprețuirea gloriilor. Ultima se arată și într-o altă formă: în limba care este „un rău de nestăpânit“ (Iacov 3.8). Astfel putem vedea o legătură între lucrurile din versetul 8 și ce se întâmplă în versetele 5-7, dar într-o formă inversată. Putem compara întinarea cârnii cu păcatul Sodomei, disprețuirea stăpânirii cu îngerii care și-au părăsit poziția lor de la început, iar hulirea gloriilor cu judecata asupra Israelului (a se vedea Numeri 19.20). Dar, oricât le-am compara, tot nu sunt exact aceleași lucruri.

Versetele 9 și 10

„Dar arhanghelul Mihail, când, împotrivindu-se diavolului, a discutat cu el despre trupul lui Moise, n-a îndrăznit să aducă împotriva o învinuire de hulă, ci a spus: «Domnul să te mustre!» Dar aceștia hulesc tot ce nu cunosc; iar în tot ce înțeleg din fire, ca animalele fără rațiune, în aceste lucruri se strică.“

Nu este de mirare că necredința a negat în toate timpurile că epistola lui Iuda ar fi Cuvântul lui Dumnezeu, căci, în nicio altă parte a Cuvântului, nu găsim așa de multe descoperiri noi, însemnate, într-o formă așa de concentrată. Doi așa-numiți părinți ai bisericii, Origenes și Clemens Alexandrinus, au susținut că Iuda a preluat versetul 9 dintr-o scriere apocrifă, „Înălțarea la cer a lui Moise“. Drept urmare, foarte mulți nu au vrut să recunoască această epistolă ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu.

Teologii ultimelor secole au scris despre acest verset (ca și despre altele) al acestei epistole foarte multe cărți. Cei mai mulți susțin părerea lui Origenes și Clemens, iar alții se bazează pe unele expuneri ale unor rabini cu privire la moartea și înmormântarea lui Moise, despre care Cuvântul lui Dumnezeu vorbește în Deuteronom 34. Din păcate, și comentatorii credincioși au fost atrași în această necredință. Ei încearcă să atenueze sentința celor necredincioși spunând că Iuda ar fi preluat cearta dintre Mihail și diavolul din cărțile apocrife numai pentru a o folosi ca exemplu, așa cum astăzi un predicator se folosește de exemple din cărțile de istorie pentru a explica ceva. Alții susțin că această istorisire era cunoscută în Israel ca o tradiție populară de unde a preluat-o Iuda și nu din „Înălțarea la cer a lui Moise“. Acesta este rezultatul atunci când din studiul și cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu se face „o știință“. În acest caz, și necredincioșii pot să-și spună părerea când se preocupă cu afirmațiile lor, în loc să stea pe temelia din 1 Corinteni 2.14: „Dar omul natural (nenăscut din nou) nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, deoarece sunt nebunie pentru el; și nu le poate cunoaște, pentru că ele se judecă spiritual.“

Pentru a înțelege Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie, mai întâi, să fii născut din nou; dar dincolo de aceasta trebuie să fii și duhovnicesc; aceasta înseamnă că gândurile și simțurile noastre trebuie să fie formate prin Duhul Sfânt. Atunci vom citi Cuvântul lui Dumnezeu conștienți că este Cuvântul lui *Dumnezeu* pe care îl avem numai prin descoperirea lui Dumnezeu și-l putem înțelege numai dacă Dumnezeu ni-l deschide. Atunci vom citi Cuvântul lui Dumnezeu cu rugăciune și Duhul Sfânt ne „va călăuzi în tot adevărul“ (Ioan 16.13). Nu putem înțelege Cuvântul lui Dumnezeu cu mintea, ci prin credință și prin cuget (Evrei 11.1-3).

Pe ce altă cale ar fi putut veni la noi o astfel de comunicare ca cea din versetul 9, dacă nu prin descoperire divină? Chiar dacă în Israel a fost transmisă ca o tradiție (pentru aceasta nu avem în Scriptură sau altundeva o indicație), tot prin descoperire divină trebuie să fi venit. De ce nu se primește în simplitate ceea ce este adevărat? Puterea suverană a lui Dumnezeu a vrut să ne descopere *acum* această realitate, ca și în cazul din 2 Timotei 3.8, unde a făcut cunoscut numele vrăjitorilor lui faraon care muriseră de multe secole. Pentru credință, aceasta nu este o dificultate. Biblia ne-a fost dată prin descoperire divină. „Oameni sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit sub puterea Duhului Sfânt“ (2 Petru 1.21). Fiecare cuvânt (în limba originală) este inspirat de Dumnezeu și noi nu trebuie să-l judecăm, ci trebuie să-l primim prin credință.

Dacă facem acest lucru, ce lumină va da acest loc în legătură cu alte locuri din Scriptură! Găsim mai multe locuri în Cuvântul lui Dumnezeu, care vorbesc despre slujba îngerilor. Ei sunt soli ai lui Dumnezeu, care transmit mesaje sau porunci de la Dumnezeu la oameni. „Nu sunt toți duhuri slujitoare trimise pentru a le sluji celor care vor moșteni mântuirea?“ (Evrei 1.14). În providența lui Dumnezeu, ei ne slujesc, în timp ce ne apără de primejdii etc. Să ne gândim la istoria lui Balaam. Oare nu a trăit fiecare credincios experiența de a merge pe o cale, pe care nu a vrut să meargă, sau de a nu merge pe o cale, pe care a intenționat să meargă? De ce s-a întâmplat

așa? Nu a venit niciun glas din cer, care să ne spună să nu mergem pe acea cale, dar totuși a fost un impuls, care ne-a făcut să procedăm în acel mod.

O imagine despre aceasta vedem în Faptele Apostolilor 8. Un înger al Domnului a vorbit lui Filip: „Ridică-te și mergi spre sud, pe drumul care coboară de la Ierusalim la Gaza, care este pustiu.“ Probabil, erau două drumuri, dintre care unul nu era pustiu. Nu este oare ceva neobișnuit pentru un evanghelist să aleagă un drum, pe care probabil nu va întâlni niciun om? De aceea a venit îngerul, ca, prin providența lui Dumnezeu, să-l ducă pe Filip pe acest drum, pe care era un om care avea nevoie de Evanghelie. Când l-a întâlnit pe ministrul de finanțe, nu îngerul, ci Duhul Sfânt i-a spus lui Filip: „Apropie-te!“ În providența lui Dumnezeu, îngerii sunt activi în slujba pentru credincioși. Dumnezeu a îngăduit în Faptele Apostolilor 8 ca îngerul să vorbească, pentru ca să știm în ce mod îi folosește El pe îngeri și acum; ei nu se descoperă, ne *vorbesc*. Nu este atribuția îngerilor să-i călăuzească pe copiii lui Dumnezeu în slujba și în umblarea lor. Duhul Sfânt locuiește în noi și El dorește să ne călăuzească. De aceea găsim în Faptele Apostolilor 8 această deosebire remarcabilă; efectul practic îl vedem foarte clar în Faptele Apostolilor 16.6, 7. „Pentru că toți cei care sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu, aceștia sunt fii ai lui Dumnezeu“ (Romani 8.14; a se vedea și Galateni 5.17).

Aceasta ne arată foarte clar de ce legătura lui Dumnezeu cu Israel poartă un asemenea caracter îngeresc. Legea a fost dată prin îngeri (Faptele Apostolilor 7.53; Galateni 3.19). Domnul Însuși S-a arătat ca un înger pe muntele Sinai (Faptele Apostolilor 7.38; Exod 19). De fapt, și Fiul lui Dumnezeu este numit deseori în Vechiul Testament Îngerul Domnului (a se vedea Zaharia 3). Legătura dintre Dumnezeu și Israel este caracterizată prin conducerea lui Dumnezeu.

Dar versetul 9 din Iuda descoperă că, în afara lucrurilor vizibile, pe acest pământ există și lucruri invizibile, care au o mare importanță pentru poporul lui Dumnezeu. În mod deosebit, acele locuri din Cuvântul lui Dumnezeu, unde este amintit Mihail, ne descoperă aceste lucruri (Daniel 10.13, 21; 12.1; Apocalipsa 12.7 și Iuda 9).

Știm din Efeseni 6 că nu avem de luptat contra cărnii și a sângelui, ci împotriva puterilor spirituale ale răutății în locurile cerești. Locurile din Scriptură amintite mai sus ne arată că nu ducem singuri lupta. Dacă este luptă pe pământ, atunci aceasta își are originea într-o dispută mai mare: disputa dintre îngerii aleși și îngerii căzuți, care sunt unelte ale lui Satan, care vor să încurce planurile lui Dumnezeu pentru acest pământ. Este adevărat că Dumnezeu nu mai conduce pământul într-o formă directă și vizibilă. Satan este stăpânitorul și dumnezeul acestei lumi; dar indirect, în ascuns, Dumnezeu conduce. Satan nu poate face nimic fără acceptul lui Dumnezeu. Astfel, orice eveniment de pe pământ este în legătură cu acțiunile în prealabil planificate ale lui Dumnezeu. Puterile de pe pământ pot crede că acționează după voia lor proprie (aceasta este, de fapt, voia lui Satan ai cărui robi sunt), dar nu pot merge mai mult decât le este îngăduit de Dumnezeu. Caii, care erau legați la carele descrise în Zaharia 6, fugeau între cei doi munți de aramă, care reprezintă planul lui Dumnezeu. Îngerii sunt uneltele, prin care Dumnezeu își duce la îndeplinire, cu cea mai mare precizie, voia.

Știind că, într-adevăr, Satan și demonii săi conduc pe pământ și oamenii sunt doar marionete în mâna sa, suntem conștienți că avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu. Cum am putea rezista în fața acestor făpturi care sunt mai puternice și mai înțelepte decât noi? În versetul 9 din epistola lui Iuda și în celelalte locuri amintite, vedem acest ajutor. Dumnezeu stă deasupra tuturor lucrurilor și El conduce totul spre schimbări care, ochiului natural, i se par ca venind din voia omului.

Mihail înseamnă: „Cine este asemenea lui Dumnezeu?“ Ce nume măreț pentru acest arhanghel! Cuvântul „arhanghel“ îl găsim numai în acest verset și în 1 Tesaloniceni 4.16. Din ambele texte deducem că există doar un arhanghel, și anume Mihail. El este numit arhanghelul. În limba greacă, acest cuvânt este compus din două cuvinte: „arche“ și „aggelos“ (înger). Cuvântul „arche“ înseamnă început, origine, primul (a se vedea explicația de la versetul 6). Înseamnă deci cel dintâi, îngerul cel mai superior. Și, într-adevăr, se pare că aceasta este poziția lui Mihail, dacă citim epistola lui Iuda, Daniel și Apocalipsa 12. Alți îngeri aveau de luptat cu

îngerii căzuți, cu demoni. Mihail avea de luptat împotriva domnitorului îngerilor căzuți, adică împotriva diavolului (a se vedea și Apocalipsa 12). În Daniel 10.21 este denumit față de Daniel „căpetenia voastră“. Iar în Daniel 12.1 citim: „...Mihail, căpetenia cea mare, care stă pentru fiii poporului tău.“ Astfel, el stă aparent într-o legătură deosebită cu Israel. Aceasta corespunde caracterului legăturilor lui Dumnezeu cu Israel, așa cum am spus la începutul acestui capitol.

Deci, diavolul a vrut să aibă trupul mort al lui Moise. Fără îndoială, acest lucru a avut loc când Moise a murit și Dumnezeu l-a îngropat (Deuteronom 34). Dumnezeu nu a vrut să se știe unde este mormântul lui Moise. Nu știm despre niciun alt om că Dumnezeu l-ar fi îngropat și i-ar fi ascuns mormântul. Dar niciun altul nu a ocupat o poziție așa de înaltă în viața unui popor cum a avut-o Moise. El a fost unealta în mâna lui Dumnezeu, prin care poporul Israel a fost eliberat din Egipt. Prin el, poporul a primit legea și toate poruncile lui Dumnezeu. De la el, poporul a primit „organizarea“ ca popor ordonat. Moise a dus poporul prin pustiu până la granițele țării făgăduite. Este adevărat, israeliții l-au respins și chiar l-au urât atât timp cât a trăit și le-a pus în față Cuvântul lui Dumnezeu. Găsim acest adevăr în aproape toate capitolele din Exod și Numeri, care vorbesc despre călătoria prin pustiu; este o caracteristică a omului și poate, în mod special, a lui Israel, de a respinge pe slujitorii lui Dumnezeu cât timp aceștia trăiesc și le vorbesc conștiințelor. Dar, în momentul morții, ar vrea să-i cinstească. Atunci, țepușul conștiinței lor este îndepărtat și cinstirea profetului mort le dă un sentiment de evlavie și râvnă pentru lucrarea lui Dumnezeu. Lucrul acesta este arătat foarte clar de Domnul Isus în Matei 23.29-32: „Vai de voi, cărturari și farisei, fățarnicilor! pentru că voi zidiți mormintele profeților și împodobiți monumentele celor drepti și spuneți: «Dacă am fi fost noi în zilele părinților noștri, n-am fi fost părtași cu ei la sângele profeților.» Astfel dar mărturisiiți despre voi înșivă că sunteți fii ai celor care i-au omorât pe profeți; și voi umpleți măsura părinților voștri!“

Diavolul, care s-a împotrivit totdeauna lui Moise cât timp a trăit, întărâtând poporul contra lui, ca să distrugă pe această cale lucrarea lui Dumnezeu, s-ar fi folosit de trupul neînsuflețit al lui Moise pentru același scop. Poporul urma să cinstească trupul lui Moise, să găsească în acesta un motiv al idolatriei. Înclinația poporului spre idolatrie o vedem în 2 Împărați 18.4. Ezechia a sfărâmat în bucăți șarpele de aramă făcut de Moise, căci, până în acele zile, copiii lui Israel i-au ars tămâie. Nu este și în creștinătatea de nume același lucru? Nu se onorează și acolo mulți „sfînți“ morți?

Niciun om nu cunoaște mormântul lui Moise! Dar, deoarece pentru diavolul mormântul nu era ascuns, Mihail a fost trimis de Dumnezeu să-l păzească. Cu ocazia acelei dispute, diavolul a hulit, pentru că el este de la început mincinos. Mihail însă a acționat în deplină concordanță cu numele său (Mihail înseamnă: „Cine este asemenea lui Dumnezeu?“). El nu s-a așezat pe scaunul de judecată al lui Dumnezeu și nici nu s-a apărat singur.

El știa că nu este ca Dumnezeu, ci este doar un slujitor. El nu făcea decât ceea ce îi spusese Dumnezeu: să păzească trupul neînsuflețit al lui Moise. Va veni vremea când va lupta împotriva diavolului – la porunca lui Dumnezeu –, dar nu numai prin cuvinte, ci și prin fapte. El îl va arunca pe diavol din cer (Apocalipsa 12.7-9). Însă numai Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, știe momentul pentru aceasta. Mihail va lăsa toată judecata în seama lui Dumnezeu.

Mihail nu s-a apărat singur. El nu a răspuns cu hule la hulele diavolului, ci a lăsat totul în seama lui Dumnezeu. El știa că nimeni nu putea să-i apere onoarea ca Dumnezeu. „Cine este asemenea lui Dumnezeu?“ Ce exemplu grăitor este el pentru noi! Nicăieri în Scriptură nu întâlnim că trebuie să ne apărăm pe noi sau onoarea noastră. Lucrarea noastră este să facem în deplină ascultare ceea ce Dumnezeu ne spune. El însuși ne apără, și El o face cu mult mai bine decât am putea să o facem noi. Oare să nu ne bizuim pe El? Ce pildă minunată avem, și în această direcție, în Domnul Isus! „Fiind insultat, nu răspundea cu insultă; suferind, nu amenința, ci Se încredința pe Sine Celui care judecă drept“ (1 Petru 2.23).

„...Dar aceștia hulesc tot ce nu cunosc...”

Cu ce dispreț vorbește Duhul lui Dumnezeu despre acești învățători falși! Întotdeauna se spune: „aceștia“ (versetele 8, 10, 12, 16 și 19). Ce diferență între Mihail și „aceștia“! Mihail știa pe cine are în fața sa: pe cel mai mare împotrivor al lui Dumnezeu, tatăl minciunii, ucigașul de la început, răul întruchipat. Dar Mihail nu a răspuns la hulele diavolului, ci a lăsat totul în mâna lui Dumnezeu.

Dar „aceștia“ hulesc ce nu cunosc. Cuvântul grecesc pentru „a cunoaște“ arată aici cunoașterea rațională, intelectuală. Așa cum am văzut în versetul 4, acești oameni sunt în Adunare. Aceasta este diferența dintre această epistolă și prima epistolă a lui Ioan, unde acești oameni au ieșit. Ei au fost botezați, recunosc adevărurile creștine, dar leapădă practic tocmai lucrurile pe care le recunosc și se supun oricărei forme a stricăciunii.

Textul din Evrei 6.4 și următoarele ne dau o explicație clară a acestui verset. Este posibil să fi fost luminat odată, să fi gustat darul ceresc, Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și lucrările de putere ale veacului viitor, să fi fost făcut părtaș al Duhului Sfânt, și totuși să cazi, să nu ai viață din Dumnezeu. Trebuie să fim foarte atenți că Evrei 6 și epistola lui Iuda nu vorbesc despre nașterea din nou și despre pecetluirea cu Duhul Sfânt. Acești învățători falși și urmașii lor au avut numai o bună cunoaștere a revelațiilor creștine și a binecuvântărilor care decurg din prezența Duhului Sfânt în Adunare. Atât simțurile, cât și mintea pot să recunoască multe din lucrările minunate ale lui Dumnezeu și din slava morală a Domnului Isus.

Totuși, ei rămân în continuare oameni firești. „Dar omul natural (sufletesc) nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, deoarece sunt nebunie pentru el; și nu le poate cunoaște, pentru că ele se judecă spiritual“ (1 Corinteni 2.14). Cum ar putea să înțeleagă slava Aceluia care a venit în trup, a lui Dumnezeu revelat în trup? Cum ar putea să înțeleagă slava, realitatea adevărilor creștine înalte, grandioase, ca de exemplu: ungerea cu Duhul Sfânt, alegerea înainte de întemeierea lumii, înfierea, inspirația Scripturii? Deci, tot ce nu cunosc, ei hulesc. Ceea ce oamenii naturali, păgânii, huleau conform minții, ceea ce nu înțelegeau și ajungeau astfel la concluzia că nu există Dumnezeu (1 Corinteni 1.21), tocmai acest lucru îl fac și creștinii cu numele. Dar aceștia sunt mult mai vinovați. Lor le-a fost arătat adevărul întreg pe care, prin mărturisirea lor, l-au acceptat. Apoi, ei nu numai că neagă aceste adevăruri, ci și *hulesc* gloriile (versetul 8). Hulirea nu este nimic altceva decât vorbirea de rău conștientă, deci conștientă că ceea ce vorbesc nu este adevărul. Având în vedere indicația din Matei 12.31, aceasta este împotriva Duhului Sfânt și nu va fi iertat. De aici se vede clar că voia și răutatea inimii naturale sunt active aici.

„...iar în tot ce înțeleg din fire, ca animalele fără rațiune, în aceste lucruri se strică.”

„Din fire“ înseamnă prin instinct. Acestea sunt deci lucruri, pe care omul le cunoaște în afara minții sale, tot ceea ce este în legătură, de exemplu, cu savurarea (mâncarea, băutura, instinctul sexual etc.). Ei se strică prin aceste lucruri, folosindu-le numai pentru satisfacerea plăcerilor și a poftelor lor. Omul nu poate acționa ca un animal care nu are minte, fără să se înjosească mai mult decât animalele. Un animal arată că nu are principii morale; acești oameni arată că urmează principiile imorale, pe care încearcă să le ascundă sub haina unei mărturii creștine.

Versetul 11

„Vai de ei! pentru că au mers pe calea lui Cain și s-au dedat rătăcirii lui Balaam, pentru răsplată, și au pierit în răzvrătirea lui Core!”

După ce Iuda, în versetele anterioare, i-a demascat pe acești oameni și i-a prezentat în adevăratul lor caracter, exprimă acum cele mai aspre amenințări la adresa lor. Totodată, el enumeră mai multe semne ale decăderii, așa cum sunt ele văzute în ei. În unele privințe, aceste semne le depășesc pe cele precedente, dar nu fac ca acestea să dispară:

1. Decăderea omului natural: împotrivirea firii față de mărturia lui Dumnezeu și față de adevăratul Său popor.
2. Răul bisericesc: pentru un câștig mârșav, învață lucruri rătăcite, cu toate că știi bine că sunt împotriva adevărului lui Dumnezeu și a poporului Său.
3. Împotrivire publică: răscoală împotriva autorității lui Dumnezeu (împotrivire față de adevăratul Rege și Preot) din partea învățătorilor poporului.

Aceste trei forme ale răului au fost demascate în Cain, Balaam și Core. Aici vedem că ele apar prin eforturile dușmanului oricând în Biserică. Într-adevăr, ele nu sunt altceva decât semnul clar al inimii omenеști stricate, care se împotrivesc lucrării Duhului lui Dumnezeu. Trebuie să fim precauți și nu exagerăm deloc afirmând că noi, fiind astfel învățați, putem constata foarte repede tot acest rău în mărturia creștină din timpul prezent.

Probabil, am putea observa în acest verset și o anumită concordanță cu balaurul și cu cele două fiare din Apocalipsa 13.

Demn de menționat este faptul că toate exemplele, pe care Iuda le arată în epistola sa, sunt din primele cărți ale Bibliei, în principal, din Geneza, din primele capitole (versetele 6, 7, 11, 14). Mai departe, unul în legătură cu Deuteronom (versetul 9), între ele unul din Exod (versetul 5a) și trei din Numeri (versetele 5b și 11). Trei din aceste exemple sunt descoperiri cu totul noi (versetele 6, 9, 14) și nu le găsim în altă parte în Cuvântul lui Dumnezeu. Dar și celelalte sunt foarte rar amintite în Scriptură. Numele acestor trei persoane, care sunt menționate în acest verset ca pilde pentru oamenii care s-au strecurat între creștini, le găsim de puține ori în Scriptură. Pe Cain îl găsim doar în Geneza 4; Evrei 11.4; 1 Ioan 3.12 și în Iuda 11. Pe Balaam îl găsim numai în Numeri, pe lângă faptul că este amintit și în Deuteronom 23; Iosua 13 și 24; Neemia 13.2; Mica 6.5; 2 Petru 2.15; Iuda 11 și Apocalipsa 2.14. Core este amintit în Numeri, în cartea semințiilor din 1 Cronici și apoi în Iuda 11. În afară de Geneza 5, Enoh nu este amintit decât în cartea semințiilor din 1 Cronici 1 și în Luca 3, și apoi în Evrei 11.5 și în Iuda 14. În aceasta vedem și caracterul deosebit și marea însemnătate a epistolei lui Iuda.

Aici vedem un principiu important. Prima abatere ne lasă să înțelegem caracterul stării de pe urmă. Primul pas pe calea cea dreaptă ne indică direcția, de unde putem deduce încotro se îndreaptă. De aceea începutul istoriei omenirii (Geneza) și începutul istoriei poporului pământesc al lui Dumnezeu (Numeri) sunt amintite în locuri care vorbesc profetic despre zilele din urmă ale Adunării.

Astfel, găsim și în cartea Daniel, istoria Imperiului Babilonian ca imagine a ultimului Imperiu (Roman), care va lua forma desăvârșită în timpul din urmă. Și în alte profeții (de exemplu, Isaia 14) ne este arătată judecata peste împăratul Babilonului ca o pildă a judecării peste ultimul cap al celei de-a patra împărății a lumii. Tot așa, ne este prezentată judecata asupra Israelului necredincios în pustiu ca o pildă a judecării care, în curând, va veni peste cele zece seminții (a se vedea Amos 5.25, 27; Ezechiel 20).

„Vai de ei!...”

Expresia aceasta devine cu atât mai serioasă, cu cât ea se adresează celor care strică adevărul. Acest „vai“, care exprimă mânia sfântă a Duhului lui Dumnezeu, va aduce cu sine judecata inevitabilă, dacă nu va găsi pocăință.

În evangheliile, Domnul Isus rostește un „vai“ asupra poporului evreu privilegiat care, în mândria și împietrirea inimii lui, L-a lepădat. În Matei 11.21 și în Luca 10.13 găsim același „vai“ peste cetățile Horazin, Betsaida și Capernaum, unde Domnul a făcut cele mai multe minuni și unde chiar a locuit. În Matei 23.13-33 și în Luca 11.42, Domnul exprimă acest cuvânt față de farisei și cărturari; în Luca 6.24-26, împotriva bogaților și a sătuilor; în Matei 26.24, față de Iuda; în Matei 18.7 și în Luca 17.1, față de lumea care este un prilej de păcăuire pentru copiii lui Dumnezeu; în Matei 24.19; Marcu 13.17 și Luca 21.23 le vorbește femeilor însărcinate și celor care vor alăpta în zilele necazului cel mare, care vor fi zile grele.

În Apocalipsa 8.13, acest „vai“ se exprimă față de locuitorii pământului; în Apocalipsa 12.12, pentru pământ și mare, deoarece Satan va fi aruncat pe pământ; în Apocalipsa 18.10, 16, 19, față de marea cetate Babilon (curva sau mireasa falsă din capitolul 17), pe când în Apocalipsa 9.12 și 11.14 este folosit pentru a arăta judecățile înseși. Dintre toate epistolele, inclusiv Faptele Apostolilor, nu îl găsim decât în Iuda 11 și, într-un alt context, în 1 Corinteni 9.16.

Cât de cutremurător este acest „vai“ exprimat de către Domnul Isus asupra iudeilor! El a venit în har: Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine și neținându-i în seamă păcatele. De aceea Domnul Și-a început lucrarea cu: „Ferice“ (Matei 5.3-12), dar a trebuit să sfârșească cu: „Vai“! Din Matei 23.37-39 înțelegem cât de departe era inima Domnului de judecata peste cetatea iubită și poporul iubit. Ca Proroc, trebuia să le spună. Ca Judecător, va face această judecată, când va veni pe pământ să-i judece pe cei vii și, mai târziu, pe tronul mare și alb unde, în fața Sa, se vor prezenta cei morți pentru a fi judecați după faptele lor.

Dar acest „vai“ din epistola lui Iuda 11 și Apocalipsa 8 și 18 nu este el cu mult mai îngrozitor? Ce mari privilegii a primit creștinismul față de iudaism! Cu toate acestea, este lepădat și judecata trebuie să vină. Cât de cutremurător este acest „vai“ din epistola lui Iuda, singurul loc din toate epistolele. În Faptele Apostolilor și în epistole, Duhul Sfânt mărturisește despre Mântuitorul și ce a făcut El pentru noi. Apoi Se ocupă de cei care poartă Numele Domnului. Aceștia li se adresează acest „vai“. Simțim și noi greutatea acestui cuvânt, care apasă peste creștinătatea în mijlocul căreia trăim? Suntem noi conștienți de acest lucru?

„...pentru că au mers pe calea lui Cain...”

Cuvântul „pentru că“ ne arată că acest „vai“ va veni asupra lor, *pentru că* au mers pe calea lui Cain. Care a fost calea lui Cain? Cain a fost primul om născut. El a fost primul ucigaș și totodată începutul „lumii“. De la familia lui s-a format „lumea“ cu o slujbă firească și falsă față de Dumnezeu.

La nașterea lui Cain, Eva și-a arătat credința în promisiunile lui Dumnezeu. Ea a zis: „Am dobândit un om de la Domnul.“ Dar, în același timp, a arătat și neascultare, deoarece nu ea, ci Adam avea dreptul, înțelepciunea și porunca să dea nume (Geneza 2.19-20). Cum ar putea avea înțelepciune o creatură pe calea neascultării? Putea oare acest copil – ai cărui părinți erau păcătoși – să fie „sămânța promisă a femeii“, care să-i zdrobească șarpelui capul? Nu a știut Eva că prima dată vine ce este natural și apoi ce este spiritual? (1 Corinteni 15.46). Acesta este un adevăr, pe care îl găsim în toată Scriptura, mai bine și mai clar decât orice alt adevăr. Merită să cunoaștem acest adevăr spre binecuvântarea noastră.

Cain era omul natural. Numele său se află în legătură cu „dobândit“ sau „câștig“. Acesta a fost semnul caracteristic al întregii sale vieți și umblări. Ceea ce îl diferenția de Abel nu era

faptul că el nu cunoștea slujba lui Dumnezeu. Dar Abel (nimicnicie) trăia prin credință, pe când Cain trăia ca om natural. Credința vine prin *auzire*! Abel a auzit de la părinții săi despre căderea în păcat și despre blestemul, care a fost urmarea păcatului și care a cuprins întregul pământ. Cain a auzit același lucru, „dar lor, cuvântul pe care l-au auzit nu le-a folosit, negăsind credință în cei care au auzit“ (Evrei 4.2). Cain nu a luat în serios căderea în păcat și blestemul peste creație, cu atât mai puțin harul, ce vestea un Răscumpărător care va veni.

Ambii au auzit în ce mod a îmbrăcat Dumnezeu pe Adam și pe Eva, ca să poată sta în fața lui Dumnezeu. Abel a primit acest adevăr prin credință. Pentru Cain, acest adevăr a fost probabil numai o istorisire, din care nu a tras nicio concluzie pentru sine. Aceasta a fost o completă indiferență față de natura și voia lui Dumnezeu. El a dovedit o completă indiferență față de starea morală a omului. Cain îi slujea lui Dumnezeu în felul lui și Îl cunoștea pe Dumnezeu după propriile sale închipuiri. El nu era nici ateist, nici fățarnic. Însă el a vrut să se apropie de Dumnezeu în felul său, într-un mod care nu ține seama de gândurile lui Dumnezeu cu privire la păcat. Cain a adus roadele unui pământ blestemat din pricina păcatului (a adus lucrarea mâinilor sale), fără să recunoască păcatul care a adus blestemul și prin care lucrarea mâinilor sale era murdară. El nu știa că jertfa sa se aseamăna cu „jertfa nebunilor“ și că ea era o dovadă a unei inimi nepocăite, necredincioase. Cum putea Dumnezeu să primească o astfel de jertfă care înalță omul și Îl înjosește pe Dumnezeu? Modul, în care Cain a vrut să se apropie de Dumnezeu, ne arată cea mai mare orbire față de El. Aceasta este necredință, aflată sub vălul religiei. Este decăderea omului firesc.

Dar un comportament greșit față de Dumnezeu are totdeauna urmări în comportamentul față de oameni. Cain era un om, căruia îi revenea dreptul să-l iubească pe fratele său. Da, un frate sfânt, pentru că a ocupat împreună cu el poziția unui închinător. În loc de aceasta, a devenit ucigașul său!

Ce făcuse Abel, ca să-i stârnească mânia lui Cain? Fără îndoială, credința lui Abel a arătat față de Cain simpatie și dragoste frățească. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune în 1 Ioan 3, versetul 12: „nu după cum era Cain, de la cel rău, și l-a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis? Pentru că lucrările lui erau rele, iar ale fratelui său, drepte.“

Nimic nu-l jignește pe om mai mult decât atunci când vede că slujba sa față de Dumnezeu nu este luată în seamă; astfel, ura sa devine ucigașă, când trebuie să admită că slujba sa pentru Dumnezeu nu-I este plăcută Acestuia. Ura lui Cain împotriva lui Abel a venit din faptul că Dumnezeu l-a primit pe Abel și jertfa lui, iar pe Cain și jertfa sa, nu. Ofensa – că Dumnezeu nu i-a primit închinarea – se transformă în ură împotriva omului pe care Dumnezeu l-a primit, iar crima este – atât în momentul acela, cât și de atunci înainte – rezultatul final (Matei 23.35; Apocalipsa 18.24). Scriptura ridică orice vâl și ne vestește adevărul: închinătorii, care se aseamănă cu Cain, îi urăsc și îiucid pe cei care seamănă cu Abel, pentru că lucrările lor sunt rele, pe când cele ale celor prigoniți sunt drepte.

Care a fost în continuare istoria lui Cain? Minciună, obrăznicie față de Dumnezeu (Geneza 4.9) și încercarea de a face fără efect judecata lui Dumnezeu, ca prin propriile eforturi să anuleze efectele judecării (versetele 17-24).

Calea lui Cain este deci caracterizată printr-o slujbă religioasă, care nu ține seama de natura și voia divină, de starea morală a omului și de harul care oferă o răscumpărare. În legătură cu aceasta sunt ura față de adevărata mărturie și față de adevăratul popor al lui Dumnezeu și, la sfârșit, minciuna și obrăznicia față de Dumnezeu Însuși și încercarea ca, prin propriile eforturi, să anuleze urmările judecării divine.

Aceasta este deci prima caracteristică a celor care s-au strecurat și care acum se găsesc în Adunare.

„...s-au dedat rătăcirii lui Balaam, pentru răsplată...”

Vedem și aici că Scriptura nu respectă succesiunea istorică a lucrurilor, altfel Core ar fi trebuit amintit înaintea lui Balaam. Este o succesiune morală, pentru că Sfânta Scriptură vrea să ne arate dezvoltarea răului.

Balaam a fost un om cu o mare capacitate intelectuală. Pe lângă viziunea clară de proroc, a avut o mare putere și capacitate intelectuală și rațională, și o cunoștință și putere de convingere neobișnuite. Pe lângă toate acestea, era și foarte religios. Vestea puterii sale intelectuale a ajuns destul de departe; Balac, care locuia la 1.000 km. depărtare, auzise despre el și ar fi vrut să plătească orice pentru a-i obține ajutorul. Dar el se aseamăna cu un centaur din mitologia greacă: sus un semizeu și jos un animal. Balaam era un om stricat, iar un proverb latin spune: „Dacă partea cea mai bună se strică, atunci ea devine cea mai rea.” El a fost un om, a cărui frunte era încoronată de lumina cerească, dar al cărui călcâi era înțepenit în iad.

Balaam cunoștea pe Israel ca popor al lui Dumnezeu. Știa despre ieșirea din Egipt. Știa că Domnul era Dumnezeuul acestui popor. Și totuși, cu toate că acest popor nu i-a făcut lui niciun rău, el a făcut tot ce a putut pentru a-l pierde doar pentru puțin aur. Balaam dorea: „Sufletul meu să moară de moartea celor drepti și sfârșitul meu să fie ca al lor!” (Numeri 23.10). Dar, ca mulți alții, și el a ales să trăiască în răutate, blocând astfel calea de a muri ca un om drept. El a fost lovit de moartea unui rău în mijlocul dușmanilor lui Dumnezeu prin sabia judecării (Numeri 31.8).

Balaam l-a numit pe Domnul: „Domnul Dumnezeuul meu” numai în scopul de a-și mări prețul. El i-a lăsat pe soli în așteptare pentru a da impresia că vorbește cu Dumnezeu. Țelul său era însă de a vorbi cu diavolul (Numeri 24.1). El nu a mers la Dumnezeu, ci Dumnezeu a venit la el, dar nu ca Domnul, Dumnezeuul lui Israel. Dumnezeu nu a recunoscut că are legătură cu Balaam. Dumnezeu este Domnul pentru Israel, pentru poporul care se afla în legătură cu El. Când Dumnezeu i-a spus să nu meargă împreună cu ei, pentru că Israel este binecuvântat, Balaam a vorbit solilor în așa fel, încât să pară că plata este prea mică. Când au venit a doua oară solii, le-a zis prețul (Numeri 22.18; a se compara Geneza 23.10-16). Când Dumnezeu i-a permis să meargă cu solii, a pornit dis-de-dimineată. De ce a vrut să meargă cu solii, din moment ce știa bine că nu avea voie să blesteme poporul? Mai mult decât atât, știa bine că Balac nu-l va plăti, dacă va binecuvânta poporul. Spera totuși să găsească o cale de a câștiga casa plină de argint și aur. Când a fost silit de Dumnezeu să vestească cu voce tare binecuvântările minunate ale lui Israel, el a șoptit în același timp la urechea lui Balac cea mai groaznică juruință (Numeri 25; 31.15-16; Apocalipsa 2.14). El a observat că nu-l putea îndepărta pe Domnul de Israel și de aceea a încercat să îndepărteze pe Israel de Domnul, ispitind poporul la curvie și închinare la idoli prin femeile moabite și madianite.

Învățătura rătăcită a lui Balaam constă în faptul că se folosește în mod greșit de slujba divină, de lucrurile lui Dumnezeu, în scopul de a obține un câștig (1 Timotei 6.5 și Tit 1.11). La această rătăcire, se mai adaugă și ademenirea religioasă și folosirea numelui Domnului, în timp ce inspirația vine de la diavolul. Balaam *a recunoscut* că a primit inspirație de la Domnul (Numeri 22.8 și 19), în timp ce el căuta cu adevărat pe diavolul, pe care l-a și găsit (Numeri 24.1). Balaam a vândut diavolului pentru câștig ceea ce promise de la Dumnezeu.

Astfel, Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că, în creștinătatea de nume, și mai ales în zilele noastre – care sunt vremurile din urmă ale creștinismului (versetul 17 și 18) –, vor fi bărbați ca și Balaam. Sunt bărbați foarte talentați, altfel nu ar fi asemenați cu Balaam. Ei recunosc pe Dumnezeu adevărat și sunt, într-un anumit fel, profeți ai adevărului, dar inima le este îndreptată numai spre lăcomie, iar în exterior arată că banii și onoarea nu ar însemna nimic pentru ei. Dacă pot să-și obțină avantajul, indiferent în ce mod, vestesc învățături rătăcite care distrug poporul lui Dumnezeu, în timp ce *știu* că învățăturile lor sunt în contradicție cu descoperirea lui Dumnezeu. Cât de atenți trebuie să fim, ca otrava lor să nu ne adoarmă și chiar să ne nimicească!

„...au pierit în răzvrătirea lui Core!”

În Balaam am găsit ruina slujbei, care este descoperită în răspândirea de învățături rătăcite. În Core vedem ultimul pas al decăderii, și anume răscoala publică împotriva Domnului Isus, arătat ca Apostol și Mare Preot al mărturisirii noastre (Evrei 3.1), și pretenția nejustificată la slujbă, care este preoția.

Core a fost un levit, un chehatit. El avea deci parte de slujba cea mai înaltă a leviților: grija de lucrurile din Locul Preasfânt: chivotul, masa pentru punerea pâinilor, sfeșnicul, altarele și uneltele sfântului locaș (Numeri 3.31). Acest bărbat s-a unit cu Datan și Abiram, fiii lui Ruben, primul fiu al lui Iacov.

Ei au început răscoala împotriva lui Moise și Aaron cu cuvinte frumoase (Numeri 16.3). Întotdeauna se găsesc cuvinte frumoase și bune pentru lucruri rele. Aceste cuvinte sună bine, dar în realitate sunt atacuri împotriva lui Dumnezeu și a lui Hristos. Ei *spuneau* că apărau drepturile poporului, dar Duhul lui Dumnezeu nu se lasă înșelat. În versetele 8-11, se arată că, de fapt, Core nu era mulțumit cu slujba sa de levit și a vrut să atragă preoția lui Aaron spre el. În versetul 12, observăm că Datan și Abiram au lepădat autoritatea lui Moise. Noi putem să admitem că Iuda s-a gândit la întreaga răscoală.

Core s-a întins să ia puterea slujbei divine: acesta este clericalismul, care vrea să supună totul unei clase de oameni aparte și care își arogă dreptul de a poseda preoția. Datan și Abiram au lepădat autoritatea divină: aici este raționalismul, care supraapreciază inteligența omului și care nu vrea să se smerească în fața autorității Domnului și a Cuvântului Său. Privit din exterior, între aceste lucruri nu este nicio legătură, dar ele sunt una în acțiunea de răzvrătire împotriva lui Hristos. Una se adresează slujbei divine din om, alta intelectului său. Moise este o pildă a lui Hristos, ca Apostol al mărturisirii noastre, ca Acela care rostește Cuvântul cu autoritate. Aaron este o pildă a lui Hristos ca Mare Preot peste Casa lui Dumnezeu. Așa că împotrivirea lui Core este o pildă a răscoalei vizibile, a decăderii complete, a lepădării lui Hristos în poziția Sa de Preot și Împărat.

Iuda ne lasă să vedem că răul acestor bărbați din Numeri 16 este o pildă profetică a multor lucruri, care apar acum la iveală în creștinătate. Fiecare știe că în cea mai mare parte a celor care recunosc că sunt creștini, există oameni care se consideră într-un mod deosebit preoți și care exercită o autoritate aproape fără margini asupra celor care i-au ales. Și cât de mulți datani și abirami vedem pe lângă ei, care tăgăduiesc autoritatea adevăratului Moise! „Libertatea conștiinței” nu înseamnă pentru ei altceva decât o libertate de a acționa și a gândi cum voiesc ei.

Dacă Iuda scrie că acești oameni au pierit, atunci așa este pentru câțiva; dar pentru majoritatea acestor oameni, acest adevăr se află în viitor. Unii au mers toată calea până la capăt, până la decăderea totală. Ioan scrie despre aceia care au ieșit. Dar ei au fost numai pilde despre ceea ce va fi în curând starea generală: decăderea. Acesta va fi rodul acelor care poartă acest caracter în Adunare, începând cu ultimele zile ale apostolilor până astăzi.

Dacă ar fi ieșit toți, atunci toți creștinii nu ar mai fi fost întinați prin prezența lor. Ei au rămas însă ca o clasă. Nu vedem același lucru în Adunare, ca în Numeri 16 unde Core a tras după sine încă 250 de oameni din fruntea adunării lui Israel? Mai târziu, toată adunarea lui Israel a ajuns sub influența sa, împotrivindu-se lui Moise și lui Aaron în fața cortului întâlnirii (versetul 19). Apocalipsa 2 și 3 vorbesc foarte clar în această direcție!

Ce har însă că slava lui Dumnezeu se arată întregii Adunări *înaintea* executării judecății! Prin aceasta se arată adevăratul caracter al influenței sub care a ajuns poporul. Dumnezeu a dat tuturor posibilitatea, ca în această ultimă clipă să asculte de Moise și să scape de judecată: „Depărtați-vă, vă rog, de corturile acestor oameni răi și nu vă atingeți de nimic din ce este al lor, ca să nu pieriți în toate păcatele lor” (versetele 19-26).

Trăim într-un timp, în care slava Domnului S-a arătat, deschizându-se astfel calea de a scăpa de judecată. „Totuși temelia tare a lui Dumnezeu rămâne, având pecetea aceasta: «Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Săi» și «Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de

nedreptate!» Deci, dacă cineva se va curăți pe sine însuși de acestea, va fi un vas spre onoare, sfințit, folositor Stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună“ (2 Timotei 2.19, 21). Acum este prea târziu, ca să mai încercăm să remediem răul din creștinătate. Judecata a fost pronunțată deja. Singurul lucru, pe care îl mai putem face, este acesta: „Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași păcatelor ei și să nu primiți din plăgile ei, pentru că păcatele ei au ajuns până la cer și Dumnezeu Și-a amintit de nedreptățile ei“ (Apocalipsa 18.4-5). Acolo unde răscoala vizibilă este decădere deplină, în aceeași clipă vine judecata lui Dumnezeu.

Ce har minunat al lui Dumnezeu că fiecare om are posibilitatea, ca în această ultimă clipă să asculte glasul adevăratului Moise și astfel să fie ocrotit de judecată, chiar dacă este un fiu al lui Core (Numeri 26.11)! Nu ne conduce aceasta să facem cu râvnă înflăcărată ce este scris în Iuda 23: „iar pe alții salvați-i cu teamă, smulgându-i din foc, urând chiar cămașa pătată de carne“?

Versetele 12 și 13

„Aceștia sunt stânci ascunse la mesele voastre de dragoste, ospătând împreună fără teamă, păstorindu-se pe ei înșiși: nori fără apă, purtați de vânturi; pomi tomnatici fără rod, de două ori morți, dezrădăcinați; valuri înfuriate ale mării, spumegându-și rușinile lor, stele rătăcitoare cărora le este păstrată negura întunericului pentru eternitate.“

Duhul lui Dumnezeu, care l-a folosit pe Iuda ca unealtă, continuă să descrie în imagini și prezentări diferite lipsa de valoare și caracterul ispititor al acestor lupi în piei de oi. Nici nu ne-am putea imagina ca un scriitor neinspirat să folosească aceste expresii tari și decisive față de asemenea oameni care se află în Adunare. Dar Iuda le folosește tocmai pentru că se preocupă cu aceia care ocupă poziția răscumpăraților și se adună pentru Numele Domnului Isus. Așa cum am văzut, Petru se ocupă cu nedreptatea oamenilor în general; de fapt, face acest lucru cu privire la creștinismul care a venit și a fost adus oamenilor. Dimpotrivă, Iuda, chiar dacă se preocupă cu nedreptatea, o face într-un cerc mult mai restrâns. Și în acest loc, în Adunare, nedreptatea este un lucru mult mai serios pentru o inimă duhovnicească. Nu există nimic mai primejdios, mai rău decât abaterea de la credință, de la credința creștină; și aceasta înseamnă decăderea de la ceea ce ne-a descoperit harul.

Există multe lucruri care înclină să-i ia adevărului puterea asupra cugetelor oamenilor. Dar nimic nu acționează așa de distrugător ca încurcătura morală din noi, care rezultă din faptul că uităm harul sau că îl folosim în mod greșit. Prin această lucrare, întoarcem spatele autorității lui Dumnezeu și, de asemenea, legăturii noastre cu Domnul Isus. Urmarea inevitabilă va fi că vom iubi alte lucruri, până când ele vor deveni practic idoli noștri. După caracter, aceste lucruri au fost de la început, din clipa în care Adunarea și-a părăsit dragostea dintâi (Apocalipsa 2.4). Din epistola lui Iuda se vede că aceste lucruri se vor dezvolta tot mai mult, până când Domnul va veni cu judecata.

Chiar în vremea în care Iuda scria epistola, erau în Adunare oameni aduși de Satan, care sufocau viața duhovnicească și care dădeau naștere unei stări în mijlocul credincioșilor, despre care Duhul Sfânt vorbește profetic. Duhul Sfânt descrie tocmai timpul pe care îl trăim. Acest lucru îl găsim în toate cărțile profetice. Dumnezeu folosește stări și persoane din prezent, ca să prezinte profetic stări și persoane pe care le vede deja în viitor. Dar faptul că acești oameni erau deja atunci în Adunare și luau parte la mesele de dragoste ale credincioșilor, ne arată că nu trebuie să ne mirăm de descoperirile cele mai supărătoare ale răului în Adunare. Acești oameni erau niște stânci ascunse la mesele de dragoste, stânci de care erau amenințați să naufragieze toți și să piară. Cuvântul grecesc pentru mesele de dragoste „agapais“ este forma de plural a cuvântului „agape“, cuvânt care exprimă dragostea divină (a se vedea comentariul de la versetul

1). Primii creștini, în dragostea lor dintâi, aveau obiceiul să se strângă la astfel de mese de dragoste. Prin aceasta urmau pilda Domnului Isus Hristos care, în ultima noapte dinaintea morții Sale pe cruce, i-a strâns pe ucenici la o cină (Ioan 13.2). Așa cum Domnul Isus, după cină, a instituit Cina Sa, tot astfel, acești creștini, după masa lor de dragoste, au sărbătorit Cina Domnului. Foarte probabil, acest lucru reiese și din 1 Corinteni 11.20-22. Dar, la fel ca la nunta fiului de împărat din Matei 22, și în Ioan 13 a fost un om care nu purta haina de nuntă. Și în epistola lui Iuda găsim astfel de oameni. În Ioan 13, Domnul Însuși ne arată cum se pot sărbători aceste mese de dragoste în deplină ordine: prin păstrarea dragostei până la sfârșit și luând locul cel mai de jos și slujind. Lumina dragostei Sale l-a determinat pe Iuda să plece afară (Ioan 13.21-30). În timpul descris de Iuda, creștinii au părăsit prima dragoste, nu mai erau veghetori și au adormit. Din această cauză, a fost posibilă strecurarea uneltelor lui Satan fără să fie descoperite. Iuda înțelege prin aceste stânci nu niște oameni slabi în credință sau credincioși firești, ci oameni ca trădătorul Iuda, unelte ale lui Satan, care nu au ce căuta în mijlocul credincioșilor. Prezența lor între credincioși reprezintă un pericol ca acele stânci ascunse în apă pentru marinarii neatenți. Despre aceste „stânci“ se spune că „*se ospătează împreună fără teamă*“ la mesele credincioșilor. Ca oameni *fățarnici* s-au amestecat cu adevărații credincioși, mărturisind că își găsesc bucuria și savurează ceea ce este numai partea credincioșilor adevărați. Ce dovadă pentru inimile lor împietrite și cugetele lor durificate, fără frică de judecata lui Dumnezeu! Pe de altă parte: ce rușine pentru adevărații credincioși să fie într-o asemenea stare, încât acestor fățarnici nu le este teamă să fie descoperiți!

„...ospătând împreună...“

Cuvântul grecesc pentru această expresie mai apare și în 2 Petru 2.13. El conține și sensul de „abundent, îmbelșugat“. Despre astfel de oameni este spus și în Filipeni 3.19: „al căror Dumnezeu este pântecul, și gloria le este în rușinea lor, care gândesc cele pământești.“

„...păstorindu-se pe ei înșiși...“

În loc să păzească turma ca adevărați păstori, așa cum pretind a fi (1 Petru 5.2-4), ei se păstoresc pe ei înșiși. Ei se aseamănă cu falșii păstori ai lui Israel, despre care citim în Ezechiel 34 (a se compara Isaia 56.11 și Zaharia 11).

„...nori fără apă, purtați de vânturi...“

De la nori așteptăm apă. Ei lasă impresia că aduc ploaia necesară unui pământ uscat, dar în realitate apariția lor este fără efect, fără înviorarea bogată a Duhului Sfânt. Ei nu sunt statornici, ci sunt purtați de vânturi, contrar celor scrise în Efeseni 4.14.

„...pomi tomnatici fără rod...“

Acești oameni se aseamănă cu Israelul, așa cum ne este el prezentat în Matei 21.19 și în Marcu 11.12-14. Smochinul este un pom roditor. Datoria sa este de a aduce prima dată rod, apoi frunze. Dacă vedem frunze, înseamnă că trebuia să fi fost înainte și rod. Dacă ne gândim doar la cărturari și farisei, putem spune că Israel avea frunze, adică viață exterioară. Dar ochii Domnului Isus, ochii Aceluia care cercetează inima și rinichii, nu au găsit roade. Marcu spune, de fapt, că nu era vremea roadelor.

Dar la acești oameni, despre care scrie Iuda, era vremea roadelor; era toamnă. Ei nu erau de curând veniți în Adunare, ci erau deja de un timp îndelungat acolo și ocupau conștiința locul de bătrâni, învățători și mai-mari (a se compara cu Evrei 5.12). Ei puteau, probabil, să aducă roade aparente, dar nu erau roade adevărate în ochii Duhului Sfânt, ci erau roade ale stricăciunii. Cu aceasta nu se poate spune că Dumnezeu nu-i poate întrebuița pe astfel de oameni într-un mod deosebit. Aș dori să amintesc un caz, în care diferiți oameni necredincioși au venit la pocăință prin predica unui preot necredincios, în timp ce cei întorși la Dumnezeu vedeau clar că preotul însuși nu avea viață din Dumnezeu. Dumnezeu poate binecuvânta Cuvântul Său independent de cel prin care este vorbit. Dar el acționează mortal pentru cel care vorbește fără să-l creadă.

„...de două ori morți, dezrădăcinați...”

Ca oameni nenăscuți din nou, ei sunt morți din firea lor (a se compara cu Efeseni 2.1, 5 și Coloseni 2.13). Să nu credem că cineva poate să-și piardă viața din Dumnezeu. Dar acești oameni sunt văzuți pe pământ ca o parte a mărturiei, așa cum a spus Domnul Isus în Ioan 15: „Dacă cineva nu rămâne în Mine, este aruncat afară ca mlădița și se usucă; și ei le adună și le aruncă în foc și sunt arse” (versetul 6; a se vedea și prima parte din versetul 2). În afară de aceasta, ei erau dezrădăcinați. În aspectul exterior păreau că sunt adânc înrădăcinați și că astfel își trag seva din har, dar, în realitate, rădăcinile lor moarte nu au avut niciodată parte de har. Acum nu mai era posibilitatea de a veni în legătură cu harul. „Pământul, care absoarbe ploaia care vine deseori peste el și care rodește ierburi folositoare aceluia pentru care și este lucrat, are parte de binecuvântare de la Dumnezeu; dar cel care dă spini și mărcini este lepădat și aproape de blestem, al cărui sfârșit este să fie ars” (Evrei 6.7-8). Pentru cel care este duhovnicesc și judecă duhovnicește lucrurile este vizibil și în exterior cine sunt acești oameni.

„...valuri înfuriate ale mării, spumegându-și rușinile lor...”

Cuvântul „înfuriate” nu exprimă așa de mult ceea ce fac, cât mai degrabă ceea ce sunt. Desigur, Duhul Sfânt exprimă aici același gând ca și în Isaia 57.20-21: „«Dar cei răi sunt ca marea tulburată, care nu se poate liniști, și valurile ei aruncă afară noroi și mâl.» «Pentru cei răi nu este pace», zice Dumnezeul meu.” Marea este o imagine a neliniștii continue, a unei mișcări neîncetate. Nu este oare aceasta situația întregii lumi din timpurile noastre? Dar Scriptura aplică această imagine la acei oameni, despre care se vorbește aici. Cum ar putea să cunoască liniște, dacă nu au nicăieri nicio temelie? Ei sunt pomi dezrădăcinați, morți, fără rod, nu au odihnă. De fapt, nici nu doresc liniștea, pentru că altfel s-ar ridica întrebarea încotro duce calea lor. Atunci ar deveni conștiinți de calea lor, care duce în veșnica pierzare. De aceea ei sunt asemănați cu marea înfuriată, care este mereu spumegândă și caută să distrugă. Este o stare de fărădelege, în care nu se recunoaște nicio limită.

Apocalipsa 21 și toate prorociile ne arată cât de mult este această stare în contradicție cu gândurile lui Dumnezeu. Prin mare se înțelege întotdeauna popoarele neorganizate. În momentul în care există o anumită ordine, ele sunt văzute în imaginea pământului. Pe pământul cel nou, marea nu va mai fi. Dumnezeu nu este un Dumnezeu al dezordinii, ci al păcii (1 Corinteni 14.33).

La fel ca marea agitată, care răscolește tot ce este pe fundul ei, fac și acești oameni. Prin agitația lor aduc la lumină tocmai ceea ce este în viața lor, toată necurăția și stricăciunea inimii lor. „Pentru că din inimă ies gânduri rele, ucideri, adultere, curvii, furturi, mărturii false, hule” (Matei 15.19). Cum ar putea să se găsească ceva bun în ei atât timp cât sunt nu numai oameni naturali (versetul 19), ci și unelte binevoitoare ale lui Satan?

Credincioșilor li se poate spune: „De aceea, lepădând orice necurăție și revărsare de răutate, primiți cu blândețe Cuvântul sădit, care poate să vă mântuiască sufletele“ (Iacov 1.21).

Dar despre acești oameni se poate afirma: „gloria le este în rușinea lor“ (Filipeni 3.19). Ceea ce Duhul Sfânt și orice credincios duhovnicesc consideră necurat și rușine, pentru ei este o cinste. Nu trebuie să ne gândim aici la lucruri care sunt o rușine pentru oamenii naturali, neîntorși la Dumnezeu, ci la lucruri care înseamnă rușine pentru omul duhovnicesc (1 Corinteni 2.14-15).

„...stele rătăcitoare cărora le este păstrată negura întunericului pentru eternitate.“

„Stelele“ sunt persoane sau puteri subordonate, puse în anumite poziții de Dumnezeu cu scopul de a reflecta lumina cerească pe pământ. Soarele este o imagine a celei mai mărețe autorități, pe când luna este o imagine a unei autorități derivate din această autoritate măreață. Stelele au lumină proprie, dar luminează numai în timpul nopții (a se vedea Isaia 40.26; 14.12; Geneza 37.9; Daniel 12.3; Apocalipsa 1.20 etc.). Acești oameni pretind că răspândesc lumina cerească sau că sunt un foc luminos, arătând direcția pe care o iau stelele noaptea. Ei dau impresia că răspândesc lumina, dar dispar foarte curând în întuneric. Ei și-au părăsit calea indicată și umblă acum rătăcind necontrolat înapoi și încolo. Cine îi urmează, nu va ajunge niciodată la țintă.

Expresia „negura întunericului“ parcă ar fi o dublare. Prin aceasta însă, Cuvântul lui Dumnezeu pune accentul pe grozăvia judecății care îi așteaptă pe acești oameni. Nicio rază de lumină divină nu va pătrunde în acest întuneric. Acești oameni, prezenți în Adunare, s-au făcut părtași Duhului Sfânt, au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și minunile veacului viitor (Evrei 6.4-5). Duhul Sfânt nu-i descrie, în această epistolă, pe dușmanii descoperiți și recunoscuți ai adevărului divin, ci pe oamenii care mărturisesc în Adunare că sunt creștini, nu pe cei care sunt afară, ci pe aceia care se află printre credincioși și iau parte la strângerile lor laolaltă. Este adevărat că sunt niște oameni fățarnici și decăzuți în inimile lor, dar numai cei care sunt călăuziți de Duhul Sfânt și judecă în lumina Sa cum judecă El, recunosc „stelele rătăcitoare“, în ciuda poziției lor exterioare înșelătoare. Cât de important este ca, în aceste timpuri și în aceste împrejurări, să stăm în strânsă legătură cu Domnul pentru a fi păziți! Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Săi. Stând aproape de Domnul, îi vom recunoaște cu ușurință pe astfel de oameni. Rămâne valabil și în acest caz: „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de nedreptate“ (2 Timotei 2.19).

Versetele 14 – 16

„Și Enoh, al șaptelea de la Adam, a profețit și el cu privire la aceștia, spunând: «Iată, a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor și să-i dovedească vinovați pe toți cei neevlavioși dintre ei de toate lucrările lor de neevlavie, pe care le-au făcut fără evlavie, și de toate cuvintele aspre, pe care păcătoșii neevlavioși le-au vorbit împotriva Lui.» Aceștia sunt cârtitori, nemulțumiți cu soarta lor, umblând după poftele lor; și gura lor vorbește cuvinte umflate, admirând persoane pentru câștig.“

Este o mare mângâiere să știm că Domnul a prevăzut viclenia dușmanului de la început și i-a înzestrat pe toți ai Săi cu tot ce este necesar pentru a rămâne ocrotiți și păziți. Din acest motiv ne sunt prezentate toate formele și caracteristicile răului, în care se va descoperi decăderea de la început până la sfârșit. Apoi ne este prezentat adevărul deosebit de important, că ceea ce și-a găsit o cale în Adunare deja atunci, va fi obiectul judecății directe a Domnului când va reveni.

Nu va fi probabil același număr, dar va fi vorba despre aceeași grupare: culminarea răului prin decăderea de la ultima mărturie a bunătății lui Dumnezeu, înainte de venirea Fiului Omului în slava Sa. Îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu poate fi mare, deoarece El nu vrea ca vreunii să piară, ci toți să vină la pocăință (2 Petru 3.9). Dar, când decăderea va ajunge la cea mai înaltă culme în ochii lui Dumnezeu, atunci va veni judecata.

Iuda ne prezintă acest adevăr într-un mod deosebit. Nu ne aduce o prorocie nouă, ci se folosește de una dintre primele prorociri, care descoperă într-un mod clar adevărul despre venirea Domnului, marcând astfel toate prorociile ulterioare. Este vorba despre o prorocie, care nu a mai apărut până acum nicăieri în Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu a păstrat notarea ei în Sfânta Scriptură pentru timpul marcat de Cuvântul Său ca fiind ultimul ceas.

Aceasta este prima mărturie a lui Dumnezeu. Putem înțelege de aici că Dumnezeu s-a preocupat deja prin aceasta de decăderea în Adunare. În Deuteronom 32, la începutul istoriei lui Israel, Dumnezeu vorbește clar despre ceea ce va fi la sfârșit. Aceasta ne arată încă o dată ce mare valoare are în ochii lui Dumnezeu Adunarea (Biserica) Sa. Ea este cea mai desăvârșită arătare a sfaturilor Sale de har cu omul. Din pricina ei, Fiul lui Dumnezeu a trebuit să meargă la cruce (Efeseni 5.25), din pricina ei a venit pe pământ Duhul Sfânt ca să locuiască în ea (Ioan 14.17; Efeseni 2.22; 1 Corinteni 3.16; 12.13), și ea este aceea care a primit din partea lui Dumnezeu ca și Cap pe Omul slăvit în cer.

Enoh este numit „al șaptelea de la Adam“ din cauză că mai era un Enoh, fiul lui Cain. Însă de la acesta nu ne puteam aștepta la nicio prorocie. Dar mai există un „al șaptelea de la Adam“ care este Lameh, din seminția lui Cain. Din acest motiv, în limba greacă nu se folosește articolul hotărât la cuvântul „șapte.“ Tradusă corect, expresia ar fi: „un al șaptelea de la Adam“.

Nu este oare și un alt gând în legătură cu expresia „al șaptelea“? Știm că numărul șapte este numărul desăvârșirii în Sfânta Scriptură, de multe ori cu privire la bine, dar uneori și cu privire la rău (a se vedea, de exemplu, Matei 12.45). Nu vedem același lucru și la acești doi „al șaptelea de la Adam“?

Numele Enoh înseamnă „sfințit“, „oferit“. Ce frumos s-a arătat acest caracter în viața sa! Nu găsim că el ar fi avut legături cu oamenii. Cum ar fi fost posibil să aibă legături cu oamenii care nu umblau cu Dumnezeu? Se spune despre el doar că umbla cu Dumnezeu. *Fiii* prorocilor pot să aibă multă înțelepciune despre adevărul lui Dumnezeu, dar ei nu pot înțelege simțămintele unui proroc. Ei nu pot să înțeleagă că un proroc se înalță la cer și poate *rămâne acolo*. În ciuda cunoștințelor lor, așteaptă ca prorocul să se întoarcă, poate pe un munte, poate într-o vale pământescă (2 Împărați 2).

Chiar dacă, din perspectiva oamenilor, Enoh era un singuratic, el umbla cu Dumnezeu! El avea mărturia că era plăcut lui Dumnezeu. Ceea ce Dumnezeu a căutat în zadar la Adam în grădina Eden, care se găsea în cele mai prielnice condiții, a găsit la Enoh. Dumnezeu a vrut să umble cu Adam aici pe pământ (Geneza 3.8-9), dar Adam s-a ascuns. Acum însă, în Enoh, „al șaptelea de la Adam“, Dumnezeu a găsit un om, care a umblat împreună cu El trei sute de ani. Fiindcă a umblat cu Dumnezeu, a cunoscut gândurile Sale, ba mai mult, Enoh le-a împărtășit cu El. Enoh a văzut ruina din jurul său, dar a văzut și judecata lui Dumnezeu care avea să fie executată, nu doar în căile de cârmuire ale lui Dumnezeu, ca la potop, ci și într-un mod definitiv. Prin aceasta, Omul potrivit gândurilor lui Dumnezeu își va începe domnia pe pământ.

Câtă diferență față de Lameh, celălalt „al șaptelea de la Adam“! Lameh înseamnă „distrugător“, „răscolitor“ sau „scufundător“. În el vedem lepădarea ordinii divine (două soții). În afară de aceasta, până la un punct, prin invențiile fiilor săi, a reușit să facă inefficient blestemul rostit de Dumnezeu ca judecată asupra pământului. El a arătat o violență cu care se și lăuda, specifică omului care nu recunoaște nicio autoritate asupra sa.

Într-adevăr, în acești doi „al șaptelea de la Adam“ găsim o măsură completă: în Lameh, măsura completă a răului față de împrejurările în care se găsea și față de descoperirea lui Dumnezeu; în Enoh, desăvârșirea lucrării harului față de omul pierdut și păcătos. Amândoi sunt niște pilde ale acelorași situații, pe care le găsim în timpurile de astăzi în lumina în care

Dumnezeu S-a descoperit *acum*, desăvârșit, în harul Său, în Fiul dragostei Sale care a venit pe pământ pentru a muri pentru păcătoși.

În Evrei 11.5 citim că Enoh, înaintea răpirii sale, avea mărturia că era plăcut lui Dumnezeu. În această prorocie se confirmă aceasta în timp ce vedem nădejdea care trebuie să fi fost vie în Enoh. Enoh a văzut profetic venirea Domnului din cer pe acest pământ, însoțit de toți sfinții Săi. La fel ca apostolul Pavel care, inspirat de Duhul Sfânt (1 Tesaloniceni 4.14-18), concluzionează din această realitate că mai întâi trebuie să fim la Domnul pentru a putea veni cu El din cer, găsim și la Enoh această nădejde. Ea nu l-a făcut de rușine. Enoh nu a văzut moartea, pentru că Dumnezeu l-a mutat înaintea venirii vremurilor de judecată (Evrei 11.5). Prin acest fapt, Enoh este o imagine a Adunării care, călăuzită de Duhul Sfânt, exclamă: „Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22.17, 20). Din păcate, nu fiecare creștin spune personal acest lucru. Dar Duhul și Mireasa spun și îndeamnă pe fiecare credincios să spună personal acest adevăr.

De ce strigă Duhul și Mireasa? Textul din Apocalipsa 22.10-15 ne dă răspunsul la această întrebare. Toată lumea zace în cel rău (1 Ioan 5.19), iar starea Adunării este în așa fel (Apocalipsa 2 și 3), că Domnul trebuie să o judece și să o verse din gură.

Enoh a văzut cum răul se dezvoltă până la decăderea de la Dumnezeu. De aceea i-a avertizat pe oameni despre judecata lui Dumnezeu. Fără nicio îndoială, el a văzut judecata hotărâtă de Dumnezeu, care trebuia să vină peste oameni sub forma potopului. Dacă este așa cum a scris cineva că numele, pe care l-a dat fiului său (Metusala), înseamnă: „el moare și după aceea va fi mântuire” sau „la moartea sa va veni”, atunci ceea ce s-a spus până aici se confirmă prin aceasta. Într-adevăr, în anul morții lui Metusala, a venit potopul. Dar ochiul lui Enoh, luminat prin părțasia sa permanentă cu Dumnezeu, a văzut dincolo de această judecată pentru moment și dincolo de milenii viitoare, și a privit la Acela care va veni pentru a executa judecata finală. Părțasia zilnică cu Dumnezeu ne învață să gândim așa cum gândește El. Gândurile Sale vor deveni gândurile noastre. Vom judeca totul așa cum judecă El. Până la un anumit grad va ajunge și pentru noi să fie adevărat ceea ce a spus Dumnezeu despre Sine: „spun sfârșitul de la început, din timpuri străvechi, cele nefăcute încă” (Isaia 46.10).

În părțasia cu Dumnezeu vom recunoaște lucrurile clar: decăderea omului natural, și ceea ce este mai rău, decăderea în creștinătate. Deoarece Dumnezeu S-a descoperit în chip desăvârșit în creștinătate, decăderea de la Dumnezeu este răul cel mai grav, care poate exista. Când această decădere ajunge la cele mai înalte culmi, atunci judecata definitivă nu va mai putea fi oprită. Nu vedem oare această decădere și în jurul nostru? Punctul culminant al decăderii nu este încă prezent și nici nu poate fi, pentru că acum mai este aici Acela care îl oprește (2 Tesaloniceni 2.6-7). Dar chiar dacă răul complet existent este încă reținut, imediat după răpirea Adunării și imediat ce Duhul Sfânt nu va mai locui pe pământ, se va descoperi clar decăderea, omul fărădelegii (2 Tesaloniceni 2.3). Atunci va veni Domnul pentru a ține judecata finală asupra dușmanilor Săi.

Este un lucru serios că această grupare de oameni, care va fi judecată la venirea Domnului, a intrat deja în timpul apostolilor în Adunare. S-ar putea ca unii dintre ei să fi ieșit public afară înaintea judecății (1 Ioan 2.19). Dar în ansamblul lor, ei sunt văzuți în Adunare. Prin aceasta se vor spulbera toate gândurile celor care vorbesc despre îmbunătățire și progres, care cred că Evanghelia va pătrunde în toată lumea și va birui indicând, ca dovadă în acest sens, Matei 13.33. Aluatul este *întotdeauna* o imagine a răului; dacă vrem să facem din el, în Matei 13, o imagine a binelui, atunci punem acest loc în contradicție cu întregul conținut al Cuvântului lui Dumnezeu.

Enoh a prorocit: Iată, Domnul a venit, și nu: „Iată, Domnul va veni”. Găsim deseori în prorociri înfățișarea viitorului ca prezent. Prorocii *văd* lucrurile despre care vorbesc. Să vedem, ca exemplu, Apocalipsa 4.1, unde este spus către Ioan: „Suie-te aici și-ți voi *arăta* cele ce trebuie să aibă loc după acestea.” În Apocalipsa 21.2 citim: „Și am *văzut* cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborând din cer, de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei”, cu toate că Ioan descrie aici starea veșnică. În Isaia 53, tot ceea ce este în legătură cu suferințele și moartea

Domnului este la forma trecută, cu toate că Domnul a venit pe pământ câteva secole mai târziu. Este bine să ținem cont de acest principiu în cercetarea prorocirilor.

„...cu zecile de mii de sfinți ai Săi...”

Cuvântul „zecile de mii” se folosește de obicei pentru a arăta o mulțime nenumărată, un număr nedefinit. Se poate pune întrebarea: Cine sunt aceste miriade de sfinți? Din 1 Tesaloniceni 3.13; 4.14; Apocalipsa 19.8, 14; 2 Tesaloniceni 1.7-10 și din alte locuri, vedem clar că sunt credincioșii care au fost luați mai înainte în cer. Fără îndoială că și îngerii vor reveni cu El din cer, dar nu este sigur că la aceștia se referă aici. De fapt, și îngerii sunt numiți „îngeri sfinți”, cu toate că în general, atunci când ne gândim la expresia „sfinți”, avem în vedere numai pe credincioși.

„...ca să facă judecată împotriva tuturor și să-i dovedească vinovați pe toți cei neevlavioși...”

Ca să înțelegem acest lucru, trebuie să reținem că, la începutul versetului 14, se amintește că Enoh a prorocit despre cei care s-au strecurat printre credincioși și care sunt descriși în epistola lui Iuda, deoarece Scriptura nu cunoaște o judecată generală asupra tuturor. Domnul Isus spune foarte clar în Ioan 5.24: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” În versetele 28 și 29 se face deosebire între aceia care sunt născuți din nou, care au făcut binele și deci vor ieși din morminte pentru înviere la viață, și aceia care au practicat răul, care vor învia pentru judecată. Pentru ce ar trebui să fie judecați și credincioșii? Domnul Isus a purtat în judecată păcatele lor (1 Petru 2.24). „Deci cu atât mai mult, fiind îndreptățiți acum prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânie” (Romani 5.9).

În 2 Corinteni 5.10 este o cu totul altă situație. Într-adevăr, credincioșii și necredincioșii trebuie să fie arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos; dar numai pentru cei necredincioși, aceasta înseamnă judecată. Judecata aceasta va avea loc într-o altă perioadă decât arătarea credincioșilor. Arătarea lor va avea loc cu cel puțin o mie de ani mai înainte de judecata necredincioșilor. Credincioșii trebuie să fie arătați pentru a vedea *totul* în viața lor în adevărata lumină. Ei trebuie să aprecieze așa cum apreciază întotdeauna Domnul. Dacă nu ar avea loc aceasta, atunci toată veșnicia ar rămâne diferențe între ceea ce gândește Domnul și ceea ce gândim noi; și aceasta din cauză că noi judecăm unele lucruri din viața noastră altfel decât le judecă Domnul. Aceasta ar însemna că între noi și El nu ar fi o părtășie perfectă. Pentru acest motiv, dacă credinciosul dorește să fie în părtășie cu Domnul și să nu existe păreri diferite între el și Domnul său, trebuie să dorească să fie arătat cât mai curând în fața lui Hristos. Fratele Darby spunea despre cuvântul grecesc „elegcho” (a convinge) că este greu de tradus. El are sensul de a face pe om să vadă adevăratul caracter al unui lucru, să-l convingi și să-l mustri, când greșelile lui sunt descoperite. Făptașii trebuie să fie convinși de răul faptelor lor, ca ei înșiși să vadă și să nu găsească scuze. Așa va lucra Dumnezeu la judecată. Dumnezeu va face în așa fel, ca cel necredincios să-și recunoască vina, dar și dreptatea pedepsei lui. Dar aceasta nu înseamnă că ajunge la pocăință. Atunci nu va mai exista pocăință și căință. Pentru oamenii necredincioși va rămâne doar viermele care nu moare, care desigur înseamnă că vor fi conștienți că primesc dreapta pedeapsă pentru faptele lor.

Cuvântul „elegcho” se mai găsește în următoarele texte din Noul Testament: „Cine dintre voi Mă dovedește de păcat?” (Ioan 8.46); „Și, când va veni Acela, va convinge (dovedi) lumea de păcat” (Ioan 16.8); „...el este convins de toți” (1 Corinteni 14.24); „...fiind dovediți de lege ca și călcători ai ei” (Iacov 2.9); Efeseni 5.11, 13; 1 Timotei 5.20; 2 Timotei 4.2; Tit 1.9; Tit 1.13; 2.15; Evrei 12.5; Iuda 15, 23; Apocalipsa 3.19; Matei 18.15; Luca 3.19; Ioan 3.20; 8.9.

„ ...de toate lucrările lor de neevlavie, pe care le-au făcut fără evlavie, și de toate cuvintele aspre, pe care păcătoșii neevlavioși le-au vorbit împotriva Lui...”

Oare nu ne dă de gândit această repetare de patru ori a cuvântului „neevlavios”? Simțim cu cât dispreț vorbește Iuda despre acești oameni. Au fost amintite două motive pentru judecata lor. Primul motiv: lucrările; al doilea: cuvintele pe care le-au rostit împotriva Domnului. Adevărul că oamenii vor fi judecați după faptele lor este, în general, recunoscut și rezultă clar și din Apocalipsa 20. Dar cât de puțini sunt acei oameni care se gândesc la importanța cuvintelor pe care le rostesc! Din ceea ce spune, ne putem da seama cum este omul. Niciun om nu poate *face* tot ce vrea; fiecare știe că multe fapte atrag după sine pedeapsa, atât de la conducere, cât și de la concetățeni. Dar nu există nimic în inima sa, care să nu poată fi spus. Nu redă Psalmul 12.4 părerea multor oameni? „Cu limba noastră vom învinge; buzele noastre sunt cu noi: cine este stăpân peste noi?” De aceea Domnul Isus spune: „ ...Pentru că din cuvintele tale vei fi îndreptățit și din cuvintele tale vei fi condamnat” (Matei 12.31-37).

„ ...Aceștia sunt cârtitori, nemulțumiți cu soarta lor...”

Cuvântul grecesc pentru „cârtitor” se găsește în Noul Testament numai în acest verset. În Matei 20.11; Luca 5.30; Ioan 6.41, 43, 61; 7.12, 32; Faptele Apostolilor 6.1; 1 Corinteni 10.10; Filipeni 2.14 și 1 Petru 4.9 se folosesc cuvinte sinonime cu „cârtitor”. Nu este vorba de o nemulțumire exprimată deschis, ci mai degrabă de o cârtire ascunsă, mocnită, așa cum a fost cazul israeliților în pustiu (1 Corinteni 10.10) sau cum a fost cazul iudeilor în Ioan 6.41-43, când Domnul a spus că El este Pâinea care S-a coborât din cer. Acesta este un păcat mult mai grav decât ne imaginăm. Cât de rău este acest lucru vedem din Numeri 16.41. Din cauză că poporul a murmurat, Dumnezeu a vrut să-l nimicească. Chiar dacă judecata a fost oprită prin intermediul lui Aaron în calitate de mare preot, au fost totuși uciși 14.700 de oameni. Și noi suntem în aceeași primejdie de a murmura, atunci când nu ne merge cum am vrea să ne meargă în viața particulară sau în Adunare.

Acești oameni sunt nemulțumiți cu soarta lor. Ei vor să fie ceva, să fie mai onorați decât sunt în realitate, pentru că văd la alții ceea ce ar dori să aibă, și astfel devin nemulțumiți și plini de gelozie. Cum gândește Dumnezeu în astfel de situații, vedem în Numeri 11: „Când poporul murmură, aceasta a fost rău în auzul Domnului; și Domnul a auzit și mânia Lui S-a aprins și focul Domnului a ars între ei și a mistuit o parte din marginea taberei.” Iar cum gândește Dumnezeu când cineva râvnește la locul pe care El i l-a dat altcuiva, citim în Numeri 12.2-10 și Numeri 16.1-35.

Până acum, am văzut mai mult ce gândeau și ce făceau acești oameni. Am recunoscut felul lor de a fi cu privire la relațiile lor cu alții. Aici găsim starea lor morală; este duhul care domnește în lume. Este cea mai sigură dovadă că nu au nicio legătură cu Dumnezeu, sau că nu recunosc mâna lui Dumnezeu în situațiile lor, sau că sunt răzvrățiți împotriva Sa. Să ne amintim mereu acest lucru. Dumnezeu nu vorbește niciodată despre „uneltele” lui Satan ca și cum ar fi oameni buni sau ca și cum ar avea multe trăsături bune. Faptul că sunt „unelte” ale lui Satan este dovedit de stricăciunea gândirii lor, oricât ar încerca să ascundă acest lucru, înconjurându-se cu o aparență frumoasă.

„ ...umblând după poftele lor...”

Aici găsim rădăcina răului. Aceasta este starea cu care Cuvântul lui Dumnezeu denumește pierzarea deplină a omului (Efeseni 2.3), tocmai pentru că prima datorie a unei creaturi, ascultarea, a fost pe deplin lepădată. Aceasta se vede la oamenii care *recunosc* că L-au

primit pe Hristos ca Domn (a se vedea explicația versetului 4). De fapt, nici nu poate fi altfel, pentru că Dumnezeu nu le va da ceea ce vor în pofta lor. El nu le va susține poftele. Dimpotrivă, El Se va împotrivi, în îndurarea Sa, dorinței inimii naturale. Dacă nu ar face așa, ar fi mai rău, pentru că acești oameni vor trebui să suporte urmările răutății lor.

Nu trebuie să ne gândim în primul rând, când vorbim despre plăceri și pofte, la lucruri grosolane. În 1 Ioan 2.16, nu se amintește numai pofta cărnii, ci și pofta ochilor și trufia vieții. Ultimele două sunt forme mai rafinate. De aceste forme țin, de exemplu, ambiția și năzuința de a ocupa o poziție mai înaltă decât aceea dată de Dumnezeu. Acesta a fost și păcatul lui Satan (Ezechiel 28). În această categorie se încadrează și trufia și înfumurarea.

„...gura lor vorbește cuvinte umflate, admirând persoane pentru câștig.“

Petru scrie că ei rostesc cuvinte mari, umflate de deșertăciune. Acolo unde Dumnezeu este lăsat deoparte, ceva trebuie să umple gândirea noastră, ori noi înșine, ori alte persoane. Conform cuvintelor lor, ei sunt mai plini de virtuți, mai duhovnicești și mai plini de râvnă decât alții. Din cauză că au devenit independenți de Dumnezeu, au ajuns sclavii oamenilor: admiră persoane ca să fie avantajați. Întotdeauna așa stau lucrurile. Frica de Dumnezeu alungă frica de oameni, în timp ce, când ne depărtăm de Dumnezeu, nu mai este El conducătorul faptelor noastre, ci oamenii. Totul este numai spre folosul propriu. Se admiră și se lingușește când se caută vanitatea respectivei persoane. Cât de primejdios este acest lucru, știe oricine are ochii deschiși. Există foarte puțini oameni, și chiar foarte puțini credincioși, care nu se lasă influențați prin lingușire și laudă.

Ce împotrivoare este această stare în ochii lui Dumnezeu! El nu Se uită la fața omului și dorește să lucreze și în noi, ca să nu facem așa! Cât de mult ne umilește faptul că, în mijlocul credincioșilor, se găsesc astfel de lucruri. Cuvântul lui Dumnezeu li se adresează, în mod expres, acestor persoane care există în mijlocul nostru. Să privim și în inimile noastre! Nu avem cuvinte să-I mulțumim îndeajuns lui Dumnezeu că ne-a păzit de astfel de lucruri și că vrea să ne păzească, dacă mergem pe cale împreună cu El. Dar recunoaștem că inima noastră este în stare de toate aceste lucruri. Cât de mult trebuie să ne smerească acest adevăr! Cât de mult simțim dependența de Domnul într-o astfel de stare!

Cartea lui Enoh

Deoarece cei mai mulți scriitori ai vremurilor noastre și unii părinți ai bisericii au declarat public că versetele 14 și 15 sunt preluate din așa-numita carte apocrifă, Cartea lui Enoh, consider necesare unele explicații.

Din scrierile unor părinți ai bisericii s-ar putea deduce că ar fi existat o carte în limba greacă cu numele de „Cartea lui Enoh“, dar care nu a fost cunoscută deloc în Europa până acum 150 de ani. În anul 1773, exploratorul Bruce a adus trei exemplare ale unei traduceri etiopiene. Un exemplar l-a reținut el în Kinnaird House, al doilea l-a predat Bibliotecii Bodleian din Oxford și al treilea l-a predat Bibliotecii regale din Paris. Timp de 25 de ani au rămas acolo nebăgate în seamă. În anul 1800, un preot romano-catolic, pe nume Sylvestre de Sacy, a publicat un rezumat asupra acestei cărți și totodată a anexat o traducere în limba latină a primelor 16 capitole. În anul 1821, arhiepiscopul Laurence a publicat o traducere în limba engleză a întregii cărți după manuscrisul din Oxford. După 17 ani a apărut și textul etiopian al acestui manuscris. Mai târziu s-au găsit și alte manuscrise. În afară de cele menționate, în 1886-1887 în Akhim s-a găsit un fragment dintr-un manuscris în limba greacă. De atunci, el se păstrează la Muzeul Gizeh din Cairo. Acesta a fost publicat în anul 1892 de către M. Bouriant. El cuprinde primele 32 de capitole. Pe lângă acestea, mai există două fragmente mici în limba greacă, dintre care unul este

păstrat în Biblioteca Vaticanului (numai o parte din capitolul 89). Textul etiopian a fost publicat complet în 1853 la Leipzig (Das Buch Henoch de Dr. A. Dillmann), iar mai târziu, în 1902, la Londra cu o traducere în limba engleză (The Book of Enoch de R. H. Charles). Acestea sunt cele mai importante versiuni.

Din textul etiopian rezultă că este o traducere din limba greacă. Se poate spune cu destulă precizie că textul grecesc ar putea deriva din ebraică sau aramaică. Nu se poate preciza cu siguranță din care limbă s-a făcut traducerea.

Conținutul cărții cuprinde profeții care i s-ar fi făcut cunoscute lui Enoh și chiar lui Noe. Astfel, se vorbește despre îngerii căzuți și despre legăturile pe care Enoh le avea cu ei. După aceea este descrisă o călătorie a lui Enoh prin univers etc. Ca ansamblu, cartea are în mod evident caracter apocrif. Dar aceasta dovedește și că autorul a fost un înșelător, pentru că îl indică pe Enoh ca scriitor.

Cei care au cercetat cartea sunt cu toții de acord că nu este lucrarea unui singur scriitor. Sunt diferite fragmente care au fost ulterior reunite într-un întreg. În ce privește perioada apariției, nu toți au căzut de acord. Unii o datează din timpul macabeilor, pe când alții din vremea lui Irod cel Mare. Alții susțin că fragmentele ar fi apărut în diferite timpuri. Dar, ca aproape în toate lucrurile care servesc să critice Sfânta Scriptură, cei mai mulți preiau din această carte doar argumentele prin care doresc să arate că Iuda s-a folosit de o asemenea scriere apocrifă. Nu toți au explicat aceasta în mod conștient; dar vedem că, și inconștient, au fost stăpâniți de dușmănia împotriva lui Dumnezeu și influența lui Satan, care i-a atras de o anumită parte.

În 1860, profesorul Volkmar din Zürich a încercat să dovedească faptul că această carte este din vremea lui Bar Cochba (prima jumătate a secolului al II-lea) și că ar fi fost scrisă de un ucenic al lui Rabbi Akiba. Acest lucru este oarecum acceptat de Darby și Kelly. Ei au fost convinși că această carte a fost alcătuită după distrugerea Ierusalimului. Alford scrie despre aceasta: atâta cât pot vedea, dovezile profesorului Volkmar sunt greu de contrazis. Mult mai târziu, printre alții, Dr. Stanton în cartea sa „Jewish and Christian Messiah“ s-a străduit să dovedească faptul că apariția cărții ar fi avut loc după ce s-a răspândit creștinismul. Printre altele, el amintește ca argument folosirea titlului „Fiul Omului“. Această expresie era necunoscută la iudei, dar a fost folosită de Domnul Isus. El face trimitere, de exemplu, la Ioan 12.34.

Cuvintele care ar fi fost preluate de Iuda din această carte, după versiunea etiopiană, sună astfel: „Iată, El vine cu zece mii de sfinți ai Săi, ca să-i judece, să nimicească pe cei răi și nelegiuți, să pedepsească pe cei firești pentru tot ce-au făcut împotriva Sa.“ Putem observa diferența care există între acest text și cel din Iuda 14 și 15. Desigur, putem constata asemănări, dar diferențele sunt mai mari. Iuda spune: „Iată, Domnul a venit“ în loc de „El vine“. La Iuda, „zece mii“ se găsește sub forma de plural – „zecile de mii“. Iuda nu spune nimic despre nimicirea celor răi și, în carte, nu se spune nimic despre lucrurile grele, pe care le-au spus păcătoșii nelegiuți împotriva Lui. Se pot face încă multe mențiuni. Dar cine cercetează nu numai ca învățat, ci și ca om duhovnicesc, va constata mult mai multe diferențe, ba chiar și contradicții.

Enoh a fost un om care a umblat cu Dumnezeu și care i-a fost plăcut Lui (Evrei 11.5). Profeția conferită de Duhul Sfânt ne dă o învățătură, care a fost dovedită, mai târziu, prin sute de versete biblice. Ea este redată în cuvinte care corespund exact cu gândurile lui Dumnezeu și care, din păcate, multor creștini de astăzi le sunt încă necunoscute. Cartea, despre care am amintit mai înainte, învață ceva ce este în contradicție cu adevărul descoperit. Ea spune că Domnul va veni cu sfinții Săi din cer ca să-i judece. Să ne imaginăm: Domnul vine cu ai Săi din cer pentru a-i judeca aici pe pământ! Aceasta este în contradicție evidentă cu Cuvântul lui Dumnezeu care spune: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață“ (Ioan 5.24).

Desigur, în Cuvântul lui Dumnezeu citim despre judecata poporului Său, dar aceasta înseamnă corecția (pedeapsa) Tatălui față de copiii Săi, sau a Fiului față de Casa Sa, sau a lui Dumnezeu în planurile Sale de cârmuire față de acest pământ. Gândul că judecata finală și

definitivă îi va atinge și pe credincioși este în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum știm din Ioan 5.24. Textul din Ioan 5.28-29 aduce claritate: cei care au făcut răul vor ieși din morminte pentru judecată, dar ceilalți vor învia pentru viață (a se vedea și 1 Corinteni 15.20-26).

Înșelăciunea indicată aici dovedește lucrarea diavolului în cartea acestui înșelător. Oare nu este o înșelăciune a scrie o carte sub numele altcuiva, care poartă un nume mai bun decât al tău? Cât de gravă este această înșelăciune, când prezinți propriile fantezii drept Cuvânt al lui Dumnezeu și faci acest lucru conștient!

Aceasta nu are nimic de-a face cu o limbă străină, cum pretind unii. Charles, în ultima sa ediție din 1952, a făcut o modificare de text, care acum sună astfel: „Să facă judecată asupra tuturor!“ Indiferent cum ar fi, pare de necrezut, pentru că în celelalte trei traduceri și la Charles, în ediția anterioară, este, de asemenea, scris „să facă judecată peste ei“. Dar aceasta nu schimbă cu nimic învățătura rătăcitoare a acestei cărți, căci această înșelăciune este învățătura exprimată clar în această carte. În alt loc este menționat că judecata vine peste toți, fie credincioși, fie necredincioși. Chiar credincioșii Vechiului Testament au știut mai bine cum stau lucrurile. David a spus: „Nu intra la judecată cu slujitorul Tău, pentru că înaintea Ta niciun om viu nu este drept“ (Psalm 143.2). Dumnezeu nu judecă un lucru de două ori. Niciodată Dumnezeu nu va mai judeca ceva, pentru care Fiul Său a fost judecat. Noi nu vom fi scutiți de judecată, pentru că *noi* suntem drepti, ci pentru că Domnul Isus, care a purtat toată judecata, nu va mai condamna pe nimeni pentru care El a fost judecat (Ioan 5.22; Faptele Apostolilor 17.31). De aceea, în 1 Ioan 4.17, scrie: „În aceasta s-a împlinit dragostea cu noi, ca să avem îndrăzneală în ziua judecății, pentru că, *așa cum este El, așa suntem și noi* în lumea aceasta.“ Noi avem deja de aici, de pe pământ, aceeași neprihănire (dreptate) pe care Domnul Isus o are în slavă, pentru că El este dreptatea și sfințenia noastră (1 Corinteni 1.30).

Charles, despre care am amintit mai înainte, este de părere că a putut constata legături între această carte, evangheliile, Faptele Apostolilor și unele epistole ale lui Pavel (cum ar fi cea către Evrei) și ale lui Petru, ca și epistola lui Iuda și Apocalipsa. De aici trage concluzia (și cei mai mulți o preiau simplu), că scriitorii acestor cărți ar fi cunoscut și valorificat cartea Enoh. Noi recunoaștem duhul care vorbește din această carte. Dacă sunt legături (unele par foarte căutate), de ce trebuie să fie acestea preluate din acea carte și nu invers? De ce nu a preluat această carte totul? La compararea a două cărți, dintre care una apare ca demnă de încredere, iar cealaltă ca lucrarea unui înșelător (sau nu este o înșelătorie a atribui o carte unei persoane care a trăit cu 3.000 de ani înainte și, în plus, să fie considerată ca profeție divină?), nu se pleacă de la ipoteza că *în primul rând* înșelătorul face plagiat (furt de idei)? Însă uităm că *Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu*. Aceste acțiuni ale oamenilor dovedesc că nu vor să dea dreptate Bibliei. Profesorul Volkmar a ajuns la concluzia că această carte a lui Enoh a fost scrisă la începutul secolului al II-lea. De aici a tras concluzia că epistola lui Iuda a fost scrisă mai târziu, în timp ce este mult mai aproape de adevăr faptul că scriitorii cărții Enoh pot fi învinuiți de copierea epistolei lui Iuda.

Dacă se citește obiectiv această carte a lui Enoh, cunoscând Biblia și istoria poporului Israel, se poate constata că întregul conținut se axează pe timpul de după dărâmarea Ierusalimului. Acești scriitori evrei au vrut să-i îmbărbăteze pe iudei cu speranța ajutorului lui Dumnezeu, în ciuda căderii Ierusalimului și a progresului creștinismului. Desigur, Dumnezeu îi va ajuta, dar în alt mod decât cel arătat de această carte, în care Mesia este descris numai potrivit concepțiilor iudaice, conform cărora nu poate exista răscumpărare.

În această carte, se vorbește și despre pustiirea templului din Ierusalim. Apoi scriitorul spune că nu este posibil să vină un timp, când această casă va fi din nou locuită. Despre aceasta se relatează însă după ce vorbește despre pustiirea templului prin Nebucadnețar și despre cei 70 de păstori, care ar fi trebuit să fi fost chemați ulterior. Vorbește foarte clar și despre Ezra și Neemia și despre rezidirea templului. Ceea ce s-a spus mai înainte despre pustiirea templului – care nu a fost rezidit până astăzi – n-ar trebui să se refere la distrugerea făcută de Titus în anul 70? Există multe asemenea indicații.

Ceea ce mai scriu acei plagiatori în carte nu are nicio importanță. Un lucru este sigur: Iuda nu a preluat *nimic* din acea carte. Scriitorii acelei cărți s-au inspirat, probabil, din epistola lui Iuda. Din cauză că au fost necredincioși, nu au înțeles nimic din adevărul divin și astfel au citat acele texte *după înțelepciunea lor*. Cartea nu este decât cuvântul stricat al lui Satan.

Cum a primit însă Iuda această descoperire a lui Enoh, care nu este scrisă altundeva în Cuvântul lui Dumnezeu? Pentru cel care Îl cunoaște pe Dumnezeu, această întrebare nu ridică dificultăți. Pentru Duhul Sfânt a fost la fel de ușor să-l pună pe Iuda să scrie și ce s-a întâmplat cu 3.000 de ani în urmă, și ce se va întâmpla peste 3.000 de ani, ca și cum Iuda ar fi văzut cu ochii săi. În ce mod a primit Iuda acest cuvânt, nu știm. Dar ne *este de ajuns să știm că el a primit cuvântul de la Dumnezeu*. Iar acest lucru este sigur!

Versetele 17-19

„Dar voi, preaiubiților, amintiți-vă de cuvintele rostite mai înainte de apostolii Domnului nostru Isus Hristos, cum vă spuneau că, la sfârșitul timpului, vor fi batjocoritori, umblând după poftele lor neevlavioase. Aceștia sunt cei care se despart, oameni naturali, neavând Duh.“

După ce Iuda a descris în cuvinte clare pe cei care s-au strecurat în Adunare, precum și judecata care va veni peste ei, se preocupă iarăși cu nevoile credincioșilor, cărora li s-a adresat în versetul 1 cu „chemați, preaiubiți în Dumnezeu Tatăl și păstrați în Isus Hristos“, deci cu aceia care umblă despărțiți de orice rău, pe care el l-a descris.

Iuda îi diferențiază foarte clar de cei răi, în timp ce li se adresează cu „dar voi“ contrar cu „ei, aceștia“. El îi numește „preaiubiți“ ca în versetele 3 și 20. Așa cum am văzut când am vorbit despre versetul 3, acest cuvânt este preluat din cuvântul grecesc „agapeo“, folosit pentru dragostea divină. Prin aceasta îi leagă din nou cu cele spuse în versetul 1: „preaiubiți în Dumnezeu Tatăl...“ El îi iubește, deoarece sunt obiectele dragostei divine.

Iuda îi vede înconjurați de acești oameni în timpul actual al creștinătății și vrea să le întărească sufletele prin cuvinte ale înțelepciunii și ale călăuzirii. În același timp, le arată sursele și mijloacele prin care pot fi feriți de vicleniile și de ispitele dușmanului.

Mai întâi le amintește că ceea ce le-a scris nu sunt lucruri noi. Apostolii Domnului nostru Isus Hristos le-au spus aceleași lucruri. Domnul Isus Însuși i-a avertizat pe ucenicii Săi, că se vor ridica mulți profeți falși și vor amăgi pe mulți (Matei 24.11, 24 etc.). Fără îndoială, apostolii au procedat mai târziu așa cum le-a spus Domnul. Petru a scris foarte clar despre aceste lucruri (2 Petru 3). Ei nu numai că au vorbit despre aceste lucruri, ci Dumnezeu, în harul Său, a îngăduit ca ele să fie scrise. În zilele când Iuda scria epistola, alți doi apostoli, Pavel și Petru, au scris în același mod. După aceea Dumnezeu ne-a mai dat epistolele lui Ioan și Apocalipsa.

Ce har minunat că Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său, în care nu găsim numai întreaga plinătate a planurilor Sale: descoperirea Domnului Isus și a lucrării Sale de pe cruce, precum și toate rezultatele minunate izvorâte din această lucrare, ci și mijloacele pentru ocrotirea noastră aici pe pământ! Despre fiecare primejdie, despre fiecare rău, Cuvântul lui Dumnezeu ne-a avertizat dinainte și ne-a arătat cum putem sta în picioare în mijlocul răului.

În ultimele zile ale apostolilor, răul s-a dezvoltat în principiul său, pe care acum îl vedem public în jurul nostru. El nu era vizibil pentru fiecare. În exterior, lucrurile păreau în stare bună (a se vedea Apocalipsa 2.1-7). Dar Domnul, care ține în mâna Sa cele șapte stele și umblă printre cele șapte sfeșnice de aur, a văzut cum inimile părăseau dragostea dintâi; Cel ce are ochii ca o flacără de foc, vedea pe Izabela în lucrarea ei (a se vedea Apocalipsa 2.18-28). El a dat ochi deschiși apostolilor Săi, ca să recunoască acest lucru, pe care alții nu-l vedeau. Domnul a permis să se scrie aceste lucruri într-o desăvârșire divină, deși ei erau niște oameni tot așa de

nedesăvârșiți și plini de greșeli ca și noi, cei de azi. În același timp, a permis să se scrie cum trebuie să arate calea și locul credinciosului fidel într-un timp în care aceste lucruri s-au dezvoltat foarte mult. Ce har!

Oare nu i-a avertizat apostolul Pavel pe bătrânii adunării din Efes (care în Scriptură este oarecum modelul original al Adunării): „Știu aceasta, că, după plecarea mea, vor intra între voi lupi îngrozitori, care nu cruță turma; și dintre voi înșivă se vor ridica oameni vorbind lucruri stricate, ca să-i tragă pe ucenici după ei“ (Faptele Apostolilor 20)? Și oare nu i-a scris el lui Timotei, care se afla în Efes: „Dar Duhul spune lămurit că, în timpurile din urmă, unii se vor depărta de credință, luând aminte la duhuri amăgitoare și la învățături ale demonilor“ (1 Timotei 4.1)? De asemenea, el a avertizat că în zilele din urmă vor fi timpuri grele (2 Timotei 3.1). În legătură cu aceasta, amintim și a doua epistolă către Tesaloniceni.

Petru scrie: „Pentru că este timpul ca judecata să înceapă de la casa lui Dumnezeu...“ (1 Petru 4.17). Cât de gravă este a doua epistolă a lui Petru, mai ales capitolul 3! Ioan scrie: „...și, după cum ați auzit că vine Antihrist, chiar acum s-au ridicat mulți antihriști; de aici cunoaștem că este ceasul din urmă“ (1 Ioan 2.18 etc.). Ioan arată foarte clar în Apocalipsa 2 și 3 cum vede Domnul Isus istoria Bisericii. Atunci când a scris, toate erau doar profeții, acum toate au devenit aproape istorie.

Dumnezeu ne-a dat aceste avertizări, ca să nu ne speriem sau să nu devenim deprimați, când vedem lucrarea dușmanului în jurul nostru: în creștinătate în general, dar și în apropierea noastră imediată. Să nu ne gândim că aceste unelte ale lui Satan nu s-ar putea strecura în mijlocul nostru cu lucrarea lor de distrugere! Și dacă totuși trebuie să ne gândim la aceasta, pentru că suntem orbi față de propria noastră slăbiciune și lipsă de putere, să învățăm din experiențele triste din trecutul altora. Oare nu am văzut cum Domnul a demascat pe unii care au fost în mijlocul nostru ani de-a rândul și chiar în locuri de frunte? Să rămânem aproape de Domnul, ca să primim lumina de la El. Și dacă Dumnezeu a dat unora un dar deosebit ca să deosebească duhurile (1 Corinteni 12.10), atunci să ascultăm de avertizările lor, când înțeleg cu ce persoane au de-a face într-un timp când noi nu vedem nimic.

Nu iese aici în evidență modul plin de stimă, în care vorbește Iuda despre Domnul Isus? El, care, după trup, era frate cu Domnul Isus ca fiu al Mariei și al lui Iosif, se numește în versetul 1 robul Domnului. Aici ca și în versetele 21 și 25 (a se vedea și versetele 5 și 14), Iuda vorbește numai despre *Domnul* Isus Hristos. Tocmai într-un astfel de timp, când chiar și în creștinătate autoritatea Domnului este lepădată, trebuie să veghem cu cea mai mare strictețe asupra cuvintelor noastre, ca să nu știrbim nimic din autoritatea Sa ca Domn.

Cu mult înainte, apostolii avertizaseră deja că „la sfârșitul timpului, vor fi batjocoritori“. Petru vorbește de „zilele din urmă“, iar Pavel, de „timpurile din urmă“ și „zilele din urmă“. Recunoaștem că noi trăim în aceste zile, pentru că tot ceea ce a prezis Scriptura despre acest timp se împlinește.

Cât de serios este acest gând! Pe de o parte, aceasta face să nu ne speriem de tot răul care se arată în Adunare, iar, pe de altă parte, aceasta ne face să fim mai veghetori, ca răul să nu ne tragă după sine. Dincolo de toate acestea, acest gând ne dă siguranța minunată că sunt vremurile din urmă. Venirea Domnului este aproape. Aceasta nu înseamnă că acest timp nu poate fi prelungit. Domnul Însuși compară timpul venirii Sale pentru judecată cu zilele lui Noe (Matei 24.37). Și tocmai în legătură cu zilele lui Noe, Scriptura ne spune că îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu a așteptat până când corabia a fost construită (1 Petru 3.20). „Domnul nu întârzie în ce privește promisiunea, cum socotesc unii că este o întârziere, ci este îndelung-răbdător față de voi, nevrând ca vreunii să piară, ci toți să vină la pocăință“ (2 Petru 3.9). Judecata lui Dumnezeu va veni atunci când răul va fi descoperit în chip desăvârșit și răbdarea lui Dumnezeu va ajunge la capăt.

În vremurile din urmă, nu vor fi numai „oameni“, care vor trăi în păcate și în fărădelegi, ci vor fi batjocoritori, oameni fără respect, care sunt în stare să batjocorească lucrurile sfinte. În ochii lui Dumnezeu este îngrozitor să nu ai respect față de lucrurile sfinte. Petru spune că își bat

joc de învățatura cu privire la revenirea în curând a Domnului. În Psalmul 1, omul care nu șade pe scaunul batjocoritorilor, este numit fericit. Dar cel mai clar exemplu despre modul, în care Dumnezeu îi consideră pe batjocoritori, îl vedem în 2 Împărați 2.23-24. Elisei era un proroc al harului, după cum Ilie era un proroc al judecății. În toată istoria lui Elisei vedem doar acțiuni de har: ajutor în împrejurări care au izvorât ca rezultate ale păcatului și ale îndepărtării de Dumnezeu. De două ori a trebuit să anunțe judecata, dar, în textul menționat, vedem că el însuși a trebuit să efectueze judecata o singură dată. Care a fost cauza acestei judecăți? Copiii au batjocorit înălțarea lui Ilie, care este o imagine minunată a răpirii Adunării la Domnul (1 Tesaloniceni 4.17). Ei au spus către Elisei: „Suie-te, chelule! Suie-te, chelule!“ Cu alte cuvinte: „Ridică-te și tu ca Ilie!“ Poate noi i-am fi scuzat, spunând: „Sunt doar niște copii care nu știu ceva mai bun.“ Nu spune oare Scriptura că: „Nebunia este lipită de inima copilului“ (Proverbe 22.15)? Fără îndoială, condus de Dumnezeu, acel om al harului i-a blestemat și două ursoaice au ieșit din pădure și au sfâșiat patruzeci și doi de copii. Este bine ca și noi să ne înfrânăm limba și „umorul“, când este vorba de lucruri divine.

„...umblând după poftele lor neevlavioase...“

Necredința batjocoritoare este aceea care izvorăște din stricăciunea interioară a acestor oameni: dorințele inimii lor sunt îndreptate numai spre lucruri neevlavioase. În limbajul obișnuit, prin neevlavie se înțelege o viață brutală, plină de păcate, desfrânată. Dar nu este numai atât! Acest cuvânt înseamnă nesocotirea lui Dumnezeu: în viața și în gândirea lor nu este niciun loc pentru Dumnezeu, iar prin aceasta sunt despărțiți de Dumnezeu.

Acești batjocoritori nu sunt oamenii, despre care lumea spune că trăiesc fără Dumnezeu și fără porunci. După nume și priviți din exterior, ei sunt creștini. Adevărul acesta se vede clar din versetul 4. Nu sunt copii, ca în istorisirea despre Elisei. Ei sunt oameni care se cred înțelepți și învățați. Dar în gândurile și în dorințele lor, în inimile lor, Dumnezeu nu are niciun loc. Ei nu au nicio dorință după lucrurile divine. Pot fi profesori de teologie (știința despre Dumnezeu și despre lucrurile divine) și toată viața lor să se ocupe de așa ceva, dar în teologia lor nu au loc pentru Dumnezeu. Este teologia *lor*; este înțelepciunea unei minți care nu-L cunoaște pe Dumnezeu și care nu ține seama de El. Dumnezeu lor este dumnezeul propriei fantezii.

Aceștia sunt oameni care batjocoresc, râd și dau din cap plini de milă față de oamenii, care astăzi mai cred în inspirația desăvârșită a Bibliei. Ei spun: „Noi am depășit de mult acest punct de vedere învechit, lipsit de speranță.“ Ei râd de cei care sunt așa de simpli, încât cred ceea ce este scris pe primele pagini ale Bibliei, ca și în multe alte texte din ea. Ei se răzvrătesc când cineva îndrăznește să le vorbească despre judecata veșnică. Dumnezeu lor este un dumnezeu binevoitor care, la sfârșit, îi va duce pe toți oamenii (chiar și pe diavol) în cer sau, în cel mai rău caz, îi va nimici pe cei nelegiuți. Ei sunt cei care vor decide ce este în Biblie cu adevărat de la Dumnezeu și ce nu este. Așa gândesc ei. Și fac în așa fel, încât unul înlătură ceva, altul altceva, iar în final, nu rămâne decât o carte scrisă de falsificatori, dar totuși una bună care, deși relatează o mulțime de neadevăruri, are totuși valoare. Odinioară, acești oameni au făcut o impresie bună prin vorbirile lor frumoase. Ei au recunoscut *credința* ca și cum ar avea-o, ei au fost botezați și primiți în mijlocul creștinătății mărturisitoare. Ei au participat la Cina Domnului și au luat parte la viața Bisericii. Unii dintre ei au devenit chiar predicatori, dar în inimile lor erau nepăsători față de adevăr și au ajuns dușmanii lui cei mai înverșunați. Distrugerea a ce este mai bun este cea mai rea distrugere. Ei spun că au crezut, dar, în realitate, sunt slujitori ai lui Satan.

„...*Aceștia sunt cei care se despart...*“

În marea majoritate a manuscriselor lipsește cuvântul „se“: „(se) despart“. De aceea se poate traduce: „cei care fac despărțiri“.

Cuvântul grecesc „apodiorizo“ se găsește în Noul Testament numai aici. El este un verb compus din cuvintele: „apo“ (de la - departe), „dia“ (prin) și „horos“ (graniță). Fără partea din față „apo“ (deci cuvântul „diorizo“) este folosit în Levitic 20.24 (v-am despărțit) și un cuvânt sinonim cu el este folosit în Matei 25.32 (le va despărți pe unele de altele). De asemenea, îl găsim și în Faptele Apostolilor 19.9 (i-a separat), în 2 Corinteni 6.17 (fiți despărțiți), în Galateni 2.12 (se separa) și în Luca 6.22 (vă vor alunga dintre ei).

Deoarece în Cuvântul lui Dumnezeu se vorbește mereu despre despărțire, întoarcere, separare etc., este bine să cugetăm la acest adevăr. Din textele menționate, putem recunoaște că există o despărțire dorită de Dumnezeu și o despărțire greșită. În Levitic 20 și în Matei 25 avem o despărțire făcută de Domnul Însuși, pe când în 2 Corinteni 6 avem o despărțire poruncită de Dumnezeu. Din Faptele Apostolilor 19 reiese clar că această despărțire este după gândurile lui Dumnezeu, pe când ceea ce făcea Petru în Galateni 2 era total greșit.

Cuvântul lui Dumnezeu ne poruncește să ne despărțim de lume (2 Corinteni 6.11 - 7.1; 1 Ioan 2.15-17) și de toată nedreptatea care este în creștinătate (2 Timotei 2.19-22). Suntem chemați să ieșim afară din tabără. Pe lângă toate acestea, suntem chemați să dăm afară răul din mijlocul nostru (1 Corinteni 5.13). De un om sectar, care nu vrea să se îndrepte după două, trei muștrări, trebuie să ne despărțim, ca și de cei care fac dezbinări, care sunt împotriva învățaturii sănătoase (Romani 16.17). Pe lângă aceste despărțiri, sunt enumerate și despărțiri greșite: 1 Corinteni 1.10-15; 3.1-8; 11.18; Galateni 2.12; Iuda 19. Textul din 1 Corinteni 11.18-19 ne clarifică multe lucruri. Între credincioșii din Corint erau dezbinări (schismata) și apostolul spune: „Pentru că trebuie să fie și partide (haireseis) între voi, ca să se arate între voi cei aprobați.“

Cuvântul „schisma“ se găsește în Matei 9.16; Marcu 2.21; Ioan 7.43; 9.16; 10.19; 1 Corinteni 1.10; 11.18 și 12.25. În primele două texte este tradus prin ruptură. În Ioan 9 și 10, el este tradus cu „dezbinare“, ca și în 1 Corinteni 1, 11 și 12. Cuvântul „hairesis“ se găsește în Faptele Apostolilor 5.17; 15.5; 24.5, 14; 26.5; 28.22; 1 Corinteni 11.19; Galateni 5.20 și în 2 Petru 2.1. În Faptele Apostolilor, în Galateni 5 și 2 Petru 2 este tradus prin secte, iar în 1 Corinteni 11 prin partide.

În Galateni 5.20 și în Romani 16.17, mai avem un cuvânt (dichostasia), care înseamnă vrăjmășii și dezbinări.

Comparând aceste locuri, vom vedea că o sectă (hairesis) este mai rea decât o despărțire (schisma). Pot fi despărțiri în cadrul Adunării și pot fi despărțiri în afara ei. O despărțire (schisma) este o neînțelegere în interiorul Adunării, în timp ce în exterior rămân aceleași legături, cu toate că gândurile și sentimentele nu mai sunt una datorită caracterului de a stăpâni, de a sta în fruntea partidei. În interior, oamenii pot fi înstrăinați unul de altul, dar în acțiunile comune, în Adunare, sunt uniți.

Acesta este caracterul persoanelor descrise în Romani 16.17-18, chiar dacă acolo se pune accent pe consecințele acțiunii lor, pe dezbinare. Dacă se găsește undeva acest caracter, atunci cei duhovnicești – care doresc să mențină învățătura sănătoasă pe care au primit-o (Romani 16.17) (adică să meargă împreună nu numai în exterior, ci și în interior) – trebuie să acționeze cu dragoste, chiar dacă nu toți gândesc la fel. Ei trebuie să se depărteze de astfel de persoane. Cuvântul grecesc folosit aici pentru „îndepărtare“ (ekklinein) este ca și cel din Romani 3.12 și 1 Petru 3.11.

Desigur, prin despărțirea de aici nu trebuie înțeleasă excluderea. Acest lucru nu intră aici în discuție. De acești oameni trebuie să te distanțezi. De obicei (nu întotdeauna) sunt oameni cu daruri: învățători, predicatori, evangheliști. Nu trebuie să ne facem una cu lucrările lor, să participăm împreună cu ei la lucrarea lor. Desigur, ei vor simți această despărțire, dar acesta trebuie să fie și scopul. Numai pe această cale vor putea să-și vadă starea și poziția, și astfel să

găsească iar calea de întoarcere. Dacă așa se vor petrece lucrurile, atunci totul se va sfârși într-un mod fericit. Dacă ei se încapățânează, atunci sfârșitul va fi o despărțire.

În Corint erau multe schisme. Și acestea trebuiau să ia amploare, trebuiau să se formeze secte, pentru ca cei aprobați, care nu se alăturaseră partidelor, să fie făcuți cunoscuți. Ochii lor erau îndreptați numai spre Domnul Isus și pe inimă aveau bunăstarea întregii Adunări. O sectă este o alianță de oameni, care recunosc că sunt creștini, dar care sunt legați printr-o altă legătură decât cea care este Duhul Sfânt Însuși, botezați fiind de un singur Duh într-un singur Trup, Trupul lui Hristos (1 Corinteni 12.13). O sectă nu are deci nimic comun cu învățăturile false sau cu abaterile de la învățătură. Dar ea poate să fie unită cu astfel de lucruri și așa este în multe cazuri; dar principiul este următorul: voința proprie este activă și ea pune propriile gânduri și eul mai presus de Adunarea Dumnezeului celui viu.

Este clar faptul că acei oameni, care au fost descriși de Iuda, nu s-au despărțit în exterior, ci în mijlocul credincioșilor. Acest adevăr se poate vedea din versetele 4 și 12. De asemenea, este foarte clar că acei oameni nu s-au despărțit de răul moral sau de o învățătură rea. Ei se laudau într-un duh orgolios, fariseic (fariseu înseamnă despărțit) cu vastele cunoștințe, pe care le aveau, sau cu progresul lor intelectual îndepărtându-se de credincioșii smeriți, care mergeau în credință pe calea lor și care se odihneau în Dumnezeu și în Cuvântul Său. În realitate, ei nu erau deloc în părtășie, pentru că nu aveau nimic comun. Din textele citate se vede clar că obligația fiecărui credincios este să se despartă de astfel de oameni, să nu-i accepte la părtășia credincioșilor și să nu intre în niciun fel de legături cu ei. „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de nedreptate!» Dar într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de lut; și unele sunt spre onoare și altele spre dezonoare. Deci, dacă cineva se va curăți pe sine însuși de acestea, va fi un vas spre onoare, sfințit, folositor Stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună“ (2 Timotei 2.19-21).

„...oameni naturali, neavând Duh.“

Cuvântul grecesc „psychikos“, care se traduce cu „oameni naturali“, este derivat din cuvântul „psyche“, care înseamnă suflet. În Noul Testament apare în 1 Corinteni 2.14; 15.44; Iacov 3.15; 1 Corinteni 15.46 și Iuda 19. Acest cuvânt desemnează un om sau un trup (1 Corinteni 15.44), care trăiește condus de sufletul său, deci un om așa cum l-a creat Dumnezeu (Geneza 2.7); trebuie însă să reținem că este un păcătos. În toate locurile indicate, cuvântul acesta este folosit comparativ cu ceea ce este ceresc sau duhovnicesc (pneumatikos). Acesta este omul (sau trupul: 1 Corinteni 15.44), care trăiește și este caracterizat prin Duh, care are nașterea din nou și este pecetluit cu Duhul Sfânt (Efeseni 1.13) și care umblă în El (Romani 8.4, 5, 14). Aceasta este după Scriptură poziția normală a creștinului.

Din păcate, nu toți oamenii, care sunt născuți din nou și deci nu mai sunt oameni firești, sunt duhovnicești. Scriptura folosește două cuvinte pentru a denumi acești oameni. Primul este „sarkikos“ și îl găsim în Romani 15.27; 1 Corinteni 3.3; 9.11; 2 Corinteni 1.12; 10.4 și 1 Petru 2.11. Al doilea, „sarkinos“, îl găsim în Romani 7.14; 1 Corinteni 3.1; 2 Corinteni 3.3 și Evrei 7.16. În greaca clasică, cuvântul „sarkinos“ este folosit pentru a arăta materia din care este făcut trupul, deci „carnea“. În ultimele două texte amintite din Noul Testament, lucrul acesta este redat foarte clar. Eu cred că și în Romani 7, versetul 14 și 1 Corinteni 3, versetul 1 ar fi trebuit să fie folosit tot acest cuvânt, deși în unele manuscrise mai noi este folosit cuvântul „sarkikos“. Omul din Romani 7 este născut din nou și vrea să facă binele, dar nu are puterea să-l facă, deoarece nu este eliberat; Duhul Sfânt nu locuiește încă în el. Acest om își vede neputința în împlinirea Legii. În afară de Romani 15.27 și 1 Corinteni 9.11, unde cuvântul este folosit în general, de „sarkikos“ ține o voință a cărnii. El este tradus prin „firesc“ sau „carnal“.

În concluzie, găsim că fiecare om de pe acest pământ se găsește în una din cele trei stări descrise în 1 Corinteni 2.14 până la capitolul 3.3.

1. „*Psychikos*“, omul natural, un om care nu are nașterea din nou și nu are viața duhovnicească.
2. „*Sarkinos*“ este omul care are nașterea din nou, dar nu a fost dezrobit de puterea păcatului. Avem apoi „*sarkikos*“ care se referă la omul ce poate fi pecetluit cu Duhul Sfânt, dar pentru care firea (carnea) are încă ceva atractiv, ca de exemplu înțelepciune omenească, oratorie, diferite talente sau aptitudini etc. El nu și-a judecat firea din temelie și nu o urăște sub toate formele și caracterele ei. Omul din Romani 7.14 este un „*sarkinos*“, iar corintenii au fost „*sarkikos*“ (1 Corinteni 3.3). În 1 Corinteni 3.1, Pavel nu-i numește „*sarkinos*“, ci spune că ar trebui să vorbească cu ei *ca fiind* „*sarkinos*“. Duhul locuia în ei (1 Corinteni 6.19), dar ei nu umblau în puterea Duhului Sfânt, deși primiseră multe daruri duhovnicești. Aceste două grupări de credincioși sunt credincioși carnali.
3. „*Pneumatikos*“ este cel duhovnicesc, credinciosul născut din nou, în care locuiește Duhul Sfânt, care este condus și însuflețit de El. Aceasta este poziția normală a unui credincios, așa cum ne relatează Scriptura.

Acei oameni descriși de Iuda în epistola sa au numai duhul lor natural. Ei nu au primit o viață din Hristos. Sunt oameni naturali care nu au Duhul Sfânt, mărșăl favor al creștinilor. Ei nu sunt creștini, cu toate că își atribuie acest nume înalt. „Dar, dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui“ (Romani 8.9).

Acesta este sfârșitul descrierii acestor răzvrățiți. În realitate, răzvrătirea este sfârșitul creștinătății. Nu descrie oare apostolul Pavel în ultima sa epistolă creștinătatea zilelor din urmă (2 Timotei 3) cu aceleași cuvinte, pe care le-a folosit în Romani 1 pentru lumea păgână stricată? Nu este decăderea, sfârșitul fiecărei perioade de timp? Înaintea potopului, Dumnezeu a văzut că orice faptură își stricase calea pe pământ (Geneza 6.11-12). După potop, când omul s-a dat idolatriei, Dumnezeu a trebuit să-l scoată pe Avraam din lume, ca să poată umbla numai cu el. Sămânța lui Avraam a primit trecere în fața lui Dumnezeu și a primit descoperirea gândurilor Sale în așa fel, încât să se poată abate de la răul lumii din jurul său. Dar când Israel nu a ascultat glasul Domnului, a trebuit să fie risipit printre popoare. Și când Dumnezeu a dat prilejul unei mici rămășițe din cele două seminții să se întoarcă din robia babiloniană și dreptul minunat ca Domnul Însuși să vină în mijlocul lor, pentru a le descoperi harul și adevărul, L-au răstignit, încât El a fost nevoit să-i nimicească pe cei din țară.

În final: creștinătatea! Poate să existe un har mai mare ca cel arătat față de creștinătate? În ea, Dumnezeu S-a descoperit pe deplin ca Sfânta Treime, ca lumină și dragoste. Omul este mântuit prin lucrarea desăvârșită, nemărginită a Fiului lui Dumnezeu de pe cruce. După aceea S-a coborât Duhul Sfânt pe pământ și a botezat pe toți cei mântuiți într-un singur Trup – Trupul lui Hristos cel glorificat – pentru a locui pentru totdeauna în Trup și în fiecare credincios în parte. În viitor, cei răscumparați vor domni cu Hristos peste univers și vor fi veșnic în Casa Tatălui, făcuți una cu Hristos, Capul.

Dar și creștinătatea va sfârși în decădere. Ea a început încă din timpurile apostolilor. Chiar dacă masa mare de sfinți din zilele acelea nu a observat nimic sau foarte puțin (nu sunt în zilele noastre cei mai mulți credincioși orbi față de decădere?), Dumnezeu a dat descrieri inspirate de Duhul Sfânt despre decădere, ca oricine citește și crede Cuvântul Său, să fie pregătit și să știe cum să se comporte în astfel de situații. Avem descrieri complete în cuvinte mai clare și în culori mai întunecate decât am fi folosit noi, dacă nu am fi fost învățați de Dumnezeu.

Dar credința este o lucrare minunată. După ce apostolul Pavel, în ultima sa epistolă, când vedea deja moartea de martir, a descris decăderea totală a creștinătății, auzim strigătul său de victorie despre cununa care este pregătită pentru el și pentru toți aceia care iubesc arătarea lui Isus. Iar el, Pavel, care nu a primit un duh de timiditate, ci de putere, de dragoste și de chibzuință, știa că Domnul îl va scăpa de orice lucrare rea și îl va păstra pentru Împărăția Sa cerească (2 Timotei 1.7; 4.8, 18).

Același lucru îl găsim și la Iuda. El nu sfârșește cu lucrarea omului, deși vede în aceasta stricăciunea totală. Credința lui privește dincolo de toți oamenii, spre Acela care este subiectul

creinței sale și al cărui har și ale cărui surse de ajutor sunt mai mari decât orice putere a răului, decât toată stricăciunea și decât orice nevoie a celor care privesc la El pentru a-i ajuta.

Versetele 20 și 21

„Dar voi, preaiubiților, zidindu-vă pe creința voastră preasfântă, rugându-vă prin Duhul Sfânt, păstrați-vă în dragostea lui Dumnezeu, așteptând îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viață eternă.“

Acestea sunt sursele de ajutor ale lui Dumnezeu pentru sfinți, mijloacele prin care ei pot fi păziți în zile grele. La fel ca în zilele lui Neemia, ne rămâne și nouă lupta constantă cu dușmanul pentru apărarea adevărului, a creinței date o dată pentru totdeauna sfinților. Dar, în același timp, trebuie să zidim, trebuie să ne zidim unii pe alții pe creința noastră preasfântă. Într-o mână trebuie să avem sabia, în cealaltă, mistria (Neemia 4).

Nu trebuie să descurajăm și să mergem nesiguri pe cale, atunci când vedem în jurul nostru atâta încurcătură. Dumnezeu ne-a lăsat această descriere îngrozitoare a răului, ca să nu ne abatem de la adevărata cale, ci să știm care este adevărata stare a creștinismului în ochii lui Dumnezeu, ca să nu așteptăm idealuri, dar nici să nu judecăm lucrurile greșit. La aceasta se referă apelul de a ne zidi pe noi înșine.

Pe ce și cu ce să ne zidim? Pe singurul lucru sigur care există: „Și acum vă încredințez lui Dumnezeu și Cuvântului harului Său, care poate să vă zidească și să vă dea o moștenire între toți cei sfințiți“ (Faptele Apostolilor 20.32), după cum scrie apostolul Pavel. Nu suntem chemați să ne bazăm pe conducători sau pe învățători! De câte ori sunt amintiți în această epistolă, aceștia sunt oameni răi, ispititori. Desigur că și atunci au existat conducători și învățători buni și fideli, dar cei mai mulți dintre ei au fost și sunt așa cum sunt descriși în acest loc sau în alte locuri ale Cuvântului. Sfinților li se adresează personal și direct, fiindu-le prezentat Conducătorul lor perfect și Stânca ce nu se clatină: Cuvântul lui Dumnezeu. Noi nu depindem de oameni. Nu avem voie să renunțăm la drepturile noastre și nici să nu ne gândim că nu am mai putea fi așa de fericiți, pentru că trăim în zilele decăderii. Suntem îmbărbătați la mai multă creință ca atunci când lucrurile mergeau bine, deoarece niciodată creința nu strălucește așa de puternic ca în zilele întunecate. Chemarea noastră este să păstrăm ceea ce am primit, că suntem preaiubiți în Dumnezeu Tatăl și păstrați în Isus Hristos (versetul 1).

Avem obligația să păstrăm toate lucrurile despre care știm că Dumnezeu le-a pregătit pentru noi, tot ceea ce Dumnezeu ne-a descoperit și prin care se arată puterea adevărului Său pentru sfințirea tuturor celor care au această *creință*.

La meditația asupra versetului 3, am văzut diferența dintre „creință“ și „creința“. „Creință“ este puterea duhovnicească în fiecare credincios, care primește ceea ce a spus Dumnezeu. „Creința“ este ceea ce Dumnezeu a vorbit și ceea ce trebuie să creadă creința noastră.

La această creință se referă acest verset, ca și versetul 3, la întregul Cuvânt al lui Dumnezeu, Biblia, și în mod deosebit la întregul adevăr creștin, la ceea ce credincioșii, în Vechiul Testament, nu posedau, dar a fost descoperit în Noul Testament. Pentru acesta nu trebuie numai să luptăm, cum spune versetul 3, ci și *să ne zidim*. În noi înșine nu este nicio temelie trainică, pe care am putea zidi. Trebuie să ne odihnim în marile adevăruri ale creștinismului, în izvoarele de putere pentru sufletul nostru. Zidite pe ele, inimile noastre trebuie să se umple cu gândurile lui Dumnezeu descoperite în Cuvântul Său, Cuvânt prin care suntem sfințiți. Odihnindu-ne astfel în siguranță pe această temelie divină, vom avea puterea necesară pentru lupta la care suntem chemați.

Acest verset este unicul din Biblie, care vorbește despre „credința voastră preasfântă“. Se pare că această expresie s-ar potrivi mai bine în epistola către Efeseni, care este adresată către „sfinții și credincioșii în Hristos Isus“. Natura omenească este înclinată să rotunjească aceste colțuri ascuțite în momentul în care apar împotriviri. Dumnezeu însă nu face acest lucru niciodată. Tocmai în această epistolă, în care decăderea este descrisă în culorile cele mai clare, care descrie profetic timpul în care trăim noi, timp în care aproape nu poți găsi o grupare mărturisitoare în lume, care să nu ia parte la critica Scripturii și care să accepte Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind pe deplin inspirat, tocmai în această epistolă, Cuvântul lui Dumnezeu este numit astfel. Cu cât mai mult decade totul în creștinătate, cu cât decăderea este mai vizibilă, cu atât mai clar strălucește Cuvântul lui Dumnezeu. El nu urmează omul în rătăcirile sale; el rămâne pentru veșnicie ca o stâncă de neclintit: „De mult am cunoscut, din mărturiile Tale, că Tu le-ai întemeiat pentru totdeauna“ (Psalm 119.152).

Avem obligația să luptăm pentru Cuvântul lui Dumnezeu, pentru credința dată sfinților o dată pentru totdeauna. Să ne zidim pe ea și să ne zidim prin ea. Trebuie să învățăm din nou că: „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu *orice* cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu“ (Matei 4.4). Mulți oameni doresc să creadă *parțial* Biblia. Alții, care nu tăgăduiesc în totalitate Cuvântul, lasă la o parte capitole întregi pe motiv că nu s-ar mai putea realiza în practică în timpul nostru. Trăim noi în *fiecare* cuvânt pe care l-a rostit Dumnezeu? Ținem la *fiecare* expresie și ne hrănim cu ea? Aceasta presupune citirea cu râvnă a Cuvântului lui Dumnezeu în puterea sa sfântă și hrănirea cu el. Când Dumnezeu l-a ales pe Iosua să fie conducător al oștirii Sale, i-a spus foarte clar: „Cartea aceasta a legii să nu se depărteze din gura ta și să cugeți asupra ei zi și noapte, ca să iei seama să faci tot ce este scris în ea; pentru că atunci vei avea reușită în căile tale și atunci vei prospera“ (Iosua 1.8).

„...rugându-vă prin Duhul Sfânt...“

Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciunea sunt văzute deseori împreună. Ambele sunt indispensabile pentru o viață duhovnicească sănătoasă și o creștere sănătoasă în credință. Dacă citim Cuvântul lui Dumnezeu fără rugăciune, devenim legaliști, iar dacă ne rugăm fără a citi Cuvântul lui Dumnezeu, devenim fanatici. Dacă citim Cuvântul în dependență de Domnul, atunci vom fi conduși spre rugăciune, deoarece prin aceasta devenim tot mai conștienți de dependența noastră față de El. Vom găsi, de asemenea, tot mai multe subiecte de rugăciune și tot mai multe motive de mulțumire.

Aici este vorba despre rugăciunea prin Duhul Sfânt. În limba greacă lipsește articolul. Aceasta înseamnă că rugăciunea noastră trebuie să fie caracterizată prin Duhul Sfânt. Rugăciunea izvorăște întotdeauna dintr-un sentiment smerit de nevoie, dar și din conștiința prezenței Sale și din căutarea voii Sale. Este și mărturia mijlocirii Duhului Sfânt în noi (Romani 8.26; Ioan 14.16).

Avem aici o situație contrară celei din versetul 19, unde se spune despre cei care s-au strecurat, că nu au Duh(ul). Credincioșii și Adunarea sunt caracterizați de faptul că în ei locuiește Duhul Sfânt. Prin aceasta, ei se deosebesc nu numai de necredincioși, dar și de credincioșii Vechiului Testament și de credincioșii de după răpirea Adunării. Rugăciunea prin Duhul Sfânt este deci rugăciunea în adevăratul și desăvârșitul ei caracter. Duhul Sfânt este puterea rugăciunii, și ceea ce se cere este lucrat prin Duhul Sfânt, și astfel în concordanță deplină cu voia Sa și cu gândurile Sale. Se poate întâmpla să nu știm ce și cum să cerem, dar Duhul Sfânt mijlocește cu suspine negrăite pentru noi (Romani 8.26). Astfel, rugăciunea va fi în deplină concordanță cu gândurile lui Dumnezeu și deci și ascultată. Duhul Sfânt a venit pe pământ, ca să-L glorifice pe Domnul Isus. Deci, El va cere în rugăciune numai ceea ce este spre gloria Domnului. Și este bucuria Tatălui să asculte astfel de rugăciuni, pentru că și El caută preamărirea Fiului Său (Ioan 16.14; 8.50).

De aici se vede foarte clar că rugăciunile în neștiință de voia Domnului, cum a fost și cea a lui Pavel când s-a rugat de trei ori ca Domnul să-i îndepărteze țepușul din carne, nu sunt rugăciuni prin Duhul Sfânt (2 Corinteni 12.7-10). Dar când a primit refuzul Domnului, s-a rugat prin Duhul Sfânt.

Înseamnă oare că nu avem voie să ne rugăm, decât când suntem siguri că este după voia Domnului? Spre îmbărbătarea noastră, lucrurile nu stau așa! Dacă ele ar sta așa, atunci cât de puțin am putea cere, pentru că nu toți și nu în orice clipă suntem așa de aproape de Domnul și așa de duhovnicești, ca să vrem numai ceea ce vrea El, să cunoaștem întotdeauna voia Sa.

Scriptura spune: „Nu vă îngrijorați de nimic, ci, în orice, faceți cunoscut lui Dumnezeu cererile voastre, prin rugăciune și prin cerere cu mulțumiri“ (Filipeni 4.6). Scriptura nu spune că toate aceste rugăciuni vor fi ascultate, ci că „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice înțelegere, va păzi inimile voastre și gândurile voastre în Hristos Isus“. Dumnezeu Se bucură când credincioșii tineri sau credincioșii rămași „copilași“ în privința duhovnicească (Evrei 5.11-14) vin la El cu tot ce au pe inimă. Aceasta arată cât de dependenți se simt de El, dar și că au încredere în El, chiar dacă dorințele lor sunt greșite, iar dragostea Sa nu poate asculta aceste rugăciuni, pentru că ar fi rele pentru ei.

Există multe motive pentru care rugăciunea noastră nu este o rugăciune prin Duhul Sfânt. O astfel de cauză este arătată în Efeseni 4.30: Îl întristăm pe Duhul, prin faptul că în noi este amărăciune, supărare, mânie, strigare, defăimare, împreună cu orice răutate sau chiar cu orice nedreptate (Psalm 66.18; Isaia 59.1-2). În Ioan 15.7; Proverbe 21.13 și Iacov 4.3, sunt amintite alte cauze. Duhul Sfânt nu este Persoana, care îndeplinește dorințele firii noastre.

În 1 Ioan 5.14-15 și în Psalm 37.4, ne este amintită o altă condiție, ca rugăciunea să fie ascultată: ea trebuie să fie după voia Tatălui. Ca să cunoaștem această voie, trebuie să cunoaștem Cuvântul lui Dumnezeu și să fim în părtășie cu Tatăl. Mai întâi trebuie să știm din Cuvânt, dacă ceva este după voia lui Dumnezeu. Apoi, fiind în părtășie cu El, este foarte important să învățăm să recunoaștem, dacă acel lucru este în acel moment și pentru noi după voia Sa. Când știm acestea, Duhul Sfânt ne dă și gândurile și cuvintele, ca să le putem exprima. El Însuși este, în același timp, puterea necesară pentru rugăciunile noastre.

Este un lucru minunat că putem merge la Dumnezeu cu *toate* cererile noastre. Calea cea mai simplă este să aruncăm asupra Lui toate îngrijorările și apoi să ne rugăm prin Duhul Sfânt. Mai ales în timpul decăderii, în care trăim, acest lucru este așa de necesar. Numai atunci, Dumnezeu poate să ne asculte toate rugăciunile, și tocmai pentru că sunt rugăciuni prin Duhul Sfânt, Domnul este glorificat prin ele mai ales în acest timp în care Numele Său este așa de defăimat în special în rândurile acelor care se numesc creștini.

„...păstrați-vă în dragostea lui Dumnezeu...“

În versetul 1 a fost vorba despre dragoste și ocrotire în formă pasivă: noi suntem iubiți și păstrați. Aici însă adresarea este într-o formă activă: noi trebuie să ne păstrăm în dragostea lui Dumnezeu, iar prin ordinea neobișnuită a cuvintelor în greacă, se accentuează și mai mult. Cuvântul „păstrați-vă“ este scris într-o formă verbală (aorist), care ne spune că trebuie să tindem să fim în această stare.

În 2 Tesaloniceni 3.5 ni se dă explicația: „Iar Domnul să vă îndrepte inimile spre dragostea lui Dumnezeu și spre răbdarea lui Hristos.“ Noi suntem obiectul dragostei lui Dumnezeu, care nu necesită să fie trezită de noi. „Dar Dumnezeu Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“ (Romani 5.8), adică în momentul în care în noi nu se găsea nimic care să fi putut trezi dragostea Sa. Dragostea lui Dumnezeu își are originea în Sine Însuși. Conștiința noastră despre această dragoste este schimbătoare. Când totul în jurul nostru este în decădere, chiar și Adunarea, despre

care Scriptura spune că Hristos a iubit-o și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, există pericolul de a nu fi conștienți de dragostea lui Dumnezeu.

Dovada, că Dumnezeu este dragoste și că ne iubește, se găsește în afara noastră (Ioan 3.16; Romani 5.8 și 1 Ioan 4.9-10). Aici însă este vorba despre conștiința lăuntrică, practică, despre faptul că Dumnezeu *mă* iubește. Această dragoste a fost turnată în inimile noastre prin Duhul care ne-a fost dat (Romani 5.5). Dar ea rămâne vie și tare, numai dacă inima mea este îndreptată spre această dragoste și se preocupă cu ea. Acest lucru se poate realiza, numai dacă între inima mea și Dumnezeu nu se găsește nimic, numai dacă trăiesc practic în părtășie cu El. Pentru acest motiv sunt amintite cele două lucrări premergătoare: „zidindu-vă pe credința voastră preasfântă, rugându-vă prin Duhul Sfânt“, ca și condiții și totodată ca și mijloace, prin care putem face acest lucru. În Romani 8.31-39, îl vedem pe apostolul Pavel care a rămas în dragostea lui Dumnezeu, deși în acest text este vorba despre dragostea lui Dumnezeu, în general, față de toți ai Săi, și nu așa de mult de conștiința practică a dragostei personale față de fiecare în parte.

Este un mare lucru să trăiești cu această conștiință lăuntrică: Dumnezeu *mă* iubește. Aceasta este taina unei fericiri liniștite și binecuvântate în prezența lui Dumnezeu. Poți fi oare nefericit – oricare ar fi împrejurările – când inima recunoaște în practică adevărul că Tatăl te iubește cu aceeași dragoste cu care L-a iubit pe Fiul Său (Ioan 17.23)? Această conștiință produce în inimă simțăminte sfinte, atât față de Dumnezeu, cât și față de frați și de surori (a se vedea Ioan 15.9-12).

„...așteptând îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viață eternă.“

În cercetarea versetului 2, am văzut că harul se află în legătură cu modul lui Dumnezeu de a gândi față de cei vinovați, iar îndurarea este în legătură cu nevoile noastre. Aceste nevoi sunt în strânsă legătură cu starea noastră și cu împrejurările în care trăim. Noi trăim în mijlocul unei decăderi generale. Starea nu se va îmbunătăți, ci se va înrăutăți mereu până va veni Domnul și ne va scoate din aceste relații și ne va duce în slava Sa. Situația noastră va deveni tot mai problematică, dacă Domnul nu va veni cât mai curând, iar noi înșine nu avem puterea de a rămâne stabili și de a trece peste aceste greutăți. Putem însă să ne biziim pe îndurarea Domnului. El Însuși a fost odinioară în aceleași împrejurări ca și noi. El Însuși a fost odinioară în mijlocul celor care se numeau poporul lui Dumnezeu, dar care, în realitate, erau răzvrățiți împotriva Lui. El știe ce înseamnă acest lucru pentru o inimă omenească ce dorește să fie credincioasă. Știe din proprie experiență ce viclenii folosește Satan pentru a ne abate inima de la Domnul și pentru a ne face să păcătuim. El a fost ispitit în toate asemenea nouă, în afară de păcat; de aceea a devenit Căpetenia mântuirii noastre și Marele Preot credincios (Evrei 2.10, 17, 18; 4.14-15). El știe de ce avem nevoie în astfel de împrejurări și, în îndurarea Sa, ne va da tot ce avem nevoie. Putem fi siguri de acest lucru. Dumnezeu ne-a chemat prin îndurarea Sa. Ea este cea care a făcut o deosebire între cei care au rămas statornici și cei care au căzut (Exod 33.19). Pe această temelie se bazează siguranța mea. El, care ne-a chemat, este răspunzător de orice greutate. Eu nu știu cum voi trece peste toate greutățile, dar Cel care m-a chemat Se îngrijește de toate. Voi ajunge cu siguranță la sfârșit, în desăvârșirea cerească.

Unii restrâng proporțiile acestui gând la venirea Domnului pentru ai Săi, ca să-i ducă în slavă. Într-adevăr, există temeieri să gândim astfel. Cuvântul grecesc tradus prin „așteptați“ se folosește de cele mai multe ori cu acest sens în Noul Testament (a se vedea Tit 2.13; Faptele Apostolilor 24.15; Marcu 15.43; Luca 2.25; 12.36; 22.51). Dacă privim la împrejurările din lume și, mai ales din creștinătate, precum și la poziția noastră în mijlocul ei, nu vedem oare numai îndurare, când Domnul ne scapă de ele? Petru vorbește despre harul, care va fi arătat la descoperirea lui Isus Hristos (1 Petru 1.13). Pavel scrie: „Pentru că cetățenia noastră este în ceruri, de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos, care va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale, potrivit lucrării puterii pe care o are, de a-

Și supune chiar toate lucrurile“ (Filipeni 3.20-21). Ce clipă va fi aceea când vom auzi glasul Său, când vom îmbrăca neputrezirea și nemurirea și când, lăsând totul în urmă, vom fi răpiți în văzduh, ca să întâmpinăm pe Domnul și astfel să fim la El pentru totdeauna (1 Corinteni 15.51-54; 1 Tesaloniceni 4.15, 17)!

Eu cred că nu putem restrânge acest gând numai la vremea aceea. Dacă ne păstrăm în dragostea lui Dumnezeu, vom avea prilejul ca, indiferent în ce situație ne vom găsi, să beneficiem de ajutorul și de îndurarea Domnului, până vom trece în viața veșnică, adică în descoperirea deplină a vieții eterne în glorie. Îndurarea Domnului nostru va fi cu noi pe toată calea până când vom fi la Domnul.

Din acest text rezultă că Iuda, ca și Pavel, vede viața veșnică în desăvârșirea ei ca o lucrare de viitor, la fel cum se vorbește deseori și despre mântuirea noastră. În scrierile lui Ioan, viața veșnică ne este prezentată ca posesia prezentă a fiecărui credincios, atât a copilașilor, cât și a părinților în Hristos (a se vedea 1 Ioan 5.11-13).

Noi putem spune că în aceste versete 20 și 21, găsim credința, nădejdea și dragostea, cele trei mari principii morale care, conform textului din 1 Corinteni 13.13 și alte texte, caracterizează creștinismul. Dar aici nu este vorba cu exactitate despre același lucru. În 1 Corinteni 13, este vorba despre credința *noastră*, despre puterea morală în noi, care primește ceea ce spune Dumnezeu, deci ceea ce este prezentat în Evrei 11.1. Dar în versetul 20, am văzut că este vorba despre credința, despre conținutul credinței, despre ceea ce noi credem.

La fel se spune că noi găsim aici Sfânta Treime: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Dar nici aceasta nu este, de fapt, corect; se vorbește despre Duhul Sfânt, despre Dumnezeu și despre Domnul Isus. Este adevărat că noi Îl cunoaștem pe Tatăl numai ca Dumnezeu, pe când pe Domnul Isus și ca pe Acela care, în harul Său nemărginit, a devenit Om. Noi Îl cunoaștem și pe Duhul Sfânt, care S-a coborât pentru a lua de bunăvoie un loc inferior și care S-a lăsat trimis de Tatăl și de Fiul. Pe Tatăl Îl cunoaștem numai ca Dumnezeu în slava și în maiestatea Sa absolută. Aceasta nu înseamnă că oriunde este folosit cuvântul „Dumnezeu“, este vorba despre Tatăl. Dacă din context nu se înțelege altfel, trebuie să înțelegem Trinitatea divină (a se vedea, de exemplu, 1 Corinteni 15.24-28). În versetul 24, Domnul predă Împărăția Tatălui Său. Acest lucru se repetă în versetul 28: „...atunci și Fiul Însuși va fi supus Celui care I-a supus toate, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.“ Această ultimă afirmație nu înseamnă că *Tatăl* este totul în toți, ci Sfânta Treime: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Dar nu așa este în Iuda 21. Aici nu este vorba despre Tatăl, ci despre Dumnezeu. Și dacă luăm acest text împreună cu Ioan 3.16; Romani 5.8; 1 Ioan 4.8-10 și cu altele, vom vedea prezentată, după părerea mea, dragostea Sfintei Treimi.

Versetele 22 și 23

„Și pe unii, care se împotrivesc cu vorba, corecțai-i; și pe unii salvați-i, smulgându-i din foc; și de unii fie-vă milă cu teamă, urând chiar cămașa pătată de carne.“

Aceste versete reprezintă unul dintre puținele locuri în Noul Testament, în care aproape toate manuscrisele principale diferă unele de altele. Și manuscrisul pe papyrus al epistolei lui Iuda (P72), care probabil datează din secolul al III-lea, face confuzia și mai mare, întrucât conține o versiune diferită.

În ultima ediție revizuită a traducerii Noului Testament în limba engleză, Darby s-a folosit pentru acest loc de textul „Receptus“, dar a indicat în adnotări și celelalte versiuni, lăsând astfel pe alții să decidă. El spune că versiunea de mai sus ar fi probabil cea mai bună, deși cuvintele: „și fie-vă milă“ sunt lăsate deoparte în manuscrisul C. Totuși, consider că versiunea aleasă de mine, care provine de la Kelly, este cea mai bună. Ea are la bază manuscrisele A și C, textul din Vulgata și multe alte mărturii. Alford și Mayor au ajuns tot cam la aceeași concluzie. Desigur, nu pot afirma că această versiune este corectă, dar am impresia că este cea mai bună.

Oricât de diferite sunt versiunile, gândul principal este clar în toate: trebuie să facem diferență între cei care s-au abătut. Comportamentul nostru față de ei trebuie să corespundă stării lor. Dacă este cu puțință, trebuie să-i salvăm pe cei rătăciți.

Este foarte interesant că aceste versete sunt urmarea versetelor 20 și 21. Numai cei care rămân în dragostea lui Dumnezeu, care se zidesc pe credința lor preasfântă și se roagă prin Duhul Sfânt, sunt în stare să salveze și pe alții din primejdie. Numai dacă noi înșine umblăm înaintea lui Dumnezeu în puterea adevărului pe care îl mărturisim, vom fi în stare să ne ocupăm cu cei care s-au abătut. La acest adevăr trebuie să ne gândim mai mult ca oricând.

În niciun caz nu avem voie să îngăduim abaterile! Noi trebuie să urâm răul, chiar și ceea ce, probabil, în sine nu este chiar atât de rău, dar care a fost atins de rău, să urâm chiar și cea mai mică legătură cu răul. Trebuie să fie o îndepărtare hotărâtă față de rău. Nu putem să mergem acolo unde este răul și să-l suportăm. Dar dacă inima sfinților chemați și păziți este acolo unde trebuie să fie, atunci vor avea siguranța prezenței lui Dumnezeu. Atunci vor fi recunoscute și gândurile lui Dumnezeu despre creștinătate, și anume că răul a distrus ceea ce era cel mai bun dăruit de Dumnezeu. Inima se va manifesta în toată puterea ei, ca să scoată pe poporul lui Dumnezeu de la rău. De ce? Pentru că noi trebuie să fim oglindirea a ceea ce este Dumnezeu, Dumnezeul-Mântuitor.

Prima grupă de oameni este formată din cei care aduc certuri. Cuvântul grecesc, care este tradus cu „a se certa“, este folosit și în versetul 9 pentru cearta (discuția) dintre diavol și Mihail. Acești oameni sunt conducători ai răului, cei care strică adevărul, cu toate că sunt în mijlocul credincioșilor. Ei fac aceeași lucrare ca și stăpânul lor, diavolul. Pe aceștia nu trebuie să încercăm să-i salvăm; trebuie să dovedim că sunt vinovați și să-i pedepsim. Cuvântul grecesc folosit aici este același ca în versetul 15 (a se vedea comentariul la acest verset). Deci nu înseamnă că trebuie să fie convinși să creadă, ci trebuie demascați, ca vina lor să fie descoperită. Aici apare gândul pedepsei, astfel că mulți traduc cuvântul și cu „a pedepsi“, „a corecta“.

„Un rob al Domnului nu trebuie să se certe“, spune Cuvântul lui Dumnezeu (2 Timotei 2.24). Aceasta nu înseamnă că trebuie să lase pe învățătorii falși și pe conducătorii răului să-și facă lucrarea. Același text mai spune: „să corecteze cu blândețe pe cei care se împotrivesc“. Robul Domnului nu trebuie să îngăduie nicio ocazie pentru a se ocupa cu ei. În 1 Corinteni 11.16, ne este arătat clar conținutul acestui adevăr amintit aici. Apostolul, inspirat de Duhul Sfânt, a scris că este o rușine pentru o femeie să fie tunsă și că la rugăciune și prorocie trebuie să aibă capul acoperit. Dacă erau oameni care nu se smereau sub această poruncă, ci căutau să se certe, atunci nu era loc și timp în adunare pentru o astfel de lucrare. În timpul apostolului, se obișnuia ca femeile să aibă părul lung și să fie acoperite în adunare. Astfel, acest subiect a fost încheiat. Nu s-a mai discutat despre el.

Tot astfel, și noi trebuie să-i aducem la tăcere pe învățătorii falși și pe conducătorii lor. Sigur, nu vom reuși întotdeauna. În Faptele Apostolilor 15, între apostolii și bătrânii prezenți a fost „multă discuție“, până când Petru și Iacov au luat cuvântul, arătându-le clar gândurile lui Dumnezeu, și astfel au pus capăt comentariilor. În Corint, existau persoane, pe care apostolul Pavel le numește apostoli falși, lucrători vicleni care se prefăceau în apostoli ai lui Hristos (2 Corinteni 11.13). De aceea Pavel a trebuit să-i mustre și să-i pedepsească, demonstrând că ei nu erau din Dumnezeu. Apostolul Ioan a trebuit să scrie: „...dar Diotref, căruia îi place să aibă întâietatea între ei, nu ne primește... defăimându-ne cu vorbe rele...“ (3 Ioan, versetele 9 și 10). În acel moment, apostolul nu putea face nimic contra lui, dar intenționa să vină mai târziu pentru a-l aduce la tăcere. Noi nu avem autoritate apostolică; totuși, trebuie să-i pedepsim fără să ne certăm cu ei și fără să recunoaștem că ar exista vreun mod de a sta pe aceeași temelie cu ei. Trebuie să-i respingem în totalitate!

A doua grupă de oameni trebuie salvată, fiind smulsă din foc. Aceștia sunt înșelați și nu înșelători, sunt suflete care au fost înșelate de vorbiri viclene și atrase prin gânduri frumoase. Să ne gândim la învățătura evoluționistă, prin care mulți tineri au fost otrăviți chiar și în școli creștine, sau la critica Bibliei, care a pătruns în majoritatea cercurilor creștine. Să ne gândim la

restul de noutăți, care adesea sună frumos, dar care, de fapt, reprezintă un atac la adresa Cuvântului lui Dumnezeu și a Persoanei Domnului Isus. Trebuie să-i avertizăm că sunt într-o mare primejdie. Cu toate puterile noastre, cu blândețe, dar și cu asprime trebuie să încercăm să-i salvăm (a se vedea 1 Corinteni 3.13-15; Zaharia 3.2; Numeri 16.35; Psalm 106.18). Calea, pe care merg acești oameni, sfârșește în pierzare, dar ei nu sunt conștienți de acest lucru.

De a treia grupă de oameni trebuie să ne fie milă, simțind o oarecare teamă, urând chiar și cămașa pătată de carne. Acești oameni nu sunt înșelători, căci de înșelători nu ne poate fi milă. Cum am putea avea milă față de cei care distrug lucrarea lui Dumnezeu ducând pe oameni în pierzare? Dacă suntem în părtășie cu Dumnezeu, putem doar să-i urâm. Această a treia grupă este formată din oameni care au fost înșelați și care acum au progresat în voința lor proprie și în stricăciune. Oare nu cunoaștem și noi astfel de persoane, de care ne este milă, dar pe care nu-i putem ajuta, deoarece sub influența învățătorilor falși s-au stricat prea mult?

În astfel de cazuri, numai într-o părtășie practică cu Domnul, am putea să-i ajutăm, dublând aceasta cu rugăciune continuă. Aceste persoane sunt în strânsă legătură cu răul, căci „tovărășiile rele strică obiceiurile bune“ (1 Corinteni 15.33). Atingerea celui necurat murdărește (Hagai 2.12-14). În astfel de cazuri este nevoie de despărțire preoțească și de capacitate preoțească de deosebire a lucrurilor, ca nu cumva să ne întinăm și noi în străduința noastră de a ajuta la salvarea lor. De aceea mila noastră trebuie să fie cu temere, ca să nu ne murdărim și noi și să fim atrași de ei. Cine ar putea să ne dea o înțeleaptă și statornică poziție, dacă prin întinare am întrerupt părtășia noastră cu Domnul?

Printre imaginile Sfintei Scripturi, hainele reprezintă partea de afară, vizibilă a omului, după cum spune și proverbul: haina îl face pe om. Hainele reprezintă deci mărturia, obiceiurile, vorbele; pe scurt, toată comportarea vieții. Oare nu se pătează mărturia vieții noastre, dacă am deveni necurați sau dacă am veni în contact cu persoane și cu lucruri necurate? Din acest motiv, leprosul după ce a fost vindecat, a trebuit să-și spele hainele la fel ca și cel necurat din Numeri 19. Dar nu numai atât. Preotul care aducea jertfa de ispășire, omul care strângea cenușa vacii roșii și cel care îl stropea cu apa ispășirii pe israelitul necurat pentru a-l curăți deveneau toți necurați și trebuiau să-și spele hainele (Numeri 19).

După ce, în ultimele versete din 2 Corinteni 6, ne este arătată necesitatea despărțirii de necredincioși și fărădelege, de întuneric și de ce este necurat, capitolul 7 începe cu cuvintele: „Având deci aceste promisiuni, preaiubiților, să ne curățim pe noi înșine de orice întinare a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințenia în teamă de Dumnezeu.“ Despre credincioșii fideli din Sardes se spune că nu și-au pătat hainele. Iar despre credincioșii fideli din Apocalipsa 7.14 citim: „...ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului.“

Nu numai prin rău ne pătăm, ci prin tot ce a devenit necurat în urma atingerii cu răul, chiar dacă în sine poate nu este rău. Trebuie să urâm chiar și cămașa pătată de carne. Da, trebuie să urâm răul așa cum îl urăște Dumnezeu și chiar tot ce este în legătură cu el, indiferent cât de slabă este această legătură. Din acest motiv trebuie să fim foarte atenți în încercările noastre de a-i recupera pe cei cu învățături abătute, chiar dacă, din milă, îi vizităm pentru a-i reabilita: întotdeauna trebuie să ne fie milă, dar cu o oarecare teamă.

Versetele 24 și 25

„Iar Aceluia care poate să vă păzească fără poticnire și să vă așeze înaintea gloriei Sale fără vină, cu mare bucurie, singurului Dumnezeu, Mântuitor al nostru prin Isus Hristos, Domnul nostru, fie glorie, măreție, putere și autoritate, mai înainte de orice veac, și acum și în toate veacurile! Amin.“

Odată cu versetul 23, Iuda și-a încheiat, de fapt, epistola. El a prezentat abaterea groaznică de la adevăr, în toate formele sale, care se va regăsi în mărturia creștină. Sfârșitul acestui rău era schimbarea harului în destrăbălare, tăgăduirea autorității și răscoala împotriva autorității Domnului Isus. Răul a ajuns în forma sa desăvârșită și nu ne putem aștepta la altceva decât la judecata pe care Domnul o va aduce vărsând din gura Sa această creștinătate; acesta este sfârșitul ei.

Mulți oameni și chiar mulți credincioși nu vor să creadă acest adevăr. Ei consideră că în toate, chiar și în adevărul lui Dumnezeu, trebuie să existe un progres. Dar Scriptura spune altceva. Vedem de pe prima pagină a Bibliei cum omul și-a părăsit locul din prezența lui Dumnezeu, în care a fost pus de harul divin, și a preferat un loc oferit de Satan. Adunarea a făcut la fel. Ea, care a primit cel mai mare har, s-a stricat cel mai mult.

Iuda nu s-a lăsat înșelat de mulțimile mari, care veneau în Adunare. El a văzut că mulți dintre ei sunt, în realitate, slujitori ai lui Satan. El a văzut răul deplin. Și dacă i-a văzut și pe credincioșii fideli, atunci a recunoscut cât sunt de slabi și lipsiți de putere. El le-a spus să se zidească pe credința lor preasfântă, să se roage prin Duhul Sfânt, să se păstreze în dragostea lui Dumnezeu și să aștepte îndurarea Domnului Isus Hristos. Cine poate face toate acestea? Cum poți rămâne în picioare având în vedere decăderea, când nu ai nicio putere personală?

Iuda a văzut că în jurul său nimic nu este de lăudat, nimic pe ce să-ți așezi încrederea. Astfel, s-a îndreptat spre Dumnezeu; ba chiar mai mult, el a arătat că toată această decădere nu s-a făcut fără voia lui Dumnezeu și nu era un semn că Dumnezeu nu ar exista. Aceste împrejurări au fost tocmai scena pe care s-a descoperit înțelepciunea lui Dumnezeu. El nu lasă, ca Adunarea Sa să se piardă. Aceleași ape, care au pustiit lumea, s-au revărsat să ridice corabia. Această înțelepciune a lui Dumnezeu se va desfășura în fața ochilor noștri. El are puterea să ne păzească fără poticnire. De aceea nu fiți descurajați și abătuți! Să nu vă gândiți că Dumnezeu v-a uitat în astfel de împrejurări! Ridicați-vă ochii spre El și veți vedea cu ce putere vă întâmpină în împrejurările voastre! El este unicul Dumnezeu și Mântuitor. Întipăriți-vă adânc în inimă aceste gânduri prețioase: Orice s-ar întâmpla, va rămâne totuși un popor chemat, iubit de Dumnezeu Tatăl și păzit în Isus Hristos! Tatăl și Fiul au o cale bine stabilită pentru ai Săi. Vă gândiți la faptul că Dumnezeu vă păzește în Isus Hristos, Domnul vostru?

Dacă privesc în jur și la mine însumi, mă întreb: „Cum să răzlesc? Este imposibil!“ Un proroc însă vede dincolo de împrejurări. Un proroc este un om care stă așa de aproape de Dumnezeu, încât Îi cunoaște gândurile și le împărtășește și altora (a se vedea 1 Petru 4.11). Aceasta reiese din diferența dintre Elisei și slujitorul său în 2 Împărați 6. Elisei cunoștea planurile dușmanului înainte de a fi descoperite altora. Când ele au fost îndeplinite și oștirea sirienilor a înconjurat cetatea, el a văzut și ceea ce nimeni nu a văzut. Dar când i s-au deschis ochii, slujitorul a văzut cai și care de foc, care umpleau muntele. Abia atunci a știut cu precizie că cele spuse de Elisei erau adevărate: „...pentru că mai mulți sunt cei care sunt cu noi decât cei care sunt cu ei.“

Îngăduiți-I lui Dumnezeu să-Și arate capacitatea și puterea de a vă păzi fără poticnire! În pustiu sunt multe lucruri, de care v-ați putea poticni. Dar El dorește „să vă așeze înaintea gloriei Sale fără vină, cu mare bucurie“. O, de ne-am aținti privirea mai mult spre gloria Sa! Dumnezeu și Duhul Sfânt nu uită gloria la care am fost chemați. Noi însă uităm acest lucru foarte repede și ne gândim că niciodată nu putem ajunge acolo. Dar noi vom ajunge acolo, noi, ființe slabe, sărmene! El ne va înfățișa fără vină, deplin curați în fața Sa, arătând prin aceasta puterea de

curățire a sângelui Fiului Său. Când vom ajunge acolo, va trebui să spunem: „Eu am fost un sărman păcătos, care am fost chemat prin har. Întotdeauna m-am temut de greutatea drumului, dar am ajuns aici, unde înțelepciunea și puterea Sa m-au adus. Acum toate greutatea au trecut și totul este o bucurie fără margini!“ Acolo nu vom fi numai spre gloria Numelui Său și ca semn al înțelepciunii Sale, ci vom avea inimi care vor fi capabile să înțeleagă și să savureze toate aceste lucruri.

Iuda nu sfârșește cu ceea ce suntem noi și nici cu ceea ce este creștinătatea. În deplină concordanță cu numele său (Iuda = El să fie laudat), Iuda încheie epistola cu o cântare de laudă la adresa lui Dumnezeu. Ce cuvinte minunate sunt acestea în mijlocul pustirii și a decăderii tuturor lucrurilor în care ne găsim, dar avem totuși încredere, știind că Dumnezeu este puternic să ne păzească fără poticnire și să ne așeze fără vină înaintea gloriei Sale!

Iuda începe cu: „Iar Aceluia...“, care stă în contradicție cu „dar aceștia“ de la versetul 10 și cu „aceștia“ de la versetele 8, 12, 14, 16 și 19; există și o contradicție cu „dar voi, preaiubiților“ din versetele 17 și 20. Trebuie să-i cunoaștem pe cei care fac răul, dar trebuie să ne cunoaștem și slăbiciunile și drepturile noastre. Dacă privim la cei care s-au strecurat și la noi înșine, nu vom primi putere și bucurie. Pe acestea le vom primi numai dacă privim țintă la El.

Cuvântul grecesc pentru „fără poticnire“ este *aptaistos*. Acest cuvânt apare doar aici în Cuvântul lui Dumnezeu. El este contrariul cuvântului din Iacov 2.10 și 3.2. Cuvântul pentru „păzească“ este *phyllasso* și este folosit și în Ioan 17.12 (Când eram cu ei, îi păzeam Eu în Numele Tău... și niciunul dintre ei n-a pierit); 2 Tesaloniceni 3.3 (Dar credincios este Domnul, care vă va întări și vă va păzi de rău); 2 Timotei 1.12 (...sunt convins că El poate să păzească ce l-am încredințat); 2 Petru 2.5 (...ci l-a păstrat pe Noe). Ce mare mângâiere este pentru noi să știm că, în aceste împrejurări ale creștinismului, este Unul pe care Duhul Sfânt ni-L prezintă prin cuvântul „Acela“, pentru că toți Îl cunoaștem pe El, care are puterea să ne păzească fără poticnire! Da, există o putere care este în stare să-i păzească pe sfinți de orice cădere, dincolo de toate împrejurările, încât nici măcar gândul de a păcătui nu poate fi scuzat. Nu că firea noastră nu ar locui în noi, dar pentru că Duhul Sfânt care este în omul nou acționează, nu este necesar ca firea să intre în acțiune sau să ne influențeze viața (a se vedea 1 Tesaloniceni 5.22). Umblarea noastră, viața noastră trebuie să fie ireproșabile.

Să nu pierdem din vedere acest lucru minunat. Noi suntem tentați să vedem – în Romani 7 – starea noastră practică. Acolo găsim o natură rea care vrea să se arate, dar Duhul ne împiedică să trăim după fire, ca „să nu facem ceea ce am dori“ (Galateni 5.17).

Noi avem aceeași dreptate pe care o posedă Hristos în gloria Sa (1 Ioan 4.17), pentru că El Însuși este dreptatea noastră (1 Corinteni 1.30). Dar El este și viața noastră (Coloseni 3.4). Duhul Sfânt caută să descopere desăvârșirea acestei vieți în viața noastră practică. „Cine zice că rămâne în El este dator și el însuși să umble așa cum a umblat El“ (1 Ioan 2.6). Putem să facem aceasta, numai privind la Domnul nostru glorificat (2 Corinteni 3.18), la Acela cu care vom fi asemenea (Romani 8.29; 1 Ioan 3.2).

„...cu mare bucurie...“

Cuvântul grecesc *agalliasis* este tradus de Darby, Kelly și Bagster prin: „bucurie de nedescris“. Bauer l-a tradus prin: „bucurie profundă“, iar Kittel prin: „bucurie profundă cu mulțumire și laudă“. Acest cuvânt s-a găsit, la început, numai în Biblie, mai târziu, și în unele cărți creștine. În Noul Testament se găsește în: Luca 1.14, 44; Faptele Apostolilor 2.46; Evrei 1.9 și aici. Cuvântul înrudit *agallias* este folosit în: Matei 5.12; Luca 1.47; 10.21; Ioan 5.35; 8.56; Faptele Apostolilor 2.26; 16.34; 1 Petru 1.6, 8; 4.13 și în Apocalipsa 19.7. În traducerea germană Elberfelder este tradus peste tot cu „plini de bucurie“, în afară de Ioan 5.35 unde apare „să vă veseliți“. În epistolele lui Pavel nu se găsește, în afară de Evrei 1.9. Dacă cercetăm în amănunțime aceste texte, vom observa că acest cuvânt este folosit acolo unde este vorba despre o

bucurie deosebită în Dumnezeu, în Domnul Isus sau în ceea ce a dat Dumnezeu. În epistole și în Apocalipsa, acest cuvânt este folosit și cu referire la viitor.

Cuvântul grecesc pentru „fără vină“ este amoomos. El se găsește în Noul Testament în Efeseni 1.4; 5.27; Filipeni 2.15; Evrei 9.14; 1 Petru 1.19; Apocalipsa 14.5 și aici. În curând, vom fi în concordanță cu planul lui Dumnezeu (Efeseni 1.4) și cu intenția de dragoste a Domnului Isus (Efeseni 5.27). Dar nu numai atât, ci vom fi și în concordanță cu desăvârșirea cu care Domnul Isus S-a jertfit pe Sine (Evrei 9.14), cu desăvârșirea Sa proprie ca Miel al lui Dumnezeu. Nu sunt acestea gânduri mărețe?

Și unde vom fi așa? El poate nu numai să ne păzească aici pe pământ fără poticnire, ci El ne va așeza într-o bucurie de nedescris înaintea gloriei Sale. Vom fi în apropierea Sa nemijlocită, în Casa Tatălui.

În versetul 14, Enoh a prorocit deja acest lucru: „Iată, a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi.“ Ca să poată veni cu El din cer, mai întâi Domnul trebuie să-i ridice acolo. Enoh însuși este un exemplu grăitor în acest sens. Fără ca să moară, a intrat în cer, ca o imagine a primirii Adunării. În 1 Tesaloniceni 4.13-18, avem aceeași dovadă. Tesalonicenii știau că cei credincioși vor veni *din* cer împreună cu Domnul (3.13; 4.14). Ei însă nu au știut cum vor ajunge în cer. Adevărul acesta este explicat de Duhul Sfânt în capitolul 4, versetele 15-17 și foarte clar în 1 Corinteni 15, versetele 51-54. „Pentru că vă spunem aceasta prin Cuvântul Domnului, că noi, cei vii, care rămânem până la venirea Domnului, nu o vom lua nicidecum înaintea celor care au adormit; pentru că Domnul Însuși, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul.“

Și în epistola lui Iuda, găsim același lucru. În Efeseni 5.27, citim: „ca să-Și prezinte Lui Însuși Adunarea glorioasă, neavând pată sau zbârcitură sau ceva de felul acestora, ci ca să fie sfântă și fără cusur.“ În epistola lui Iuda vedem că fiecare credincios în parte va sta fără vină înaintea gloriei lui Dumnezeu. În legătură cu împrejurările dificile, Dumnezeu este numit Atotputernic, ca Acela care poate să ne conducă acolo.

Noi mergem în Casa Tatălui. Garanția că vom fi acolo fără vină nu este numai dragostea lui Hristos pentru Adunarea Sa și dragostea Fiului lui Dumnezeu „care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine“ (Galateni 2.20); Tatăl, care m-a ales înainte de întemeierea lumii pentru înfiere (Efeseni 1.4), vrea să fiu în Casa Sa la Sine. El dorește să mă aibă acolo „sfânt și fără pată în dragoste“. Duhul Sfânt S-a coborât pe acest pământ, ca în veci să locuiască în mine (Ioan 14.16) și să mă conducă prin această lume până la glorie. Pe tot parcursul pribegiei, mă împodobeste cu mărețele comori ale Fiului Tatălui (Geneza 24.22, 53).

Astfel, vedem cum Sfânta Treime dorește să ne așeze fără pată în gloria Sa. Ce gând minunat! Mai poate oare să se ridice îndoială în inimă, că nu așa se vor petrece lucrurile? Nu numai atât, dar această nădejde minunată ne este prezentată aici în cele mai dificile împrejurări, în zilele cele mai întunecoase, spre mângâierea și spre bucuria noastră. „Tată, doresc ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu să fie și ei cu Mine unde sunt Eu, ca să privească gloria Mea“, spune Domnul în Ioan 17.24.

Ce poate fi altceva acolo decât bucurie de nedescris? Dacă ne gândim la starea noastră dinaintea pocăinței și la poziția în care am fost așezați după pocăință, și dacă ne vedem fără pată și zbârcitură înfățișați înaintea gloriei Domnului, ce bucurie va fi în inimile noastre! Lucrarea noastră pentru veșnicie va fi să cugetăm la aceasta și să ne bucurăm de acest lucru!

Dar aceasta nu va fi cea mai mare bucurie. Luca 15 ne spune că bucuria tatălui este desăvârșită în casa tatălui. Este bucuria tatălui care și-a reprimat fiul rătăcit, fiul său care a fost mort, dar acum trăiește. Tatăl va umple toată casa de muzica ce i-a umplut, mai întâi, lui inima. De această bucurie vom avea parte și ea va avea un ecou în inimile noastre. Așa cum am văzut, folosirea expresiei „bucurie mare“ din Noul Testament ne arată că este o bucurie în Dumnezeu, în Domnul Isus și în ceea ce ne-a dat Dumnezeu.

Cine este Acela care poate să facă toate aceste lucrări? Este unicul nostru Dumnezeu, Mântuitorul nostru. Nu mai există un alt dumnezeu ca El. Lumea poate să cunoască mulți dumnezei și domni. Pentru noi există un singur Dumnezeu: Sfânta Treime. Și acest Dumnezeu este Mântuitorul nostru, Răscumpărătorul nostru. De paisprezece ori, Domnul Isus este numit, în Noul Testament, Mântuitor. De două ori, citim (Tit 2.13 și 2 Petru 1.1) despre Dumnezeu și Mântuitorul nostru Isus Hristos, iar de opt ori, Dumnezeu este numit Mântuitorul nostru (Luca 1.47; 1 Timotei 1.1; 2.3; 4.10; Tit 1.3; 2.10; 3.4 și aici în epistola lui Iuda). În Ioan 3.16; Romani 5.8; 1 Ioan 4.8-10 și îndeosebi în Luca 15, vedem cum Sfânta Treime vrea să salveze păcătoșii de la pierzare. Aceasta este o minunată recunoaștere care dă pace în inimă. Vedem lucrul acesta mai ales în diferența dintre Exod 12 și capitolul 14, versetul 15. În primul capitol, israeliții erau ocrotiți de judecată, găsind scăparea în spatele sângelui mielului, dar ei vedeau în Dumnezeu un Judecător aspru, care voia să omoare pe orice întâi născut. Numai sângele mielului îi ocrotea de judecată. Dar apoi vine capitolul 14. Acolo ei vedeau același Judecător aspru, dar care, acum, era *de partea lor*, scăpându-i de sub mâna și de sub puterea dușmanului.

Și noi vedem acest lucru minunat din partea Dumnezeului nostru, care L-a dat pe Fiul Său pentru niște păcătoși pierduți. Deci, „dacă Dumnezeu este pentru noi, cine este împotriva noastră? El, care, în adevăr nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va dărui, de asemenea, toate împreună cu El? Cine va aduce acuzație *împotriva aleșilor lui Dumnezeu*? Dumnezeu este Cel care îndreptățește“ (Romani 8.31-33). Aceasta este însemnătatea măreață a Numelui „Dumnezeu, Mântuitorul nostru“. Acest Mântuitor ne-a mântuit și ne va așeza fără vină și cu bucurie mare înaintea gloriei Sale.

„...prin Isus Hristos, Domnul nostru...“

Deseori, s-a pus întrebarea: La ce se referă aceasta? La ceea ce am citit mai înainte în versetul 24? De aici ar rezulta că tot ceea ce am văzut în versetul 24, a făcut Dumnezeu prin Domnul Isus. Sau se referă la ceea ce urmează? Atunci, gloria și măreția au fost aduse de Dumnezeu prin Domnul Isus. Acest lucru nu rezultă clar din limba greacă. Dar este oare important? Nu face Dumnezeu toate lucrurile prin Domnul Isus? În toată Scriptura, găsim cum Dumnezeu lucrează și vorbește prin Fiul Său. El este Cuvântul. Vedem acest adevăr, în mod deosebit, în lucrarea de mântuire. Prin Fiul, Dumnezeu a făcut mântuirea. Prin El avem toate binecuvântările (Efeseni 1.3-7). Tot ce am văzut în versetul 24, a făcut Dumnezeu prin Isus Hristos, care este Domnul nostru. Acesta este aceeași Persoană minunată, care a proslăvit pe Dumnezeu în creație, în toată viața Sa pe pământ și în moartea Sa de pe cruce; tot această Persoană va face această lucrare de proslăvire și în viitor într-un mod desăvârșit.

Cât de mult L-a slăvit Domnul, pe cruce, pe Dumnezeu! Tot ceea ce noi am greșit, lepădând slava lui Dumnezeu cu privire la adevărul, dreptatea, slava și dragostea Sa, Domnul le-a descoperit la cruce în toată măreția lor. Gloria lui Dumnezeu strălucește, acum și în toată veșnicia, mai puternic decât înainte, chiar mult mai puternic decât înainte de căderea omului în păcat, chiar înainte de creație. Și aceasta prin Isus Hristos, care este Domnul nostru!

În curând, Domnul Îl va proslăvi în chip desăvârșit pe Dumnezeu, când va domni pe pământ și va conduce cu dreptate și adevăr, arătând tot ceea ce Dumnezeu i-a dat omului în creație, dar pe care omul l-a distrus, îndepărtându-se de El, când pământul va fi plin de cunoștința Domnului, iar universul și toate făpturile vor lăuda pe Dumnezeu (Psalm 148 și 150) și, în sfârșit, când El Îl va preda lui Dumnezeu toată puterea, ca Dumnezeu să fie totul în toate. Nu este oare remarcabil faptul că Duhul Sfânt accentuează chiar aici că Acesta este *Domnul nostru*? Aici nu se spune că este Mântuitorul nostru, deși, în nemărginitul Său har, El ne este Mântuitor. El este Domnul nostru, pe care trebuie să-L ascultăm și căruia trebuie să-I slujim. Dacă L-am văzut aici ca Acela prin care Dumnezeu ne-a dăruit totul și prin care Dumnezeu a

fost slăvit și mărit, nu am dori oare să-I slujim? Nu este oare bucuria inimilor noastre să întrebăm: „Doamne, ce vrei Tu să faci?” și astfel, în ascultare, să mergem pe calea noastră?

„...*(fie) glorie, măreție, putere și autoritate...*“

Am pus cuvântul „fie” în paranteze, pentru că în limba greacă lipsește. Unii sunt de părere că ar trebui să fie folosit cuvântul „este”. Cuvântul „fie” exprimă o dorință, pe când „este” exprimă ceea ce există. Ambele sunt adevărate. Probabil, tocmai din această cauză nu există în limba greacă. Dumnezeu a avut din veșnicie tot ce este enumerat aici. Dar Iuda dorește ca ele să fie înmulțite. Aceasta se va realiza prin Isus Hristos.

Dumnezeu rămâne același: în tot ce s-a făcut în veșnicie, în creație, după căderea în păcat și chiar în această stare groaznică a creștinătății de azi, în toate evenimentele de la început până la sfârșit, pe care El le are pe deplin în mâna Sa. El este Domn peste toate, așa cum a fost și va fi. El lucrează tot timpul conform planului voii Sale pentru descoperirea Sa, ca toți să-L recunoască. Aceasta este adevărata Sa glorie, pe care nu o primește de la nimeni decât de la Sine Însuși, care strălucește din El și care își va desfășura binecuvântarea deplină în veșnicie, indiferent de descoperirea epocilor viitoare.

Cuvântul grecesc pentru măreție (sau maiestate), megalosyne, se mai găsește doar în Evrei 1.3; 8.1. El se folosește numai pentru Dumnezeu. Kratos (putere) se găsește în Luca 1.51; Faptele Apostolilor 19.20; Efeseni 1.19; 6.10; Coloseni 1.11; 1 Timotei 6.16; Evrei 2.14; 1 Petru 4.11; 5.11; Apocalipsa 1.6; 5.13 și aici în Iuda 25. Acest cuvânt este tradus întotdeauna cu „putere”. În Evrei 2.14, este vorba despre puterea diavolului, în celelalte versete despre puterea lui Dumnezeu sau a Domnului Isus. Dacă cercetăm locurile numite, vom vedea că acest cuvânt nu exprimă numai puterea, ci și tăria pe care este întemeiată puterea. Cuvântul exousia (autoritate) înseamnă putere în legătură cu dreptul și cu autoritatea de a acționa conform puterii (Matei 9.6; Evrei 13.10; 2 Tesaloniceni 3.9).

„...*mai înainte de orice veac, și acum și în toate veacurile!*“

Aceasta este o expresie puternică de o însemnătate cuprinzătoare, care se găsește numai aici în Scriptură. Când este vorba despre trecut, Iuda vorbește de veac la singular. Pavel folosește acest cuvânt la plural (1 Corinteni 2.7). Iuda vorbește de „veacuri” la plural, când este vorba despre viitor. Ioan folosește cuvântul întotdeauna la singular.

În alte locuri din Noul Testament, unde întâlnim expresia „în vecii vecilor”, literal, ar trebui tradusă prin „din veac în veac” (Galateni 1.5; Filipeni 4.20; 1 Timotei 1.17; 2 Timotei 4.18; Evrei 13.21; 1 Petru 4.11; 5.11; Apocalipsa 1.6, 18; 4.9, 10; 5.13; 10.6; 11.15; 14.11; 15.7; 19.3; 20.10; 22.5).

Am ajuns la sfârșitul acestei epistole. Am văzut completa ruină a celui mai prețios lucru pe care Dumnezeu l-a dat pe acest pământ, am privit, în primul și în ultimul verset, bunătatea, harul, îndurarea și dragostea nesfârșită a Dumnezeului Mântuitor. Oare nu doresc acum inimile noastre să intoneze, împreună cu Iuda, cuvintele: „singurului Dumnezeu... fie glorie, măreție, putere și autoritate, mai înainte de orice veac, și acum și în toate veacurile”?

Nu L-am fi putut lăuda mai înainte de orice veac, dar o vom face toată veșnicia, când vom fi în Casa Tatălui, când ne vom arunca cununile înaintea tronului Său, când vom cădea înaintea Lui în adorare desăvârșită (Apocalipsa 4.10-11; 5.13-14). Avem însă posibilitatea să o facem încă de acum, învățând cântările cerești. Avem deja intrare slobodă în Locul Preasfânt (Evrei 10.19-22).

Există însă un singur lucru pe care putem să-l facem acum și pe care, în curând, când vom fi desăvârșiți și în slava cerului, nu-l vom mai face: să-L slăvim într-o lume care L-a

lepădat. Și cum putem face acest lucru? Slujindu-I în ascultare desăvârșită Aceluia care, prin Dumnezeu nostru, a fost făcut Domn și Hristos (Faptele Apostolilor 2.36): binecuvântatului nostru Mântuitor, Fiul dragostei lui Dumnezeu, „Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine“. Vrem să facem acest lucru întrebând care este voia Sa desăvârșită pentru noi?

Doresc să închei cu cuvintele exprimate de J. N. D.: „Să ne gândim că – în timp ce umblăm în liniște prin această lume, fiind supuși stăpânilor puse de Dumnezeu, neținând în seamă răul pe care vor să ni-l facă oamenii, răspunzându-le cu bine și fiind fericiți dacă suferim pentru adevăr sau pentru Hristos – nu suntem înfricoșați în nimic de adversari: «ceea ce pentru ei este o dovadă de pieire, iar pentru voi de mântuire, și aceasta de la Dumnezeu» (Filipeni 1.28).

Și dacă autoritatea lui Hristos este tăgăduită, fie pe ascuns, prin faptul că se vorbește de autoritatea Adunării, fie în public, noi credem că El este Domnul și are puțința să arate că El este Domnul, că are toată puterea în cer și pe pământ. Partea noastră este să păzim Cuvântul răbdării Sale. Atunci, cu siguranță, bucuria și nădejdea noastră vor fi desăvârșite.“